

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒဂုန်လူမျိုး
ပျံတားမလေး
ပျံ

THE
SWALLOW
SIR RIDER HAGGARD

တက္ကသိုလ်ကလေး

နို့တောဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး . . . ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ
ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ပျံလွှားမလေး

ဘမ္မစွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၂၇၀ / ၂၀၀၁ (၁၀)
 မျက်နှာဖုံးစွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၇၀ / ၂၀၀၁ (၁၀)

စီစဉ်သူ
 ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

တတိယအကြိမ် - (ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၂)
 အုပ်ရေ - (၁၀၀၀)

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - တင်မောင်မျှင့်
 ကာလာခွဲ - **Alpha**
 အတွင်းဖလင် - **Quality**
 ကွန်ပျူတာစာစီ - **Quality**

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အောင်ဆက်
 အမှတ် (၁၆၃) ၄၈လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း(ရဲအောင်စာပေ)(၀၉၃၂)၊
 အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊
 ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး
 ၅၀၀ ကျပ်

(၁)

ဘိုးဝါးမိန်းမအိုကြီး တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော ကျွန်ုပ်“စူဇန်နီနော်ဒီ”
 က စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားရန် ကြံစည်နေသည်ဆိုလျှင် ရယ်စရာဖြစ်ပေ
 လိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးတတ်ရုံမျှသာရှိ၏။ အမှန်သော် ဤ
 စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးသားမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မြစ်မကလေး
 ဖြစ်သော “စူဇန်နီ” (ရိုးရာမပျက် ပေးထားသည့်အမည်)က လက်နှင့်နှိပ်လိုက်
 လျှင် တက်-တက်ဟုအသံမြည်၍ စာလုံးများနှိပ်ပြီးသားထင်နေသော ဒါဘန်
 မြို့မှ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် ဖရုံသီးအရွယ်ခန့် စက်ကလေးတစ်လုံးနှင့် ကျွန်ုပ်
 ပြောသွားသည်ကို လိုက်၍ ရေးမည်သာဖြစ်ပါသည်။

၁၈၁၆ ခုတွင် အင်္ဂလိပ်များလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်
 ကြောင်း ထွက်ပြေးလာကြစဉ်က ကျွန်ုပ်၏ယောက်ျား “ဂျန်ဘိုတမာ”သည်
 ခရီးသွားလှည်းအုပ်စုကြီးထဲ၌ အသန်မာဆုံးသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့
 သော်လည်း ယခုအချိန်၌မူ ဖြူဖွေးသောသူ၏ဆံပင်များသည် မှိုင်းမွှန်ရှိစေ၍
 နေကြလေပြီ။ ကြီးမားသောသူ၏လက်ကြီးနှစ်ဖက်မှာလည်း အကြောအပြိုင်ဖြိုင်း
 ထကာ အားအင်လျော့ပါးလျက် ရှိနေကြလေပြီ။ သူသည် “ဗက်ချကော့”
 တိုက်ပွဲ၌ အကျွန်ုပ်တို့လှည်းအုပ်ထဲသို့ အတင်းဝင်လာသော စူးလူးနှစ်ယောက်
 အား လည်ကုတ်ကိုဆွဲကိုင်ကာ အသက်သေသည့်တိုင်အောင် ခေါင်းချင်းဆောင်၍
 သတ်ခဲ့ဖူးသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ဖူး၏။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အကြောရောင်ရောဂါ ခံစားနေရ
 သဖြင့် အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ မကြာမီ ဘုရားသခင်
 အလိုတော်အတိုင်း ဆွေလမ်းသို့ မလွဲ လိုက်ပါကြရတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့

၁၂ ဘုန်းတော်

ထင်ရှားလှစွာ လူရိုင်းတို့လုံဖျားများမှလည်းကောင်း၊ ငတ်မွတ်သောဆေးမှ ထွန်းကောင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့အန္တရာယ်ဆေးမှလည်းကောင်း လွတ်မြောက် ထာ ဌာအသက်အရွယ်ထိ နေခဲ့ရသည်ကိုပင် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင် ထိုက်လှသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်အား ဘုရားသခင်မခေါ်မီ အထက်ပါအကြောင်း ဇာတ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့မည်ဟု အာသီသထားခဲ့၏။ ထို့ပြင် အခြားအကြောင်း တစ်ခုလည်းရှိသေး၏။ ယခု ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို လက်နှိပ်စက်နှင့် လိုက်၍ နားလေးသော ကျွန်ုပ်၏မြစ်မကလေး “စူဇန်နီကင်ဇီ”၏ ဖခင်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ သမက် သူ၏အဘိုးဖြစ်သူ(ကျွန်ုပ်၏မွေးစားသား)မှာ အင်္ဂလိပ်များနှင့်အတူ တိုက်ခဲ့ကြသည့် ဇူးလူးစစ်ပွဲကြီး၌ ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏သွေးသား ထဲမှ သူတယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်သော “ရပ်(ဖ)ကင်ဇီ”အား ကျွန်ုပ်တို့၏သမီး ကလေး စူဇန်နီသည် မည်ကဲ့သို့ ထူးဆန်းစွာတွေ့ရှိရုံ၊ သူပျောက်ဆုံးသွားသည် ကို မည်ကဲ့သို့ ရှာဖွေခဲ့ရုံတို့ကို အမှန်အတိုင်း သိရှိကြစေရန်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏မွေးစားသားဖြစ်သူ “ရပ်(ဖ)ကင်ဇီ”၏ သားစဉ်မြေးဆက်များ သိစေရန် လည်းကောင်း စီရင်ရေးသားအပ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းများစွာက “ရပ်(ဖ)ကင်ဇီ”အား မည်ကဲ့သို့ တွေ့ရှိ ခဲ့ရုံကို ယခု ကျွန်ုပ်ပြောပြပါမည်။

အစမှစ၍ပြောရမည်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ယောက်ျား “ဂျန်ဘိုတမာ”သည် ထင်ရှားသော ဘိုးဝါးအဆက်အနွယ်မှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူဖြစ်၍ “ထရန်စကီ” နယ်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့မလာကြမီက သူတို့၏ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် အများ အားဖြင့် ကိုလိုနီနယ်ဟောင်းရှိ “ဂရမ်ပီးနက်”နယ်၌ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည့်အကြောင်းကား သေးမွှားသောအကြောင်းမဟုတ်ပေ။ နားထောင်၍သာ ဆုံးဖြတ်ကြစေလိုသည်။

“ဖရက်ဒရစ်”ဆိုသူအား သူ၏ကျွန်မည်းများကို နှိပ်စက်မှုဖြင့် အင်္ဂလိပ် အစိုးရက ဟော်တင်တော့လူမျိုးတပ်စုတစ်စုကို စေလွှတ်ကာ အဖမ်းခိုင်း၏။ လူမည်းများ၏ လက်တလုံးတင်မခံလိုသော ဖရက်ဒရစ်သည် သေသည်အထိ ခုခံတိုက်ခိုက်သွား၏။ သို့နှင့် သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်စုသည် လက်စားချေရန် သူ၏သင်္ချိုင်းတွင် သစ္စာဆိုကြပြီးနောက်၊ လူ ၅၀ ခန့် တော်လှန်ထကြွကြ၏။ ဤတွင် ဖရက်ဒရစ်၏အစ်ကို ကျဆုံးသွား၍ အခြားသူများလည်း လက်ရဖမ်းဆီး ခြင်းခံရလေသည်။ ထိုအချိန်က အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံ ဆန်းမားဆက်သည် ထိုသူ များထဲမှ ငါးယောက်ကို ကြိုးပေးလိုက်ရာ ၎င်းတို့အထဲတွင် ကျွန်ုပ် ယောက်ျား၏

ဖခင်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူတို့လည်း ပါကြ၏။ သို့ကြိုးပေးရာ၌ ကြိုးစင်တွင် ကြိုးလေးချောင်းပြတ်ထွက်သွားရာ “ဂျန်” သည် သူ့ဖခင်ထံ ပြေးသွား၏။ သို့သော် အာဇာနည်များက နှင်ထုတ်လိုက်၏။ ကြိုးတန်လန်း နှင့်လဲကွနေသော သူ၏ဖခင်က “ငါ့သားမမေ့နဲ့”ဟု နောက်ဆုံးစကားပြောသွား ရာ ဂျန်သည် ထိုစကားကို သက်ဆုံးတိုင်မမေ့ချေ။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက်တွင် “ဘိုတမာ”တို့သည် ထရန် စကီးနယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်၏မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သူ “နော်ဒီ”တို့ လည်း ပါရှိခဲ့ကြ၏။ ထရန်စကီး၌ မုဆိုးမကြီး “ဘိုတမာ”နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင် တို့မှာ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏“သား”မှာ ဘာသာရေးကြောင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရသော ဟယူဂျီနော့အမတ်တစ်ဦးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ပြင်သစ်သွေး ပါခဲ့သူဖြစ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အဆက်အနွယ်ထဲမှ မိန်းမများမှာ အထူးသဖြင့် ရုပ်ရည်ချောမောသော အမွေအနှစ်ကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ယင်းတို့အနက် ယခု ကျွန်ုပ်ရေးသားအံ့သော ကျွန်ုပ်၏သမီး စူဇန်နီမှာ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာ ငယ်စဉ်က အခြားဘိုးဝါးမိန်းကလေးများကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်ခြင်း၊ စကားပြောနေကျခြင်းမရှိဘဲ လုံးတော်ရပ်တော်ဖြစ်ပြီး လျှင် ဖျတ်လတ်သွက်လက်၏။ ဆံပင်ညိုများအောက်တွင် အညိုရောင်မျက်လုံး များဖြင့် ပြည့်ဖြိုးနီထွေးသော နှုတ်ခမ်းတို့မှာ ထိုနယ်မှ လူငယ်များအား စွဲလမ်းစေသောအချက်များပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်သည် လူငယ်များအနက် ယခု ဒုက္ခိတအဘိုးအိုကြီးဖြစ်နေသော “ဂျန်”ကိုသာမျက်နှာသာပေးခဲ့၏။ ထိုအခါ သူသည် မိန်းမပျိုတိုင်းကပင် တွေ့မြင်ကြည့်ရှုလိုသော ရုပ်ရည်ချောမောသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ဖခင် ဖြစ်သူကမူ ပြင်သစ်သွေးပါသည့်မာနကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား အဖက် တန်သည်ဟုပင် မယူဆခဲ့ချေ။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ဂျန်၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည် တို့ကြောင့် အလျှော့ပေးကာ သဘောတူညီခဲ့ရလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖယောင်း တိုင်ရှည်ကြီးများကို ထွန်းညှိရင်း *တွေ့ဆုံစကားပြောလေ့ရှိ၏။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ထပ်ခဲ့ကြရာ တစ်နှစ်မျှကြာသောအခါ သမီးကလေးကို

* ဘိုးဝါးလူမျိုးများ၌ ကာလသားများသည် မိမိတို့ရည်းစားများထံ လူပျိုလှည့်ကြသော အခါ ဓလေ့ထုံးတမ်းစွာရှိ၏။ အကယ်၍ မိန်းကလေးဖြစ်သူက လူပျိုအား နှစ်သက်လျှင် အယောင်းတိုင်ရှည်ကြီးများကို ထွန်းညှိစဉ်တတ်၏။ မနှစ်သက်လျှင် ညှိပြီးအတိုကိုထွန်းကာ အညှိခံတတ်သည်။

အခြေခံ၍ “စုဇန်နီ”ဟူသော အမျိုးအနွယ်၏အမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မရှိသည့် ဆရာတို့ပင် ဆက်လက်တွင်ရစ်ခဲ့စေရန် မှည့်ခေါ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကမ္ဘာလူမျိုးများကမူ သူ့အား ပုခက်တွင်းကတည်းကပင် “ပျံလွှားငှက်မလေး”ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြ၏။ သူ့အား မွေးဖွားစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ မမာမကျန်းဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် နောက်ထပ် သားသမီးမထွန်းကားတော့ချေ။

ထရန်စကီးနယ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်လျက်ရှိသော ယာတောကား ဝင်လယ်နှင့်များစွာ မဝေးကွာလှဘဲ နောက်ဖေးတောင်ပူစာမှ တက်၍ကြည့်လျှင် ဗြဟ္မာသောလှိုင်းလုံးများသည် ကျောက်ကမ္ဘာကြီးများသို့ တဝန်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဆိုပါ လိုဏ်ခေါင်းဖြူကြီးများအတွင်းသို့ ကျရောက်သော လေသင်္ဘောများမှာ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာဖြစ်ကာ ပျက်စီးကြရ၏။

စုဇန်နီ ၇-နှစ်သမီးအရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ဆောင်းဥတု၏တစ်နေ့ သောညနေခင်းအချိန်တွင် လေးရက်တိုင်တိုင် တိုက်ခတ်နေသော အရှေ့တောင်လေပြင်း ငြိမ်သက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်မှကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပြီးသည့်နောက် စုဇန်နီကိုခေါ်ကာ အဆိုပါတောင်တန်းထိပ်သို့ လာခဲ့လေ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့၏ယောက်ျား ဂျန်လိုက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းရာ ကမ်းနားဘက်တွင်နေထိုင်သော ကမ္ဘာလူမျိုးများထံမှ ကြားသိရသောသတင်းအရ လဆန်းလောက်က သူတို့လည်း ရွက်တိုင်သုံးတိုင်ပါသော သင်္ဘောတစ်စင်းကို မြင်ရကြောင်း၊ သင်္ဘောသည် လေမုန်တိုင်းမီကာ ကမ်းဘက်သို့ လွင့်ပါ၍ အလာတွင် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထိုးထွက်လာသည်ကို မြင်ရကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

“ဒီဟာက ကမ္ဘာလေးဟာ မမှန်တာပြောချင်ပြောမှာပါရှင်ရယ်”
“ဟုတ်ချင်လဲဟုတ်မပေါ့လေ၊ နို့ပေမဲ့ သူတို့အထဲမှာ ဒီသတင်းပျံ့နှံ့သွားတာက မြင်းကောင်းတစ်စီးစိုင်းသွားတာထက်တောင် မြန်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေရာဟာ ဒီအရင်ကလဲ သင်္ဘောတွေ ပျက်ခဲ့ကြဖူးသတဲ့။ ဟဲ့-သမီး သေနတ်ကိုချထားလိုက်၊ မင်းက မင်းအမေကို သေနတ်နဲ့ပစ်မလို့လား၊ သေနတ်ကိုသမီးဘယ်တော့မှ မကိုင်ရဘူးလို့ ပေပေပြောထားတယ်မဟုတ်လား” ဟု ဂျန်သည် သူ့သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်နေသော စုဇန်နီအား စကားတစ်ဆက်တည်းလှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့မှာ တိုင်းရင်းသားလူရိုင်းများအကြားတွင် နေထိုင်ရသဖြင့် ယောက်ျားတိုင်းပင် လက်နက်များကိုင်ဆောင်လေ့ရှိကြသည်။

(စုဇန်နီက နှုတ်ခမ်းစုကာ သေနတ်ကိုပြန်ချထားရင်း) “ကျွန်မက ဒီရယ်တွေနဲ့ကမ္ဘာလေးတွေကို ပစ်သတ်မလို့ပါပေပေရဲ့”

“ကမ္ဘာလေးတွေကိုပစ်သတ်မလို့ဟုတ်လား၊ မင်းပြောတဲ့အလုပ်က ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့ကလေးရယ်၊ နို့ပေမဲ့ ဒါဟာ မိန်းကလေးရဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ မင်းဟာ မိန်းကလေးဖြစ်မဲ့အစား ယောက်ျားကလေးဖြစ်ဖို့ကောင်းတယ် စုဇန်နီ”

“ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်ဘဲကို ပေပေရဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ တခြားမိန်းကလေးတွေလို အစ်ကိုတွေမောင်တွေလဲမရှိဘူး၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မမှာ မောင်ကလေးတစ်ယောက်မှမရှိတာလဲဟင်”

“သမီးကြီးစားရှာရင် တွေ့ချင်တွေ့မှာပေါ့”ဟု ကျွန်ုပ်က ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားချိန်၌ စုဇန်နီကိုထိန်းရသော လူမည်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံလာရောက်ကာ ကလေးပျောက်နေကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပျာလောင်ခတ်၍သွားတော့၏။ ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခရုခွံများကောက်ရန် ကမ်းနားသို့သွားကြရာ စုဇန်နီအား သူ့သဘောအတိုင်း လွယ်အိတ်ကလေးနှင့်ကောက်ရန် လွှတ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ကျောက်ဆောင်အရိပ်တစ်ခုမှစောင့်နေရာ တစ်ခုခုရှိခန့်အကြာ၌ ကလေးကို ရှာ၍မတွေ့တော့ကြောင်း၊ ခြေရာများခံ၍ရှာရာ အထက်ဘက် မြက်ရိုင်းများပုံးနေသည့် ကျောက်စရစ်ကုန်းခြေဘက်တွင် ခြေရာများပျောက်သွားကြောင်းပြော၏။ ဂျန်မှာ အနည်းငယ်မျှ အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘဲ သမီးကလေးအားရှာဖွေရန် ကမ္ဘာလူမျိုးကိုခေါ်ကာ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင် စောင့်ကြည့်နေရာမှ နေဝင်လုဆဲဆဲတွင် တစ်ယောက်တည်းပြန်လာသောဂျန်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက်ရှိလေသည်။

(ဂျန်က ခြောက်ကပ်သောအသံကြီးဖြင့်) “ကလေးတော့ ပျောက်နေပါပြီကွယ်၊ ကျုပ်တို့လဲလိုက်ရှာလိုက်ကြတာ နဲ့နေတာပဲ၊ အစ၊အနတောင် မတွေ့ရဘူး၊ ကဲ... ကျုပ်ကုန်းနီးအိတ်ထဲကိုထည့်ပေးလိုက်ဖို့ အစားအသောက်အသင့်လုပ်ပေးစမ်းပါအုံး၊ သမီးကလေး ငတ်နေမှာစိုးရတယ်”

“သူငယ်မှာတော့ပူမနေနဲ့၊ ဒီနေ့မနက် စုဇန်နီထွက်မသွားခင် နွားနို့တစ်ပုလင်းနဲ့ အမဲသားခြောက်ရယ်၊ ကိတ်မုန့်ရယ်၊ လွယ်အိတ်ထဲထည့်သွားတယ်လို့ ထမင်းချက်တဲ့မိန်းကလေးက ကျွန်မကိုပြောတယ်”

“တယ်ထူးဆန်းပါကလား၊ သူငယ်မကလေးဟာ ခရီးထွက်ဖို့ စိတ်ကူးများထားသလားကွယ်”

“ကလေးဆိုတော့ စိတ်ကူးမိကူးရာ ကူးပြီး ကစားတာနဲ့တူပါရဲ့ ဂျွန်ရယ်”

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ ကုန်နှီးအိတ်ထဲသို့ အစားအသောက်များကို ထည့်ပေးနေစဉ် ဂျွန်သည် ညစာကို အလောသုံးဆယ်မျှချပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းအသစ်တစ်ကောင်လဲ၍ ထွက်သွားပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းရည်များစိုး၍ မေးခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလျက်နှင့်ပင် ဝရံတာ၌ တစ်ညလုံးထိုင်ကာ သူတို့အား စောင့်မျှော်ရင်း နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းနေမိ၏။ လူဖြူများအား မုန်းတီးနေသည့် လူရိုင်းများကပင် တောထဲ၌လှည့်လည်ရင်း သမီးကလေးအား ခိုးယူသွားကောင်း သွားပေမည်။ သို့မဟုတ် သားရဲတိရစ္ဆာန်များပင် ကိုက်ချီသွားလေသလော မသိရပေ။ နောက်ဆုံး၌ အရုဏ်တက်လာခဲ့၍ ဂျန်ပြန်လာရာ ကျွန်ုပ်ကား အကြောင်းကို ရိပ်မိခဲ့လေပြီ။ သို့နှင့် “သမီးကလေး သေပြီလားဟင်”ဟု ကျွန်ုပ်ကမ္ဘီကရင်း မေးလိုက်မိ၏။

“မသိသေးပါဘူးကွယ်၊ အစအနတောင် မတွေ့ကြရသေးပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ကို ဘရန်ဒီနီ တခြားမြင်းတစ်ကောင်သာပေးစမ်းပါ၊ နေထွက်လာရင် ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ရှာကြအုံးမယ်၊ ဒီရေလဲကျသွား၊ ကျွန်ုပ်တို့သူ့ကို ကျောက်ဆောင် တွေကြားထဲမှာ တွေ့ချင်လဲတွေ့ကြရမှာဘဲ” ဟုပြောကာ ညည်းတွားရင်း သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ထဲ၌ သမီးကလေးအား ပြန်တွေ့ရန် ဆုမွန်တောင်းလျက်ရှိစဉ် ကလေးထိန်းမိန်းကလေး၏ စူးရှစွာ ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကြောင့် အပြင်သို့ ပြေးထွက်ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်မှ ဝိုက် ၃၀ မျှပင်မဝေးသောနေရာ၌ တောင်ကမူကလေး တစ်ခုရှိရာ ထိုတောင်ကမူပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်များ ဖြာကျလျက်ရှိ၏။ ၎င်းနေရာတွင် အဝတ်များစိုး၍လျက် ဆံပင်ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော စူဇန်နီသည် သူ၏ပုခုံးပေါ်တွင် သူ့ထက်အသက်အနည်းငယ်ကြီး၍ အရပ်မြင့်ပုံရသော မျက်နှာဖြူသူငယ်ကလေးက မှီတွဲလိုက်ပါလာသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာအားရဟစ်အော်ကာ သမီးကလေးထံ ပြေးသွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူပွေ့ဝိုက်ကာ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်တွင် ဒဏ်ရာရလောဟန်တူသော သူငယ်ကလေးသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားရာ လေသည်။

(ဂျန်က သက်ပြင်းချလျက်) “ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲကွယ်နို့”

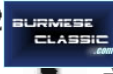
(စူဇန်နီက ဝင့်ကြွားသောအမူအရာဖြင့်) “ဘာအဓိပ္ပာယ်ရလဲ၊ ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ သွားရှာရင်ရမယ်လို့ မေမေကပြောတဲ့ မောင်ကလေးတို့ ကျွန်မသွားပြီးရှာလာခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားကိုလဲ ကျွန်မနားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မစကားကိုလဲ သူနားမလည်ဘူး၊ လာ-မောင်ကလေး၊ ထ-ဟောဒါတို့အိမ်ပဲ၊ ဒါက တို့ဖေဖေနဲ့မေမေကွဲ့”

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အံ့သြလျက်ရှိရာကပင် ကလေးများအား အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် သူတို့၏ အဝတ်စုံများကို ချွတ်လဲ၍ပေးကြရလေ၏။ သူငယ်ကလေး၏ အဝတ်အစားများမှာ စုပ်ပြီဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း အကောင်ဆုံးသော လင်နှင့်စ၊ များဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားလျက် ‘အ-အမ်’ R.M. ဟူသော စာလုံးများဖြင့် မှတ်သားထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထို့ပြင် သူ၏ခြေထောက်ကလေးများမှာ အဆမတန် ရောင်ရမ်းလျက်ရှိနေကြသဖြင့် စီးထားသောဖိနပ်ကလေးကို ဖြတ်ထုတ်ရမည်ကဲ့သို့ရှိနေပြီးလျှင် အစာရေစာငတ်နေသောကြောင့် လူရုပ်မှာလည်း အရိုးပေါ်အရေတင်မျှသာ ရှိနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့အား ကိုယ်လက်သုတ်သင်ဆေးကြောပေးပြီးလျှင် စောင်များဖြင့်ထွေး၍ စွပ်ပြုတ်ကို တစ်စွန်းချင်းတိုက်ပေးရ၏။ သူငယ်ကလေးသည် “မေမေ-မေမေ” ဟု ထပ်တလဲလဲ တမ်းတပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားရှာ၏။

ပင်လယ်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ပြောဆိုနေသည့်ညက စူဇန်နီသည် အိပ်မက်တစ်ခုမြင်မက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ယာတောမှ တစ်နာရီခန့် မြင်းနှင့်သွားရသည့် လျှို့ဝှက်စုထဲတွင် အစာငတ်မွတ်နေသဖြင့် ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းနေသော သူငယ်ကလေးကို တွေ့မြင်ရသည်ဆို၏။ စူဇန်နီသည် ထိုနေရာသို့ ကြာဟန်းများ ခူးရန် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူး၏။ စူဇန်နီမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အကင်းပါးသူကလေးဖြစ်၍ နံနက်အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ လူကြီးများအား အသိမပေးဘဲ အစေခံမိန်းကလေးထံမှ စားစရာများတောင်းယူပြီးလျှင် ခရုခွံကောက်ဟန်ဆောင်ကာ ထိုနေရာသို့ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအိပ်မက်မှာ သူလုပ်ကြံ၍ပြောခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် ဘုရားသခင်ပေးခြင်းလော ဟူသောအကြောင်းမှာ စာဖတ်သူများစဉ်းစားရန်အကြောင်းသာ ရှိတော့သည်။ လျှို့ဝှက် သူထင်သည်ထက် ဝေးသည့်ပြင် တောင်နံဘေးတွင် အလားတူ လျှို့ဝှက်ရှိနေသဖြင့် သူသည် မျက်စိလည်သကဲ့သို့ဖြစ်နေသေး၏။ သို့ရှိစဉ် သူ့အနီး၌ ဒရယ်ကြီးများပြေးလွှားသွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရောက်ဝံ

• ၁၃ ခုနစ်လွှား

ဦးလည်း ကျောက်တုံး တစ်တုံးမှတစ်တုံးသို့ ခုနစ်လွှားကြသည်ကို ထည့်သွင်း မြင်ရသည်ဆို၏။ နောက်ဆုံး၌ အိပ်မက်ထဲတွင်မြင်ရသော တွေ့ကြုံသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်လျှောက် အတန်ကြာ လှည့်ဝတ်ရှာနေရာမှ ထိကရုံးချုံပုတ်ပင်များအနီးသို့ ရောက်သွားသည်ဆို၏။ ထိုချုံများကို တိုးထွေသွားသောအခါ ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ရွှေရောင် ဆံဝင်လိမ်ကောက်ကလေးနှင့် အိပ်မက်ထဲတွင်မြင်ရသည့်အတိုင်း ဆုတောင်း စွတ်ဆိုနေသည့် သူငယ်ကလေးကို တွေ့ရသည်ဆို၏။ စူဇန်နီသည် သူငယ် ကလေးထံပြေးသွား၍ နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုရာ တစ်ယောက်ပြောသောစကား ကိုတစ်ယောက် နားမလည်ကြောင်းသိရ၏။ သူက ပုလင်းထဲတွင်ကျန်သော နို့အနည်းငယ်နှင့် ကိတ်မုန့်များကိုထုတ်ပေးသောအခါ သူငယ်သည် အငမ်းမရ စားသောက်ရှာသည်ဆို၏။

ထိုအချိန်၌ နေမှာလုံးလုံးဝင်သွားပြီဖြစ်၍ မှောင်ထဲ၌မသွားရဲသော ကလေးများသည် အနီးတစ်ခုစီတစ်ခု တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဖက်၍ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်၌ပင် ထိုင်နေကြရ၏။ သူတို့အား မှောင်ထဲမှ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေကြသော မျက်လုံးဝါဝါကြီးများကို မြင်ရပြီးလျှင် ဟိန်းဟောက် သံကြီးများကိုကြားရသဖြင့် များစွာကြောက်ရွံ့လျက်ရှိရရှာ၏။ နောက်ဆုံး၌ လထွက်လာသောအခါ သူတို့နှင့်မလွမ်းမကမ်းတွင် ကျားသုံးကောင်ကို လရောင် ဖြင့်မြင်ရ၏။ သို့သော် သူတို့အား လုံးဝသေးအနုရာယ်မပြုဘဲ ရှောင်ထွက်သွား သည်ကို မြင်ရသည်ဆို၏။

ထိုနောက် စူဇန်နီသည် ခြေထောက်တွင် အနာတရဖြစ်နေရှာသော သူငယ်ကလေးအား လက်ဖြင့်တွဲကာ တစ်ထောက်ပြီးတစ်ထောက် နားပြီးနောက် နေအိမ်သို့ အရောက်ကြီးပမ်း၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အရှာသွားသူများသည် အဆိုပါကလေးများ ပုန်းနေသည် ဆိုသော လျှို့ဝှက်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ကြခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကလေးများအိပ်ပျော်သွားသောအခါ ဂျန်က “သမီးခေါ်လာတဲ့ ဒီသူငယ် ကလေးကို ကျုပ်တို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ မိန်းမရေ”

“ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ ဘုရားပေးတဲ့ကလေးကို ကျွန်မတို့မွေးထားကြရုံ ရှိတော့တာပေါ့ဂျန်ရဲ့”

“သူကအင်္ဂလိပ်ကွဲ့၊ အင်္ဂလိပ်ဆိုရင် ကျုပ်ကသိပ်မုန်းတယ်”

“အင်္ဂလိပ် ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒတ်(ချ) ဖြစ်ဖြစ် ရှင်ရယ်၊ မျိုးကောင်းဆွေ ကောင်းပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့လူတွေလာရှာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီတော့လဲ ကျွန်မတို့ကြည့်ရှုပြောရုံပေါ့၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မတော့ လာကြစေ မထင်ပါဘူး၊ အားလုံးပင်လယ်ထဲမှာ သေကုန်ကြရောပေါ့”

ထိုနောက်ကား ဂျန်သည် ထိုအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လုံးဝထင်မိ ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ချေ။ စင်စစ်အားဖြင့် သားယောက်ျားကလေး မရှိခဲ့သဖြင့် ကလေးကိုသူသည် ပထမကတည်းကပင် မွေးစားလိုစိတ်ရှိဟန်တူလေသည်။

သို့နှင့် သူငယ်ကလေးအိပ်ပျော်နေခိုက်တွင် ဂျန်သည် မြင်းတစ်စီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အနီးအပါးတွင်နေထိုင်သည့် “ဟိရာဗန်ဇာရင်း” ဆိုသူ၏ယာတောသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုသူကား ကျွန်ုပ်တို့ဘိုးဝါးများထဲတွင် အချမ်းသာဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့အဘွားမှာ အသားနီကဖားများထဲမှ အကြီးအကဲမ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆို၏။ သို့ရာတွင် ထိုဆွေးမှာ သူ့ကိုယ်၌ထွက် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ “ဆွေပီယက်” တွင် သာလွန်ထင်ရှားလေရာ ထိုသူငယ်၏ ယုတ်မာစိုက်မိမှုများကို ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လမ်းတွင် မကြာမီတွေ့မြင် ဖတ်ရှုကြရပေလိမ့်မည်။

ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံးပြီးနောက် သူသည် သားကလေးအတွက် အင်္ဂလိပ်ဇာ တတ်ပတ်လန်ပြည်သား လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဆရာအဖြစ်ဖြင့် ခေါ်ယူထားရမ်း ထားရာ ဂျန်သွားရောက်ခြင်းမှာ ထိုသူအား စကားပြန်လုပ်စေရန် သွား၍ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထိုဆရာသည် မကြာမီဂျန်နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာ၍ ရပ်(ဖ) အိပ်ရာမှန်း၍ မေးမြန်းသောအခါ ဆောက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သိရှိရလေသည်။

သူ၏အမည်ကို “ရပ်(ဖ)ကင်ဒီ”ဟုခေါ်ကြောင်း (ကျွန်ုပ်တို့ထံမှာ “ရပ်(ဖ)မက္ကစီဟုထင်သည်။) သူတို့သည် အိန္ဒိယခေါ်တိုင်းပြည်မှ သူ့မိဘများ အပြင် အခြားသူများနှင့် ခရီးထွက်လာကြရာ ဤကမ်းခြေအနီးသို့ရောက်သော အခါ သင်္ဘောသည် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် လေမုန်တိုင်းမိလျက်ရှိကြောင်း၊ ကျောက် ဆောင်ထူထပ်သည့်နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောသည် လေဖြင့်ပါ သွားပြီးနောက် အပိုင်းပိုင်းအစိပ်စိပ်ကွဲ၍ ပျက်စီးသွားကြောင်း၊ သင်္ဘောသား ခြောက်ယောက်နှင့် မိန်းမများပါသော လှေတစ်စင်းသာ လွတ်မြောက်လာ ကြောင်း၊ ထိုလှေထဲတွင် ရပ်(ဖ)နှင့် သူ၏မိခင်ပါကြောင်း၊ သူ၏ဖခင်မှာအဖိုးတန် သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ကပ္ပတိန်ကလိုက်သွားရန် ပြောသော်လည်း ငြင်းဆန်ကာ သားနှင့်မယားကိုသာ နှမ်းစွပ်နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အခြားသူများနှင့် အတူ သင်္ဘောမြုပ်ရာတွင် ရဲဝံ့စွာလိုက်ပါသွားကြောင်း၊ ကမ်းခြေနှင့်နီးသော အခါ လှေသည်မှောက်သွားပြန်၍ လူအချို့မှာ ရေနစ်သေဆုံးသွားသော်လည်း

www.burmeseclassic.com

ရပ်(၁)တို့သားအမိမှာ ကမ်းခြေသို့ချောမောစွာ ရောက်ရှိလာကြောင်း၊ သူတို့ အထဲမှ လူတစ်ယောက် “အိမ်ခြေသို့” ကိုကြည့်ပြီးလျှင် လူဖြူများနေထိုင်သည့် အရပ်ကို ရောက်လိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တောင်စူးစူးသို့လာခဲ့ကြကြောင်း၊ ထိုနောက်တွင် သူတို့လူသိုက်အနက် ယောက်ျားများမှာ တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းများ၏ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရကြောင်း၊ မိန်းမများနှင့် ကလေးများကို နန်းမမူကြောင်း၊ အခြားသူများသည် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ ဘေးရန်ကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ အစာရေစာ ငတ်မွတ်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ လမ်းတွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြကြောင်း၊ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ရှိသောအခါ ကမားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ အစားအသောက်များကိုပေးကမ်းလိုက်သဖြင့် တောင်ဘက်သို့ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြရာ စားရေရှိကွာကုန်ခမ်းသွားပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူနည်းသားတစ်စု၏လုံး အေး၍ သေဆုံးနေသော သူ၏မိခင်ကိုတွေ့ရကြောင်း၊ ထိုအခါ သူသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ခြေကုန်သုတ်၍ပြေးခဲ့ရာ တစ်နေ့လုံး ဒဿိဒယိုင် လျှောက်လာခဲ့၍ နောက်ဆုံး၌ မဟာနိင်တောသဖြင့် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်၌ ဒူးထောက်ကာ လူကြီးများသင်ကြားထားသည့်အတိုင်း ဆုတောင်းပြီးနောက် များမကြာမီ စုန်နီနှင့် တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် သနားစဖွယ်ငိုယိုပြောရာ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြားသိရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ မျက်ရည်မဆည် နိုင်အောင်ဖြစ်ကြရ၏။

နောင်အခါ၌က ဖားများထဲမှ သတင်းတစ်စတစ်စ စုဆောင်းရခြင်းအား ဖြင့် အဆိုပါအဖြစ်အပျက်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း သိရှိရရှိသောက စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ စုန်နီအား လိုက်လံရှာဖွေရသော ကမားတစ်ယောက်ပင်လျှင် ရပ်(၁)၏မိခင်အလောင်းကို တွေ့ရှိ၍ မြုပ်နှံခဲ့ရသေးသည်ဆို၏။ ထိုလူ၏ ပြောကြားချက်အရ အဆိုပါမိန်းမမှာ အထက်တန်းစားထဲမှဖြစ်ဟန်တူ၍ အသက် ၃၀ ထက် ကျော်လွန်အံ့မည်မထင်ဆို၏။ ထိုမိန်းမကိုယ်ပေါ်မှ တွေ့ရှိရသည် ဆိုသော လက်စွပ်နှစ်ကွင်းအနက် တစ်ကွင်းပေါ်တွင် ဖလော်ရာဂေါဒင်သို့ မိခင် ဖြစ်သူ အက်ဂနက်(စ်)ဂျေန်ဂေါဒင်၏ မေတ္တာလက်ဆောင်”ဟူ၍ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် စာတန်းထိုးထားသော ကျမ်းစာအုပ်အနီကလေးတစ်အုပ်နှင့် မိန်းမ၏ဆံပင်အနည်းငယ်ကိုပါ ကမားသည် ကျွန်ုပ်တို့သို့ သစ္စာရှိစွာဖြင့် ယူဆောင်လာခဲ့၏။ ထိုဆံပင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အိပ်ရာအောက်ရှိ လှည်းအိမ်သေတ္တာထဲ တွင် ယခုတိုင်စာဖြင့်ရေးထားကာ တံဆိပ်ကပ်သိမ်းဆည်းထားလျက် အခြား အရာများမှာမူ သူ့အတိုင်းသေတမ်းစာအရ ယခု ဇန်နီကင်ဇီ၏ လက်ထဲတွင်

ရောက်ရှိနေခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူငယ်ကလေးရပ်(၁)အား အင်္ကျီများအားလုံး ချွတ်လဲသောအခါ၌လည်း သူ့မိခင်မသေမီညက သူ့အား ဆွဲပေးထားသည်ဆိုသော ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး၊ ရွှေလောက်ကက်သီးတစ်ခုနှင့် အတူ တွေ့ရှိကြရသေး၏။ ထိုလောကက်သီးထဲတွင် ဆင်စွယ်ပေါ်၌ ဆေးပြင့် ရေးခြယ်ထားသော ရုပ်ပုံသုံးပုံကိုတွေ့ရှိရလျက် လက်ယာဘက်မှ ယူနီတောင်း နှင့် ယောက်ျားချောချောတစ်ယောက်၏ပုံမှာ သူ၏ဖခင်၊ လက်ဝဲဘက်မှ မိန်းမ ချောချောပုံမှာ သူ၏မိခင်၊ အလယ်မှ သူငယ်ကလေး၏ပုံမှာ သူ၏ပုံဖြစ်ကြောင်း နှင့် ရပ်(၁)က ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။ ထိုလောကက်သီးနှင့်ပုံများကို လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ဖြစ်ဖြစ်သူ စုန်နီပင်ရရှိလေသည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်ယောက်ျားသည် ချိုင့်ဆင်းရဲစွာ သေဆုံးရရှာသော မိန်းမ၏သမီးသို့ လူအချို့ကိုခေါ်ငင်ကာ သွားရောက်ပြီး ကျောက်တုံးကျောက် ခဲများဖြင့် ခိုင်ခန့်စွာကာနုပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် သရဏဂုံတင်ခြင်း အမှုကိုလည်း ပြုလုပ်လိုက်ကြသေး၏။

လူပေါင်းများစွာ သေဆုံးသွားခဲ့ကြရသော အဆိုပါသင်္ဘောမျက်သည် ကိစ္စအတွက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် အထက်ပါဖော်ပြခဲ့သည့်နေရာသို့ စစ်သင်္ဘော တစ်စင်းစေလွှတ်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ကား တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာချေ။ သို့နှင့်ပင် ထိုအကြောင်းများသည် တစ်စတစ်စ တိမ်မြုပ်ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

သူငယ်ကလေးရပ်(၁)ကား အတော်ကြာပင် သွေးလေချောက်ချား သကဲ့သို့ မကြာခဏလန့်ဖျပ်ပြီးလျှင် သင်္ဘောပျက်သည့် အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ သူ့မိဘများ သေဆုံးသည့်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တောကြီး ထဲ၌ သူတို့နှင့်တွေ့ရှိကြရသော ကမားလူရိုင်းများ၊ ကျားသတ္တဝါ စသည့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအကြောင်းကိုလည်းကောင်း ပြောကာ ရွိုက်ကြီးတင် ငိုယိုတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ရပ်(၁)၏စိတ်နှလုံးကို ငြိမ်သက်အောင် စွမ်းဆောင် နိုင်လာသူမှာ စုန်နီတစ်ယောက်သာရှိ၍ သူ့အိပ်ပျော်သွားသည့်တိုင်အောင် ကယုကယပြောကာ နှစ်သိမ့်တတ်လေသည်။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာလတ်သော် ထိုကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းများသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားခဲ့လေ၏။ ရပ်(၁)အဖို့ မပျောက်မပျက် ကျန်ရစ်သောအရာကား စုန်နီကိုချစ်သည့်အချစ်ပင်ဖြစ်လေ၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မခွဲနိုင်လောက်အောင် ချစ်ခင်လျက်ရှိကြသော ဤကလေး နှစ်ယောက်ကား မောင်နှမဆိုလျှင်လည်းဟုတ်၏။ ကစားဖော် ကစားဖက်

၁၂ ဒုတိယအပိုင်း

ထင်သန်လှုပ်ရှားနေသည့် မှုန်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့ကြသော ချစ်သူ
 ဘောင်နှစ်ယောက်လည်း မှားမည်မဟုတ်ချေ။

ရုပ်(ဖ)ကား ရုပ်ရည်သန့်ရှင်း၍ ရဲရင့်သန်စွမ်းသော သူငယ်ကလေး
 တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။ အင်အားသန်စွမ်း၍
 လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်သည့်အရာ၌လည်း ရှာမှရှားသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။
 သူ့အား ပညာသင်ပေးရန် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း ရုပ်(ဖ)ကိုရရှိ
 ပြီးနောက် နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသော ဟော်လန်
 ပြည်သား ဆရာတစ်ဦးထံ အပ်နှံကာ ပညာသင်ကြားစေ၏။ ထိုဆရာမှာ
 “ဇန်နဝါရီ”တို့နှင့် မတည့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံရောက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့
 နှင့် ခြောက်နှစ်ခန့် အတူနေသွား၏။ ထိုအတွင်း ရုပ်(ဖ)မှာ စာရေးခြင်း၊ စာဖတ်
 ခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ရာဇဝင်အနည်းငယ်ကိုပင် ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့
 လေပြီ။

* * *

(၄)

အသက်ကိုးနှစ်မျှရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော ရုပ်(ဖ)သည် မျက်နှာကလေးမှာ နုသေး
 သော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာကား ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်အရွယ်သို့ ရောက်နေခဲ့
 လေပြီ။ ထိုနှစ်အတွင်း၌ပင် ဂျန်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှက်ကြောက်ဝမ်းနည်းဖွယ်
 ကောင်းသော ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ထိုအတွက် သေသည်
 အထိ နောင်တရ၍မဆုံးနိုင်အောင်ရှိခဲ့လေသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်စနေတစ်နေ့တွင် ဂျန်သည် သူနှင့်ရုပ်(ဖ)တို့ ပစ်ခတ်
 ရရှိသော ဒရယ်များနှင့်ဂျုံစေ့များကို လှည်းတစ်စီးဖြင့်တင်ဆောင်ကာ မိုင် ၅၀
 ခန့်ဝေးသော တောရွာကုန်စုံဆိုင်သို့ရောင်းချရန် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ရုပ်(ဖ)ကား
 ဂျန်နှင့်အတူ လိုက်ပါမသွားဘဲ အနည်းငယ်နာမကျန်းဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်ကို
 ပြုစုရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သော စူဇန်နီတို့အား စောင့်ရှောက်ရန် နေရစ်ခဲ့၏။ သို့နှင့်
 မကြာမီ ဂျန်ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ၏မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်
 ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေပြီဟူ ကျွန်ုပ်သည် အတတ်
 တွေးလိုက်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လာသလဲဂျန်၊ ဂျုံတွေဈေးကောင်းမရောင်းရလို့လား”

“ရောင်းရပါတယ်ကွယ်၊ ဈေးတောင်း ပိုပေးပြီး ဝယ်လိုက်ပါ
 သေးတယ်”

“နို့ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကဖားတွေထလာကြပြန်ပြီတဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကဖားတွေ အခုတလော အတော့ကို ငြိမ်နေကြ
 ပါတယ်”

၁၆ ၁ ဒုတိယအပိုင်း

“သမီးမကြိုက်လို့ပြောပါကွယ်၊ ဒါနဲ့ ဆွာပီယက်တစ်ယောက်များ
နေက လာသေးသလား၊ မေမေ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတုန်းက သူ့မြင်းကို
မြင်လိုက်မိသလားလို့”

“လာတယ် မေမေ”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“အိမ်မေကလဲ ဘာလို့သမီးကိုမေးနေရတာလဲ၊ ဒီကောင်ဟာ သမီးဆီကို
ပန်းတွေယူလာလို့လား၊ သူနဲ့ အော့(ဖ)ဆစ်လုပ်ဖို့ပြောလိုပြောနဲ့ အမျိုးမျိုး
နောင်ယှက်နေတာကို အမေသိသားနဲ့”

“ဒါဖြင့်သမီးက သူနဲ့အော့(ဖ)ဆစ်မလုပ်ချင်ဘူးပေါ့”

ခြေကိုဆောင့်ရင်း “ဆွာပီယက်နဲ့သေချာရင်တော့သမီးက ဖယောင်းတိုင်
အတိုတွေချည်း ထွန်းလိုက်မှာပေါ့၊ ဒီလူက လူမည်းဆွေးဆန်ပြီး ရိုင်းစိုင်းလွန်းလို့
သမီးတော့ သူ့ကို ရွံကြောက်ကြီးပဲ၊ ပြီးတော့ သူပေါင်းလိုက်မှဖြင့် ကဖား
မှော်ဆရာတွေချည်းလိုလိုပဲ”

“ဘာအမျိုးဆိုတော့ ဘိုးတူဆိုသလိုပေါ့ကွယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးနဲ့စကားကော
ပြောလိုက်သေးသလား”

“နဲ့နဲ့ပါးပါးတော့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်၊ နို့ပေမယ့် သူပြောတဲ့ရည်းစား
စကားတွေကို နားခါးလွန်းလို့ ပြန်ပြီးပက်ပက်စက်စက် ပြောပြစ်မယ်ကြံနေတုန်း
အဆင်သင့်ပဲ ရပ်(ဖ)ပြန်လာတာနဲ့ သူလဲပြန်ပြောတာပါပဲ၊ သူက ရပ်(ဖ)ကိုတော့
အကြောက်သား မေမေရဲ့”

“ဒါနဲ့ ရပ်(ဖ)တစ်ယောက် စောစောစီးစီး ဘယ်သွားနေသလဲ...”

“နွားခြံကိုသွားနေတယ်လေ၊ နွားတွေကိုသူတို့ ဒီနေ့မနက် ရွေးကြရမတဲ့”

“အင်း... ဒီလိုဆိုတော့ သူဟာ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ဖြစ်မယ့်အစား
အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ ဘိုးဝါးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီကော၊ နို့ပေမယ့်က အင်္ဂလိပ်
လူမျိုး ပြန်ဖြစ်သွားရင်တော့ ဘိုးဝါးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို သူမေ့သွား
လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

(အထိတ်တလန့်ဖြင့်) “သူဘယ်တော့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပြန်ဖြစ်သွားမှာလဲ
မေမေ၊ ဟင်...အို...မေမေ ဘာလို့ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောနေရတာလဲ”

“သွေးဆိုတာ နွယ်တတ်တာကိုပြောတာပါ၊ ပြီးတော့မေမေတို့လှောင်မွေး
ထားတဲ့ ဒိဋ္ဌကကလေးရဲ့အသိုက်ဟာ ဟိုအဝေးကြီးမှာမဟုတ်လားကွဲ့”

“အသိုက်ဟာ အဝေးကြီးမှာ ဟုတ်လားမေမေ၊ အို...ဒီစကားတွေ
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ သမီးကိုတည့်တည့်ပြောလိုက်စမ်းပါမေမေ”

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လူစိမ်းတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မေမေတို့ရဲ့သံသယ
ဧည့်ကြီးကို ဒီလောက်ခိုင်ခိုင်မာမာ ချည်နှောင်ထားဖို့မသင့်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပဲ
စုနီနီ၊ ရပ်(ဖ)ဟာ ဘိုးဝါးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ကွဲ့၊
ပင်လယ်ကြီးရဲ့ဟိုဘက်မှာ သူ့ရဲ့ တခြားဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်း တစ်နေ့ကျရင်ဒီလာလိမ့်မယ်၊ အော်... ဒါနဲ့ နွားခြံသွားတော့
သူ့ရိုင်ဖယ် ယူသွားသလားသမီး”

“ယူသွားတယ်မေမေ၊ သမီးသူ့လက်ထဲမှာမြင်လိုက်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သမီးမြင်းတစ်ကောင်နဲ့လိုက်သွားစမ်း၊ ရပ်(ဖ)ကိုတွေ့ရင်
မေမေအသားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လိုချင်လို့ အပြန်ကျရင် ဒရယ်လေး
တစ်ကောင်လောက် ပစ်ခဲ့စမ်းပါလို့ပြော”

ထိုနောက် စုနီနီသည် ရပ်(ဖ)က သူ့အတွက် လေ့ကျင့်ပေးထားသော
မီးခိုးရောင်မြင်းမကိုစီး၍ ထွက်သွားလေ၏။ ရပ်(ဖ)နှင့်တွေ့ရှိသောအခါ
စုနီနီက ကျွန်ုပ်တို့မှကြားလိုက်သောစကားကို ပြောကြားသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်
သည် သားကောင်ရှာဖွေရန် အတူတကွထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ထိုနေ့က လွင်ပြင်မှာမီးလောင်ထားသဖြင့် သူတို့လည်း လွန်ခဲ့သည့်
နှစ်ပေါင်းများစွာက သင်္ဘောပျက်လာခဲ့သည့် သူငယ်ကလေးအား စုနီနီတွေ့ရှိခဲ့
သည့် လျှို့ဝှက်ရှိရာ ကုန်းပိုင်းအတွင်းတစ်ဘက်သို့ မြင်းများကိုစီးကာ သွားရောက်
ကြလေ၏။ အဆိုပါလျှို့ဝှက်၏အဝင်ဝဌ် ကိုင်းပင်များထူထပ်စွာပေါက်သော
စိမ့်မြေတစ်ခုရှိရာ မကြာမီထိုနေရာသို့ရောက်ရှိလာကြ၏။ စုနီနီက တောချောက်
ပေးမည်ပြုသောအခါ ရပ်(ဖ)က စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် “မင်း မတော်တဆ နွယ်ကွဲနေ
ပါအုံးမယ်”

စုနီနီ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခုလောက်ရှိရင် မြေမှာနေပါပြီ၊ တကယ်လို့
မြေပျော့ထဲကျပြန်သွားရင်လဲ ကိုယ်အော်ခေါ်လိုက်မပေါ့”

ထိုနောက် စုနီနီသည် ကိုက် ၅၀-ခန့်ကျယ်သော စိမ့်မြေထဲသို့ ကိုင်းပင်
များအကြားမှဖြတ်ကာ မြင်းကိုစီး၍ အော်ဟစ်ဆူညံစွာ သီချင်းဆိုရင်းဖြင့်
အထဲတွင် သားကောင်များရှိက ထွက်လာစေရန် သူ၏နှင်တံနှင့် နံဘေးမှ
ကိုင်းပင်များကို ရိုက်ခတ်သွားလေ၏။ မကြာမီ ဒရယ်နှစ်ကောင်သည်
တောချောက်လာသည့်အသံကြောင့် ထိတ်လန့်သဖြင့် တောထဲမှခုန်ထွက်ကာ
လျှို့ဝှက်သို့ ပြေးသွားလေသည်။ သို့ရှိစဉ် သေနတ်တစ်ချက်ပစ်သံ ကြားရသဖြင့်
စုနီနီသည် မြင်းမကိုချောမောပြီးလျှင် ကိုင်းတောထဲမှထွက်လာခဲ့ရာ ဒရယ်တို့
မတွေ့ရဘဲ ရပ်ကြည့်နေသော ရပ်(ဖ)အား တွေ့ရှိရလေ၏။

၁၁၂ ဒုတိယအပိုင်း

“ဘယ်နှယ်... လွဲသွားသလား”

“လွဲတော့မလွဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယမ်းမှုန်က ထိုင်းနေလို့ထင်ပါရဲ့။
ဘာကိုမှန်မဲ့အစား နောက်ဘက်တစ်နေရာကိုမှန်သွားလို့ လဲကျပြီးမှ
ပြန်ထပြေးသွားတယ်။ ဒီဒရယ် ဝေးဝေးပြေးနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့
လိုက်သွားကြရအောင်”

သို့နှင့် ဒရယ်၏သွေးစ၊များကို ခြေရာခံကာ လျှို့ဝှက်သို့ လိုက်သွား
ကြလေရာ ချုံထဲ၌ စင်းစင်းကြီးလဲသေနေသော ဒရယ်ကလေးကို သူတို့တွေ့ကြ
ရလေ၏။ မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ဒရယ်ကိုကြည့်ရှုရင်း တခဏ၌ စူဇန်နီသည်
တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့်...

“ရပ်(ဖ)... မင်းဒီနေရာကိုသတိရသေးသလား”

ရပ်(ဖ)က ခေါင်းရမ်းပြလေသည်။

“သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်ပါဦး။ ဟောဟိုကျောက်ပြားကြီးရဲ့နံဘေးက
ထိကရုံးပင်တွေရယ်လေ”

ဒရယ်ကိုချထားပြီးလျှင် စူဇန်၏အမိန့်အတိုင်း လှမ်းကြည့်ရာမှ ရပ်(ဖ)
သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာဟန်ဖြင့်...

“အလို ဘုရားရေ... ဒါဟာ ကိုယ်သင်္ဘောပျက်လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက်၊
မင်းကို ထပ်မဆုံးလာတွေ့တဲ့နေရာပါကလား စူဇန်နီ”

သူသည် ငယ်စဉ်ကအဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်သတိရသဖြင့်
အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ရပ်(ဖ)။ ဒီနေရာဟာ ကိုယ်မင်းကိုတွေ့ရတဲ့နေရာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကဆုတောင်းနေတုန်း ဘုရားသခင်က နတ်သမီး
ကလေးတစ်ပါးကို မိန်းကလေးယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ကယ်ဖို့လွှတ်တာ ဒီနေရာပေါ့”

“ဘိုးဝါးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီစကားမျိုးပြောတာ မင်းမိုက်သလို
ဖြစ်နေပြီ”

စူဇန်နီသည် တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲသွားကာ မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်း
နေ၏။ ရပ်(ဖ)၏စကားများသည် သူ၏စိတ်ဓာတ်ကလေးကို ကြည်နူးစေသကဲ့
သို့ နှလုံးသားကို တုန်လှုပ်စေ၏။ ရပ်(ဖ)သည် ပြီးမလို့မီဖြစ်နေသော စူဇန်နီ
အားကြည့်ကာ သိမ်မွေ့စွာလှုပ်ရှားလာသည့် ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရ၏။
သွေးသားမတော်စပ်သော်လည်း ထိုအချိန်ထိ နှမရင်းချာသဖွယ် ချစ်ခင်ခဲ့သော
မိန်းကလေးထံမှ ပြည့်ဝသောအချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို ရအောင်ရှာဖွေနေသကဲ့သို့
ရှိ၏။

ပြောင်းလဲသွားသောအသံဖြင့် ရပ်(ဖ)က “မြင်းတွေလဲမောနေတယ်၊
ပြီးတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပထမကစတွေ့တဲ့နေရာကို အခုမှရောက်ကြတာ
ရောက်တဲ့အခက် ဒီကျောက်ဖျားကြီးပေါ်ထိုင်ပြီး ခဏလောက် လာစကားပြောကြ
ရအောင်ကွယ်”

* * *

(၅)

“စူဇန်နီ”

“ဘာလဲ ရုပ်(ဖ)”

သို့ပင် အမည်ခေါ်လိုက်သော်လည်း ရုပ်(ဖ)၏လည်ချောင်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ တစ်ဆို့နေသကဲ့သို့ ပြန်၍အပြေမရချေ။

“စူဇန်နီ”

“ဪ... ရုပ်(ဖ)ရယ် မင်းလဲကိုယ်တို့လျှောင်ချိုင့်ကလေးနဲ့ မွေးထားတဲ့ စကားတစ်လုံးထဲတတ်တဲ့ ငှက်ခါးကလေးနဲ့တူနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်လဲ ဒီငှက်ခါးကလေးလို ‘စူဇန်နီ’ ဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံး ပဲတတ်တယ်”

တဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်လွှာချလျက် “ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ကိုယ့်ကို မင်းချစ်လာတယ်ဆိုတာ အသိသားပဲရုပ်(ဖ)ရဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့ဟာ မောင်နှမပဲမဟုတ်လားလို့”

လေသံခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြင့် “မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမှန်ဘူး၊ ကိုယ်ကမင်းအပေါ် မှာ အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာမမှန်ဘူး၊ ကိုယ်တို့ဟာ ဘယ်လိုမှ သွေးသားမတော်လေတော့ တကယ်လို့ကိုယ်ကမင်းကို အစ်ကို တစ်ယောက်လို ချစ်တာဟာ အဲ... ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုချစ်သလို ချစ်တာပါ၊ ဒီ... ဒီတော့ တကယ်လို့ မင်းသာသဘော တူမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်ကတော့ တစ်နေ့ကျရင်မင်းဟာ ကိုယ့်ဇနီး ဖြစ်ဖို့ပါပဲ” ဟုပြောပြီးနောက် သူသည်တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက် လေ၏။ စူဇန်နီသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်နေပြီးမှ ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ

သူ၏လှပသော မျက်လုံးရွှဲကြီးများမှာ ကြယ်ပွင့်ကြီးများကဲ့သို့ အရောင် တလက်လက် ထွက်နေကြလေ၏။

“ရုပ်(ဖ)... ဒီစကားတွေဟာ အသစ်အဆန်းဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက်တော့ အသစ်အဆန်းလို့ မထင်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ကိုယ်နားမလည် ခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ်လဲ အသည်းထဲနဲ့လုံးထဲကရော ဒီအတိုင်းပဲရှိနေပါတယ်ကွယ်၊ အိုနေစမ်းပါအုံး၊ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို အရင်နားထောင်ပြီးမှ မင်းအလိုရှိတယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုနှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ နမ်းချင်နမ်းပါ”

“မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ စိတ်တူသဘောတူဆိုရင် တခြားဘာများပြောစရာရှိသေး သလဲ”

“လောကကြီးမှာ ကိုယ်တို့လိုဗဟုသုတနည်းပါးသေးတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ သဘောနဲ့ချည်း မပြီးသေးဘူး ရုပ်(ဖ)ရဲ့၊ ကိုယ်တို့မိဘတွေရဲ့သဘောတွေ၊ အဲလေ... ကိုယ့်မိဘဆိုပါတော့ ပြီးတော့ဘုရားသခင်ရဲ့သဘောတွေက ရှိသေး တာကိုး”

“သူတို့မင်းကိုချစ်ကြသားပဲဟာ ကိုယ်တို့ကို နောင်ယှက်မယ်မထင် ပါဘူး၊ အဲ ကိုယ်ကတော့ ကြုံအုံကြားကကောက်ယူထားတာခံရတဲ့ အခြေအနေပဲ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ မင်းကိုဘာမှတော့ ပေးစရာမရှိဘူးပေါ့လေ”

“သူတို့ကမင်းကိုလဲ ချစ်ကြသားပဲရုပ်(ဖ)ရဲ့ ပစ္စည်းတွေဘာတွေကိုလဲ သူတို့က မက်မောကြတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘုရားသခင်အလိုဆိုတာကတော့ ဒီမှာသင်္ဘောပျက်ရတာဟာ ဘုရား သခင်အလိုပဲပေါ့”

“ကိုယ်လဲဒီလိုပဲ ယုံကြည်ပါတယ်ရုပ်(ဖ)ရယ်၊ နို့ပေမဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေ သေလို့ဖြစ်စေ၊ တခြားအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ မကြာခဏ ခွဲခွာကြရတာဟာလဲ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်ပဲပေါ့”

“အို... ဒီစကားမျိုးကို မပြောစမ်းပါနဲ့”

“မပြောချင်ပေမဲ့ မပြောရင်မဖြစ်တဲ့စကားကိုတော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း မေမေကဒီနေ့မနက်မှပဲ မင်းအကြောင်းကို စကားစပ်ပြီး ပြောနေတယ်၊ သူက မင်းဟာအင်္ဂလိပ်တဲ့၊ ဒီတော့ နောက်ကျရင်ဇာတိပေါ်လာပြီး ကိုယ်တို့ကိုပစ်ထွက်သွားမှာတဲ့၊ မင်းရဲ့ညိုကိစ္စဟာ ဒီမှာမဟုတ်ဘူး ပင်လယ်ကြီး ဟိုဘက်က အင်္ဂလိပ်တွေဆိုမှာတဲ့၊ စင်စစ်တော့မင်းဟာ စာကလေးတွေကြားထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ပျို့လွှားငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့ကျရင် ပျို့လွှား ဇာတိဟာ ပြန်ပေါ်လာမှာပဲတဲ့၊ မေမေဟာ ဘာစိတ်ကူးရပြီး ဒီစကားပြောသလဲ

www.burmeseclassic.com

သော်လည်း နို့ဓမ္မ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေစကားတွေကြောင့် ကိုယ်အတော်စိုးရိမ် သွားမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲလောက်စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိတယ်ဆိုတာ အခုသိပါပြီ။

ရယ်မောလျက် “ဒီလိုဆိုရင် စူဇန်နီ မင်းစိုးရိမ်နေတာတွေကို တစ်ခါ တည်းလျှောက်ပစ်လိုက်ပေတော့၊ ကိုယ့်သွေးသားတွေဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့မခွဲဘူးဆိုတာ ဘုရားသခင်ရှေ့မှာ သစ္စာဆိုပါတယ်ကွယ်”

“ဒီလိုသစ္စာကတိတွေပြုဖို့ မင့်အရွယ်ဟာ ငယ်ပါသေးတယ် ရုပ်(ဖ)ရယ်”

“ကိုယ်က အသက်ငယ်ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်သောကတွေ တွေ့ခဲ့ရလွန်းလို့ စိတ်နေစိတ်ထားက ရင့်သန်နေပါပြီ စူဇန်နီရယ်”

စူဇန်နီသည် ရုပ်(ဖ)၏ ရင့်ကျက်သောမျက်လုံးများနှင့် စေ့စပ်သော နှုတ်ခမ်းများကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “မင်းဟာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါကွယ်၊ ကိုယ်လဲယုံကြည်ပါပြီ၊ ကိုယ်တို့ဟာ ငယ်ရွယ်သူတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် နောက်မှကမောက်ကမတွေများဖြစ်သွားရင် ကိုယ်တော့ အသည်း ကွဲတော့မှာပဲ”

“စိုးရိမ်မနေပါနဲ့တော့ စူဇန်နီရယ်... မင်းပြောလိုတဲ့စကားတွေလဲ ကိုယ်သိရပါပြီ၊ ကဲ... မင်းသဘောတူရင်တော့ ကိုယ်မင်းကိုနမ်းချင်တယ်စူဇန်နီ၊ နို့ဓမ္မ ခွဲကာနီးနှုတ်ဆက်တဲ့သဘောမျိုးမဟုတ်ဘူးနော်”

“အေးလေ... ကိုယ်တို့ရှေ့မှာတွေ့ကြုံရမဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ဘဝစိုးကို ကြိုဆိုတဲ့အနေမျိုးနဲ့ နမ်းတာပေါ့”

သို့နှင့် ရုပ်(ဖ)သည် စူဇန်နီအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းကြီးပွေ့ဖက် ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းကလေးများကို စုပ်ယူနမ်းစုပ်လေရာ သူတို့သည် ထိုအချိန် အတန်၌ ချစ်သူတို့ဘဝ သာယာကြည်နူးသောအရာသာကို ခံစားမိကြလေ ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်၌ ခူးထောက်ကာ ဘုရားသခင်ထံ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွေ့ကွင်းခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တော်မူ ရန် ဆုတောင်းကြသေး၏။ ဆုတောင်းပြီးသောအခါ ဒရယ်ဆွကို ရုပ်(ဖ)၏ မြင်းပေါ်တွင်တင်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့လယ်စာစားချိန်၌ သူတို့နှစ်ဦးအား အကဲခတ်ကြည့်စု ရခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်လာခဲ့ပြီဟူ၍ သိရှိရိပ်မိ၏။ စူဇန်နီသည် လွန်စွာနှုတ်ဆက်လျက် ရုပ်(ဖ)အား ရှက်ကိုးရှက်ကန်နှင့် မကြာခဏကြည့်နေ တတ်ပြီးလျှင် ရုပ်(ဖ)ကလည်း ထိုကဲ့သို့အကြည့်ခံရသည့်အခါတိုင်း မျက်နှာမှာ ရဲကနဲဖြစ်သွားလေ့ရှိတတ်၏။ ကျွန်ုပ်က တောလိုက်ရသည့်အချိန်ကြာကြောင်း ပြစ်တင်ပြောဆိုရာ ရုပ်(ဖ)က ဒရယ်ကလေးမှာ ချက်ကောင်းကိုမထိမှန်သဖြင့် အတော်ဝေးဝေးလိုက်ယူရကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ပြီးတော့ ဘယ်နေရာမှာသွားတွေ့ကြသလဲ”
ရုပ်(ဖ)။ ။ “နေရာကတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်မေမေ၊ တခြား တောမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်သင်္ဘောပျက်ပြီးထွက်လာတုန်းက စူဇန်နီလာတွေ့ တဲ့နေရာပါပဲ၊ ဒရယ်ကလေးဟာ အဲဒီကျောက်ဖျာကြီးပေါ်မှာ သွားပြီးသေနေ တယ်၊ ဒီနေရာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့မြင်မြင်ချင်း သိကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီမှာခဏနားပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ပြန်လာကြတယ်”

ထိုအချိန်၌ စားသောက်ပြီးပြီဖြစ်၍ ဂမားမိန်းကလေးများ လာရောက် ချထားသော ကော်ဖီများကိုသောက်လျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်တို့က ဂျန်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ရိုးသားသောမျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ဟန်ပြင်ရင်း အခက်အခဲတွေ့နေသကဲ့သို့ ပါးစပ်မှ ဆေးတန်ကို တပ်ချည်ဖြစ်ချည် ပြုလုပ်လျက်ရှိ၏။ ရုပ်(ဖ)ကိုကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ရုပ်(ဖ)လည်း ထိုနည်းအတူ ဂဏှာမငြိမ်နိုင်အောင်ရှိနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကပြောလျက် “အင်း...လူနှစ်ယောက်ကတော့ တလင်းထဲ မီးလောင်နေတဲ့ ပေါင်းပင်နှစ်ပင်နဲ့တူနေပြီ၊ ဘယ်သူကအရင်တောက်မလဲ မသိဘူး”ဟု ပြက်ရယ်ပြောလိုက်မှပင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စကားကို သံမြိုင်ပြောလိုက်ကြသည်။

ဂျန်။ ။ “ငါစကားတစ်ခွန်းပြောစရာရှိတယ်”

ရုပ်(ဖ)။ ။ “ကျွန်တော်စကားတစ်ခွန်းပြောစရာရှိတယ်”

ဂျန်။ ။ “ဒါဖြင့် ငါးသား ဖေဖေပြောပြီးအောင်စောင့်ဦး၊ မင်းခုနက တောတွင်းထဲကဝက်ကြီးလိုပဲ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေပြီးတော့ ခု ငါ့အလှည့်ကွ”

ရုပ်(ဖ)က အပြစ်ရှိ၍ကြောက်ဟန်ဖြင့် “ဒီလိုဆို ဝမ်းနည်းပါတယ်ဖေဖေ”

ဂျန်။ ။ “အေးကွယ်... ဒါနဲ့ ငါဟာ မင်းအဖေမဟုတ်ဘူးကွဲ့”

ရုပ်(ဖ)။ ။ “ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုဘာလို့သားလို့ ခေါ်ရသလဲ”

ဂျန်က ဝမ်းနည်းသောအမူအရာဖြင့် “ငါက ဘာကြောင့် မင်းကို သားလို့ခေါ်ရသလဲဆိုတော့ အေးကွယ်... ငါ့မှာ ဒီလိုခေါ်ဖို့အခွင့်အရေးမရှိ ပါဘူး၊ ကဲ... နားထောင် လူကလေး၊ ဒီလိုကွယ် ဖေဖေတို့မှာ ဒုက္ခတွေ့နေ ကြရပြီ၊ တို့ဟာ မိဘအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် မင်းကို သားသမီးအရင်းလို ချစ်ခင် နေကြတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မေးနေစရာလိုသေးသလားကွယ်”

ရုပ်(ဖ)က စကားပြောမည်ပြုသေး၏။ သို့သော် စူဇန်နီက တားဆီး သဖြင့် ငြိမ်နေလေ၏။

အသံတုန်ကြီးဖြင့် ဂျန်ကဆက်လက်၍ “ငါ့သား သူတို့မင်းကိုတို့ဆီက လာပြီး ခေါ်သွားကြတော့မယ်ကွယ်”

ရုပ်(ဖ)။ “သူတို့... သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဂျန်။ “သူတို့ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်ခွေးကောင်တွေပေါ့”

ရုပ်(ဖ)သည် စိတ်ရှုပ်သည့်ဟန်ဖြင့် ဂျန်အား ငေးမောကြည့်နေလေသည်။

ဂျန်က ဆက်လက်၍ “ရုပ်(ဖ) မင်းဟာ တို့သွေးရင်းသားရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်နော်၊ မင်းဟာ အင်္ဂလိပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စကော့ပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်း ဆုံပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတဲ့ တို့အဖို့တော့မင်းကို သံယောဇဉ်တွယ်နေကြပြီကွဲ့၊ သူတို့လိုက်လာတဲ့ပုံပန်းကတော့ မင်းတကယ်လို့ အသက်ရှင်နေရင် နယ်ပယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခုစလုံးပဲဖြစ်ဖြစ် အမွေဆက်ခံရဖို့ရှိတယ်နဲ့တူပါရဲ့၊ သူတို့စုံစမ်းမေးမြန်းကြရင် မင့်နာမည်နဲ့ မင်းလိုအသက်အရွယ်နဲ့ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် သဘောပျက်တဲ့အထဲက လွတ်မြောက်ပြီး ထရန်စကီးနယ်က ဘိုးဝါးလူမျိုးတွေထဲမှာ ခုအထိအသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာလဲ သူတို့သိကြရော၊ မင်းကိုပြန်ခေါ်သွားဖို့ စီမံကြတာပဲတဲ့၊ ဒီအကြောင်းကို ငါ ကုန်စုံဆိုင်က ကြားလာခဲ့ရတယ်”

“ဒီအတိုင်းပဲဟုတ်သလား” ဟု ရုပ်(ဖ)ကမေးလိုက်ရာ၊ စူဇန်နီမှာ အထက်ပါစကားကြောင့် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်လျက် နှုတ်ခမ်းများမှာ တုန်ယင်၍ နေကြလေ၏။

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်မလိုက်ဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကဒီမှာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မိဘအရင်းတွေ သေကုန်ကြပြီပဲ ဒီလူတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ဘာမှမဆိုင်တော့ပါဘူး။ နောက်ပြီး နယ်ပယ်တွေ၊ ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးတွေဆိုတာလဲ ကျွန်တော်နဲ့ အလွမ်းကွာလွန်းလှပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာမှန်သမျှကတော့ ဟောဒီမှာအားလုံး ရှိပါတယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် သူသည် စူဇန်နီအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ အရူးတစ်ယောက်ပါပဲကလား” ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဂျန်၏အသံမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေခြင်းကို မပုံးကွယ်နိုင်ဘဲရှိနေလေ၏။

“ငါဟာ လောကအကြောင်းကို မင်းထက်နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကွယ်၊ ဒီတော့ ငါပြောမယ်။ ဒီအင်္ဂလိပ်တွေထဲမှာ မြို့စားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ဟာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာဆိုရင် မင်းဆင်းရဲမယ်၊ ဟိုမှာဆိုရင်

မင်းချမ်းသာမယ်၊ တို့ဝတ္ထရားကတော့ တို့တစ်တွေရဲ့အသည်းတွေ ကွဲချင်လည်းကွဲပစေ၊ မင်းချမ်းသာကြီးပွားတာမြင်ချင်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့လာတဲ့အခါ မင်းလိုက်ဖို့ မင်းဘာသာဆုံးဖြတ်ပေါ့၊ အဲ... မင်းနေရင်းတိုင်းပြည်တို့ရောက်တဲ့အခါသာ တို့တတွေကိုမဆွေဘူးလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ၊ အင်း... မင်းသွားရမှာပါပဲကွယ်၊ သွားရင် ငါ့မြင်းထဲက အကောင်းဆုံးမြင်းကျားကြီးနဲ့ ငါ့သတ္တလပ်ဦးထုပ်အသစ်အနက်ကို မင်းယူသွားပေတော့၊ ကိုင်း... ဒါပါပဲကွယ်” ကျွန်ုပ်မှာ ရုပ်(ဖ) တကယ်လိုက်သွားပါသည်ကို မဆိုထားဘိ အတွေးနှင့်ပင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလျက် စူဇန်နီမှာမူ မရှက်မကြောက် ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

ရုပ်(ဖ)။ “ခဏနေပါဦးပေပေ၊ အဲလေ... ဂျန်ဘို့တမာ စကားပြောဖို့ ကျွန်တော့်အလှည့်ကျန်ပါသေးတယ်”

ဂျန်။ “ဘာစကားလဲကွယ် ဆိုစမ်းပါအုံး”

ရုပ်(ဖ)။ “ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကိုထည့်လိုက်ရင် ခင်ဗျားအခုပေးချင်တဲ့ ပစ္စည်းထက် ပိုပြီးဆုံးရှုံးဖို့ရှိသေးတယ်”

ဂျန်။ “ငါ့မြင်းကြားကြီးနဲ့ဦးထုပ်အပြင် မင်းကဘာများပိုလိုချင်သေးလို့လဲ၊ ဘုရားရေး မင်းကငါ့နားတွေများ ယူချင်သေးလို့လား”

ရုပ်(ဖ)။ “အေးစက်လှသောအသံဖြင့် “မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသမီးကိုလိုချင်တာပါ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုခင်ဗျားထည့်လိုက်ရင် သူပါ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

* * *

(၆)

ထိုစကားကိုကြားလိုက်သည့် စူဇန်နီသည် အို... ဟုတစ်ချက်အော်ကာ သတိမေ့သကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကရယ်မောနေသဖြင့် ဒေါသဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် “တယ်... ဒီမိန်းမ တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ ဒီကောင်ရူးလေးပြောတဲ့စကားကို မင်းကြားရဲ့လား၊ သူကကျုပ်သမီးကိုလိုချင်သတဲ့ကွ”

“အဲလေ ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါအံ့သြစရာလား၊ စူဇန်နီဟာ အရွယ်လဲ ရောက်လာပြီ၊ လှလဲလှတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ယောက်ျားကလေးကမဆို လိုချင်မှာပေါ့”

မှတ်ဆိတ်ကိုဆွဲသပ်ရင်း “ဟုတ်တယ်၊ ခုမှ ကျုပ်စဉ်းစာမိတယ်။ နို့ပေမဲ့ သူကမိန်းကလေးကို သူနဲ့အတူခေါ်သွားမယ်လို့ ပြောနေတာကွ”

ကျွန်ုပ်။ ။စူဇန်နီ ခုပြောတာတွေကြားရဲ့လား၊ ဒီကိစ္စကို မင်းစိတ်က ဘယ်လိုသဘောရသလဲဆိုတာ မေမေတို့ကိုရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

“သမီးရဲ့စိတ်ထားကတော့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့စကားကို ဝတ္တရားအတိုင်း လိုက်နာချင်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ သမီးမှာ ဘုရားသခင်ကပင်လယ်ထဲကဆယ်ပြီး သမီးကိုပေးခဲ့တဲ့ ရုပ်(ဖ)ကိုငဲ့ညှာရမဲ့ဝတ္တရားက ပိုပြီးကြီးလေးနေပါတယ်၊ ဒီတော့ တကယ်လိုသူကသမီးကို လိုက်စေချင်တယ်ဆိုရင် သမီးအသက်ပြည့်ပြည့် ချင်း သူ့နောက်ကိုလိုက်သွားပြီး သူနဲ့လက်ထပ်မှာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ သူနဲ့ အတင်းအကျပ်ခွဲထားမယ်ဆိုရင် သမီးတော့ သေမယ်ထင်တာပဲ”

ကျွန်ုပ်“ဒါလောက်သိရရင် တော်ပါပြီကွယ်”

“ကြားရုံကဖြင့် ကောင်းပါပေကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် မောင်လိုနဲ့မလိုကလွဲပြီး ချစ်ကြရတယ်လို့ ငါဖြင့် ကြားပဲ မကြားဖူးပေးပါဘူး။ ပြောစမ်း အရှက်မရှိတဲ့မိန်းကလေး၊ ဒီကိစ္စဘယ်တုန်းက ဖြစ်လာကြပြီး ငါသဘောမတူရသေးဘဲနဲ့ လက်ထပ်ဖို့တွေ့ဘာတွေကို ဘာကြောင့် များမင်းက ထုတ်ပြောနေရတာလဲ”

ခေါင်းငုံ့လျက် “ခွင့်တောင်းဖို့အချိန်မရသေးလို့ပါဖေဖေ၊ ရုပ်(ဖ)နဲ့ သမီးက ဒီအကြောင်းကို ဒီနေ့မနက်မှ စကားစပ်ပြီးပြောကြပါတယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။“မင်း တော်တော်ဆိုးရွားတဲ့မိန်းကလေးပါလား”

“ကျွန်မ မဆိုးပါဘူး၊ ဆိုးတာက ကျွန်မတို့အားလုံး အသည်းကွဲအောင် ရုပ်(ဖ)ကိုနှင်ပစ်ချင်တဲ့ဖေဖေပါ”

“သူကောင်းဖို့ပေါ့၊ မိန်းကလေးရယ်”

ချုံးပွဲချင်လျက် “သူ့ကိုချစ်ကြတဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံးဆီကခွဲပြီး ပင်လယ် ကြီးကို သူဖြတ်သွားရမှာဟာ သူကောင်းဖို့လား”

ထိုအခါ ရုပ်(ဖ)က ကြားဖြတ်လျက်။

“တိတ်ပါကွယ်၊ စူဇန်နီရယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီမှာ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့အမေဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခင်ဗျားတို့နားထောင်ကြစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်နဲ့ စူဇန်နီဟာ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြင်နာလာခဲ့ကြပေမဲ့ ဘယ်လောက်အထိချစ်ခင်ကြတယ် ဆိုတာကိုတော့ ခုမနက်မှပဲသိကြတာမှန်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့စကားအရဆိုရင် အင်္ဂလန်မှာ ကျွန်တော့်မိမိနဲ့ ပစ္စည်းတွေရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကကျွန်တော့်ကို သွားစေချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ သွားရမှာပဲ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက စူဇန်နီအရွယ်ရောက်လာရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီကိုပြန်လာပြီး သူနဲ့လက်ထပ်မယ်။ နောက်ပြီး သူလိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို ခေါ်သွားမယ်”

“စူဇန်နီနဲ့မင်းမှာ တခြားစကား တခြားစဉ်းစားစရာ”

ကျွန်ုပ်။ ။“မင်းရဲ့ကောင်းကျိုးကိုလိုလားလို့ သူကတွန်းလွှတ်နေတာ နဲ့ဟာအရူးပဲ၊ မင်းရဲ့ကောင်းကျိုးကို လိုလားတဲ့အဖေကို မင်းက ခွဲသွားချင်တယ် ဆိုတော့ မင်းဟာသာရူးသေးတယ်၊ ဟောဒီက စူဇန်နီကတော့ အရူးဆုံးပဲသူက အချစ်ရူးပဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။“ဒီလိုလုပ်ရင် ကျုပ်လက်မောင်းတစ်ဘက်ပြုတ်တာနဲ့အတူတူပဲ ဆိုတာ မင်းအသိသားနဲ့၊ ကျုပ်က သူ့ကောင်းကျိုးကြည့်ပြီးပြောရတာပါ။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကလေးတစ်ယောက်ကို သူရသင့်ရထိုက်တဲ့ သွေးထူးထူးတွေနဲ့ ဆေးအောင်လုပ်ထားတယ်လို့ ကျုပ်အပြောမခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်ုပ်။ “မှန်တယ်၊ ကိုင်း ရပ်(ဖ)ကကော ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ရပ်(ဖ)။ “ကျွန်တော်တော့ အတင်းအဓမ္မ နှင်မပစ်မချင်း ဒီနေရာက ခွာမှာမဟုတ်ပါဘူးမေမေ၊ တကယ်လို့ သွားရဦးတော့ စူဇန်နီအတွက် ပြန်လာမှာပဲ။ ကျွန်တော် မေမေတို့အားလုံးကိုချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေတို့နဲ့ပဲ အတူနေချင်တယ်”

ကျွန်ုပ်။ “ဒါဖြင့် ဂျန်ရယ်၊ ကျွန်မတို့သားကလေး ရပ်(ဖ)ကို ဒီမှာပဲ ဆက်လက်နေစေပြီး စူဇန်နီ၊ ရှေ့ရာသီလောက်ကျရင် လက်ထပ်ကြပါစေလားရှင်”

ဂျန်။ “သူ့ကိုအာဇာနည်လာခေါ်မဲ့ စကော့တွေကို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ကျွန်ုပ်။ “နက်ဖြန် ရှင်နဲ့ရပ်(ဖ)နဲ့ နွားတွေကို စားကျက်ကျောင်း သွားကြပါလား စကော့တွေနဲ့စကားပြောဖို့တော့ ကျွန်မတာဝန်ထားလိုက်လေ”

ဂျန်။ “အင်း ရပ်(ဖ)ကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ကတော့ ဟောဒီကမိန်းကလေး အသည်းကွဲသလို ကျုပ်လဲကွဲပြီးသားပဲ၊ ကိုင်းလာကြစမ်းကွယ်၊ ငါ့သားနဲ့ သမီးတို့”

ထိုနောက်သူသည် အနီးသို့ချည်းကပ်လာသော ကလေးများ၏ဦးခေါင်း ပေါ်သို့ သူ၏လက်ကြီးများကို တစ်ဖက်စီတင်လိုက်ပြီးနောက် “မင့်အပေါ် ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ မင့်ဆွေမျိုးသားချင်းဆွေနဲ့ မင်းခံစားရမဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဆီက ခွဲထားလိုက်တဲ့အတွက် ဘုရားသခင်က တို့တတွေအပေါ်မှာ အပြစ်ဒဏ်ကို လျစ်လျူရှုပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောကာ ဂျန်သည် သူတို့အား နဖူးပေါ်တွင် တစ်ချက်စီနမ်းရှုပ်၍ လွှတ်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်အချိန်၌ ဂျန်နှင့်ရပ်(ဖ)တို့သည် စိစဉ်ထားသည့်အတိုင်း နွားများကို စားကျက်ရှိရာသို့မ၍ သွားကြလေ၏။ သုံးရက်မျှကြာသောအခါ စကော့များရောက်ရှိလာကြရာ ရပ်(ဖ)အား ချစ်ခင်ခြင်း နှင့် သမီးကလေး၏စိတ်ချမ်းသာမှုကို ငဲ့ကွက်ထောက်ထားခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိတစ်သက်တာတွင် အကြီးမားဆုံးဖြစ်သော ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်မိပေတော့သတည်း။

ထိုနေ့ညနေစောင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝရံတာ၌ ထိုင်နေစဉ် မြင်းစီးလာကြသော လူဖြူသုံးယောက်နှင့် နောက်လိုက်အစခံသူငယ်ကလေးအချို့ကို မြင်ရ

သည်နှင့်တပြိုင်နက် “အင်း...ငါ့သားကလေးကို ခိုးယူမဲ့လူတွေတော့ ရောက်လာကြပြီ” ဟု တွေးကာ စိတ်ကိုတင်းလိုက်မိလေ၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ မျက်စိအမြင်လွန်သန်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား အတော်ခပ်လှမ်းမှမ်းမှ လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့်ပင်လျှင် လည်းကောင်းတို့အထဲမှ သန်မာတောင့်တင်း၍ ၁၉ နှစ်ခန့်ရှိသော လူငယ် တစ်ယောက်မှာ ရပ်(ဖ)နှင့် ရပ်ဆင်းသဏ္ဌာန် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်ကို သတိပြုမိ၏။ မျက်လုံးများနှင့်နဖူးမှာ ရပ်(ဖ)နှင့်တစ်ထောရာတည်းပင်ဖြစ်လျက် ဤလူငယ်၏ပါးစပ်က အားနည်း၍ မစေ့စပ်ခြင်းသာ ကွဲပြားလေသည်။ သူ့အနီးမှ ပုံသဏ္ဌာန်ကွဲပြားသော အခြားသူတစ်ယောက်မှာ ဆံပင်နီနီ မျက်ခုံးမွေးထူထူ ရှိ၍ ခြေပါ၏မျက်လုံးများကဲ့သို့ မျက်လုံးများရှိရာ ထိုသူမှာ ရှေ့နေဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

နေအိမ်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ စကားပြန်ဖြစ်သူက မြင်းများကို ပြုတ်ရန် ကျွန်ုပ်ထံခွင့်တောင်းရာ ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်၏။ သူတို့ ဝရံတာသို့တက်လာကာ သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ဦးထုပ်များကိုချွတ်၍ ကျွန်ုပ်ကို လက်ဆွဲဆွတ်ဆက်ပြီးနောက် အနီးရှိတန်းလျားကို ကျွန်ုပ်က ညွှန်ပြသဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သည် ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်နှင့်ပင် နံတန်းလျားပေါ်၌ ထိုင်ကြသည်။ လူငယ်က ကျွန်ုပ်အား ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေသော်လည်း ရှေ့နေကမူ ဣန္ဒြေမရနိုင်ဘဲရှိ၏။ နောက် ၅ မိနစ်ခန့်ကြာ၍ စူဇန်နီသည် ဝရံတာသို့ ထွက်လာရာ လူရွယ်သည် နေရာမှခွန်ထဲကာ စူဇန်နီအား ဦးညွတ်အရိုအသေပေး၏။ ကျွန်ုပ်က စူဇန်နီအား ကော်ဖီများယူခဲ့ရန် ပြောသဖြင့် စူဇန်နီသည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ကော်ဖီများသောက်ပြီးကြသောအခါ ရှေ့နေသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာပြန်၍ စကားပြန်အား တစ်စုံတစ်ရာပြောကြားလိုက်ရာ စကားပြန်က ကျွန်ုပ်အား သူတို့လာရောက်သည်ကိစ္စကို ပြောကြားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့စားသောက်ပြီးတဲ့အချိန်ထိ စောင့်ပါဦးလို့ သူတို့ကိုပြောလိုက်ပါ ဒီရှေ့နေက နေ့တွက်ပေးပြီးငှားလာတဲ့လူ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရင်လိုရတာလဲ” ဟု ပြောပြလိုက်၏။

ထိုအကြောင်းကို စကားပြန်ကပြန်ပြောသောအခါ ရှေ့နေမှာ သူ့အကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့် သိရပါမည်နည်းဟု ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်မျှ ဒေါသထွက်လျက်ရှိရာ မြို့စားဆိုသူလူငယ်ကမူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလျက်ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံး၌ ညစာစားချိန်သို့ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အား ဖိတ်ခေါ်ကာ အိမ်တွင်းသို့ သွားရောက်စားသောက်ကြ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ မြို့စားလူရွယ်အား ပိုမိုနီးကပ်စွာအကဲခတ်နိုင်ရာ ၎င်းမှာ စားပုံသောက်ပုံ နှင့်တကွ ယုတ်စွအဆုံး စားသောက်ပြီးနောက် ခြေလိန်ချိတ်၍ ထိုင်လိုက်ပုံ ကလေးမှအစ ရင်(ဖ)နှင့် တစ်ထောရာတည်းတူညီလျက်ရှိသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရ၏။

* * *

(၇)

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် စုစနီအား အိပ်ရာသို့စောစော ဝင်စေပြီးနောက် ဧည့်သည်သုံးယောက်အား ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းရောင် ရသောနေရာ၌ ထိုင်စေပြီးလျှင်...

“ကိုင်း... ရှင်တို့မေးတဲ့ကိစ္စသာ မေးပါတော့” စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ရှေ့နေက “ဗရောက်ဘို့တမာဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်နာမည်ပါပဲ”

“ခင်ဗျားယောက်ျား ဂျန်ဘို့တမာကော”

“မြက်ခင်းပြင်တစ်နေရာကို နွားအုပ်နဲ့သွားတယ်”

“သူ နက်ဖြန်ပြန်လာမလား”

“မလာဘူး”

“ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ”

“နှစ်လလောက်ကြာမှ လာချင်လာမယ်၊ သုံးလ ကြာချင်ကြာမယ်၊ သေသေချာချာမပြောနိုင်ဘူး”

ထိုအဖြေကိုကြားရသောအခါ သူတို့အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့မှာ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူနေတဲ့ ရုပ်(ဖ)ကင်ဇီလို့ခေါ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရုပ်(ဖ)ကင်ဇီလို့ခေါ်တဲ့သူငယ်တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်”

“သူကော ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်ယောက်ျားနဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကိုလိုက်သွားတယ်”

“သူ့ကို ခင်ဗျားရှာပေးနိုင်သလား”

“ဘယ်ရှာပေးနိုင်မလဲ၊ မြက်ခင်းပြင်ဆိုတာ အကျယ်ကြီးပဲ၊ တွေ့ချင်ရင် သူပြန်လာတဲ့အထိစောင့်ပေါ့”

ထို့နောက် ရှေ့နေသည် စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ယူလေရာ စကားပြန်က စာရွက်တွင်ရှိသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်အား ဘာသာပြန်၍ပြလေသည်။ ၁၈၅၄ ခုနှစ်က ဘုံဘောခေါ်မြို့တစ်မြို့မှထွက်လာသည့် အိန္ဒိယသင်္ဘောတစ်စင်းမှ ခရီးသည်များ၏အမည်များကိုရေးထားရာ ထိုအထဲတွင် မြို့စားကြီးနှင့် မြို့စားကတော် ဂလလင်းသစ်စ တို့အပြင် အသက် ၉ နှစ်ရွယ်ရှိသူတို့၏ သားကလေး ရုပ်(၁)ကင်ဒီတို့ပါရှိ၏။ သင်္ဘောပျက်ပြီးနောက် မသေဘဲကျန်ရစ်ခဲ့သူ မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦးနှစ်ဦးက မြို့စားကတော်နှင့် ထိုသားကလေးမှာ သင်္ဘောမှချလေးသော အသက်ကယ်လှေဖြင့်ကမ်းခြေသို့ ချောမောစွာရောက်သွားသည်ကို မြင်ရကြောင်း၊ ထွက်ချက်များလည်းပါရှိလေသည်။ ထို့နောက် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က အာဖရိကတိုက် ကိပ်တောင်းမြို့မှထုတ်စေသည့် သတင်းစာတစ်စောင်မှ ဖြတ်ပိုင်းကလေးဖြစ်၍ ရုပ်(၁)အား ထိုအချိန်သို့တိုင်အောင် ထရန်စကီးနယ်ရှိ ဂျန်ဘိုတမာ၏ယာတော၌ မည်ကဲ့သို့တွေ့ရပုံတို့ကို အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖော်ပြထား၏။ (အကြောင်းများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထွက်ခွာသွားသော ကျောင်းဆရာထံမှ မဟုတ်ခဲ့သော် မည်သူပေးသောသတင်းဖြစ်သည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ချေ)။ ထို့နောက် ရှေ့နေက ဆက်လက်ပြောပြပြန်သည်မှာ အထက်ပါ သက်သေခံတို့ကို အထောက်အထားပြု၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့က သင်္ဘောတစ်စင်းကို စေလွှတ်ပြီးလျှင် လိုက်လံရှာဖွေသေး၏။ သို့သော် မတွေ့သည့်အဆုံး၌ မြို့စားကြီး၏ညီဖြစ်သူ ဘွဲ့ထူးနှင့်နယ်ပယ်များကို ဥပဒေရှိသည့်အတိုင်း အမွေဆက်ခံရပြီးလျှင် ရှစ်နှစ်တိုင်တိုင် စံစားသွားခဲ့၏။ သို့သော် သူမသေမီ တစ်နှစ်ခန့်က အထက်ပါအဆိုပါသတင်းစာတွင်ပါသော သတင်းကြောင့်ခမာမှာ အတော်ပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရာ၏။ သို့ဖြင့် သူ့သေခါနီးတွင် သားဖြစ်သူနှင့် သူ၏ရှေ့နေအား ထိုအကြောင်းများကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုသတင်းအတိုင်းမှန်ကန် သူ၏တူဖြစ်သူအား တွေ့အောင်ရှာဖွေပြီးလျှင် ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်လွှဲအပ်ပေးရန် ပြောဆိုခဲ့သည်ဆို၏။

သားဖြစ်သူမှာ ရိုးသားဟန်ရှိသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးပင် ထိုကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒမရှိဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိ၏။ ရှေ့နေမှာ အမွေဆက်ခံခဲ့သည့် မြို့စားကြီး၏အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်၍ သေတမ်းစာအရ ပေါင် ၁၀၀၀၀ ရရှိမည်ဖြစ်ရာ အကယ်၍ ရုပ်(၁)သာ တရားဝင်အစစ်အမှန်

အမွေဆက်ခံသူဖြစ်က ရှေ့နေသည် ထိုပေါင်တစ်သောင်းကို ဆုံးရှုံးထားသည်။ ဤအကြောင်းခြင်းရာများမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကူညီလျှောက်ပို့၏။

ရှေ့နေသည် အမွေဆက်ခံပြီးသောမြို့စားကြီးသေဆုံးပြီးနောက်၊ ထိုကိစ္စကို လုံးဝလက်လွှတ်ရန် သားဖြစ်သူမြို့စားကလေးအား သွေးတောင်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် မြို့စားကလေးမှာ အလွန်ရိုးသားသူဖြစ်သည့်အပြင်၊ အမှန်မသိရှိရသမျှ စိတ်ချမ်းသာမည်မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ရှေ့နေကို စိတ်မချသည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင် စုံစမ်းလိုသည်လည်းတစ်ကြောင်းကြောင့် ဤမျှလောက်စေးလံသည့်ခရီးကြီးကို လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှေ့နေသည် စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဗရောက်ဘုံတမာအဖြစ်အပျက်ကို ခင်ဗျားကြားရပြီနော်၊ အဲဒီတော့ ပြောစမ်းပါဦး၊ ခု ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူနေတဲ့ သူငယ်ဟာ ကျုပ်တို့ရှာနေတဲ့လူပဲလား”

ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားနေမိ၏။ ရုပ်(၁)ကား သူတို့ရှာနေသူဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိပေ။ သူ၏ ရှေးရှေးဘဝလမ်းစဉ်သည် ကျွန်ုပ်၏အကြောင်း၌ တည်ရှိနေတော့၏။ သို့နှင့် ယခင်ကသဒ္ဓိဌာန်ချထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်မျှ မသုံးခဲ့ဘူးသော ဤမှသာကြီးကို ဆိုလိုက်လေသည်။

“သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ သူပဲဖြစ်လိုက်စေချင်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်သက်သေအကိုးအကားနဲ့ ပြနိုင်ပါတယ်”

ဤစကားကို ဆိုလိုက်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် ဟာကနဲဖြစ်သွား၏။ စိတ်ကိုအတော်ကြီး ထိန်းထားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ဧည့်သည်များမှာ အတော်ပင် မျက်နှာရွှင်လန်းသွားဟန်ရှိလေသည်။ ရှေ့နေက ဣန္ဒြေပြန့်၍ဆည်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကိုင်း... ခင်ဗျားပြောတဲ့ အိန္ဒိယဆိုတဲ့သင်္ဘောဟာ ၁၈၅၄ ခုနှစ်မှာ ပျက်ခဲ့တယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိပ်ထွက်ခဲ့တဲ့ ဖလော်ရာဆိုတဲ့ တခြားသင်္ဘောတစ်စင်းဟာလဲ နောက်တစ်နှစ် အဲဒီလထဲမှာ အဲဒီကမ်းခြေမှာပျက်ပြီး ခရီးသည်တချို့ လွတ်မြောက်လာကြတာကိုကော ရှင်ကြားလိုက်မိရဲ့လား”

“ကြားလိုက်မိပါတယ်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးဘွားများလက်ထက်မှစ၍ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော မွေးနေ့သက္ကရာဇ်၊ သေဆုံးသည့်နေ့မှစ၍ အစဉ်အလာ မှတ်တမ်းရေးသားထားခဲ့သည့် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ထုတ်ပြပြီးနောက် တစ်နေရာတွင်

၃၄ ၁ ဒုတိယအပိုင်း

လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်လျက် “ဒီဟာဖတ်ကြည့်စမ်း” ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ စကားပြန်က ဆောက်ပါအတိုင်း ဖတ်လေသည်။

“၁၅၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၁၂ ရက်နေ့တွင်(နေ့စွဲကို စာဖြင့်ရေးထားသည်) ကျွန်ုပ်တို့၏သမီးကလေး စုနီနီသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီး လျှို့ဝှက်တစ်ခုတွင် သင်္ဘောပျက်၍ အစာငတ်မွတ်လာသော အင်္ဂလိပ်ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရ၍ ထိုသူငယ်ကလေးကို ဘုရားပေးသောသားအမှတ် မွေးစားခဲ့ရာ အမည်ကို ရုပ်(ဖ)ကင်ဇီဟု ပြောခဲ့သည်”

“ကဲ... နေ့စွဲကို ရှင်မြင့်ရပြီမဟုတ်လား”

“မြင့်ရပါပြီ”

ကျန်သည် ထိုမှတ်တမ်းကိုရေးခဲ့ရာ သူရေးစဉ်က သတ္တရာစံမှားနေသည်ကို ကျွန်ုပ်ကပင် ညွှန်ပြသော်လည်း မမြင်ခဲ့ချေ။

“ပြီးတော့ တစ်ခုပြောစရာရှိသေးတယ်၊ ရှင်တို့လိုက်ရှာနေတဲ့သူငယ်ရဲ့ အမေဟာ အထက်တန်းစား မင်းစိုးရာဇာထဲကလို့ပြောတယ်နော်၊ နို့ပေမဲ့ ဒီမှာ ရှိတဲ့သူငယ်ရဲ့အမေအလောင်းကို ကျုပ်မြင့်လိုက်ရတော့ဖြင့် အဝတ်အစား ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝတ်ထားတဲ့ လုပ်စားကိုင်စား သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဆီက ငွေလက်စွပ်တစ်ကွင်းတောင် ကျုပ်သိမ်းထားတာရှိသေးတယ်” ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်လည်း လမ်းလျှောက်ချေးသည်တစ်ဦးထံမှဝယ်ထားသည့် အပေါစားလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်၏စကားများကို ကြားရသောအခါ ရုပ်(ဖ)ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်သော မြို့စားကလေးသည် နေရာမှထကာ ကိုယ်လက်များကို ဆန့်တန်းရင်း ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့်...

“အင်းဗျာ အခုမှပဲ အိမ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခု အဆုံးသတ်သွားပေတော့တယ်၊ ဒီလို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လိုက်လာရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ရှေ့နေ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ဗရောက်ဘို့တမာရဲ့သက်ဆာခံချက်ကတော့ အပြီးသပ်သွားပြီ၊ နို့ပေမဲ့ သူတို့နာမည်ချင်းက ခပ်ဆင်ဆင်ဗျ”

မြို့စား။ ။ “အို... စကော့တလန်မှာ မကွာဇီတွေအများကြီးရှိတာပဲဗျာ၊ ကေန္ဒဒီလူဟာ ဩစတေးလီးယားကလား၊ ဘယ်ကလား၊ သိုးထိန်းတစ်ယောက်ရဲ့သားဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ ကျုပ်အပြင်ထွက်ပြီး လေညင်းခံလိုက်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ပြင်စရာရှိတာသာပြင်ဆင်ပေတော့”

ရှေ့နေ။ ။ “ကောင်းပါပြီ မြို့စားမင်းခင်ဗျား”

မြို့စားကလေးထွက်သွားသောအခါ ရှေ့နေသည် ကျွန်ုပ်မှသားထွက်ဆိုသွားသော သက်ဆာခံချက်များကို တစ်လုံးတစ်ပါးမကျန် စက္ကူပေါ်တွင် ရေးသား၏။ ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှ မှတ်တမ်းကိုလည်း တစ်သွေမတိမ်းကူးယူ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား လက်မှတ်ထိုးရန် ပေးအပ်လေသည်။ ငါးဆံဖြင့် ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ်ကလေးသည် ငြိမ်းခါနီးပြီဖြစ်၍ တမိုန်တုတ်တုတ်လင်းလျက်ရှိ၏။ မှေးမှိန်သောအလင်းရောင်တွင် ရှေ့နေနှင့်ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာသို့တစ်ယောက် ကြည့်နေကြ၏။ မမှန်သောထွက်ချက်များကို သိလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်လက်မှ တိုးထိုးမည်ကို သူရိပ်မိလေပြီဟု ကျွန်ုပ်အကဲခတ်မိ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း ဆိုးရွားယုတ်ညံ့သော ဤမှသားထွက်ချက်ကြီးကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရာ မီးကွက်ကလေးသည်လည်း ဟုတ်ကန်ငြိမ်းသွားလေတော့သည်။

* * *

(၈)

စုစနီသည် ကျွန်ုပ်တို့ပြောဆိုကြသော စကားများကို တစ်လုံးမျှပင် မကြားရသော်လည်း အင်္ဂလိပ်များ၏မျက်စိများထဲသို့ ကျွန်ုပ်က သံပတ်၍ လွှတ်ရန် ကြံစည်ထားသည်ကိုမူ ကောင်းစွာသိရှိနားလည်သည်။ သို့နှင့်သူသည် တစ်ညလုံးအိပ်နိုင်ဘဲရှိရာမှ အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် နံနက်လင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားရာ အိပ်ရာထနောက်ကျခွဲကြသဖြင့် ကံကြမ္မာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖန်တီးလာပြန်သည်။

အင်္ဂလိပ်များသည် နံနက်စောစောထ၍ ကျွန်ုပ်အသင့်ပြုလုပ်ပေးသော ကော်ဖီကိုသောက်ပြီးနောက် မြို့စားကလေးသည် တောဝမ်းဘဲနှင့် ဒရယ်များကို ပစ်ရန် ရှေးဦးစွာသွားနှင့်မည်ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အားနှုတ်ဆက်ရင်း သူ၏လက်ပတ် နာရီရွှေကြိုးကို ကျွန်ုပ်အား လက်ဆောင်ပေး၍ အစေခံတစ်ယောက်နှင့်အတူ အရင်ထွက်သွားလေ၏။ စုစနီသည် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ကဖားအစေခံမလေး ၏ ပြောကြားချက်အရ စဉ်သည်များသည် မြင်းများကိုပြင်လျက်ရှိကြောင်း သိသောအခါ အိမ်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားပြီးလျှင် သူတို့ဖြတ်သွားမည့် လမ်းချုံတစ်ခုအတွင်းမှ စောင့်နေလေသည်။ မကြာမီ မြင်းစွာသံများကြားရ သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ မြို့စားကလေးကိုမမြင်သဖြင့် ရှေ့နေထံသို့ပင် ရဲဝံ့စွာ သွားရောက်မေးမြန်းလေသည်။ စုစနီမှာ ဟော်လန်ကျောင်းဆရာက သင်ထား သဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားအတော်အတန် ပြောတတ်၏။

ရှေ့နေ။ ။“သူတစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ကပဲ သွားနှင့်ပြီ၊ ဘာ ပြောစရာရှိလို့လဲ ကျွန်ုပ်ကိုပြောရင် သူ့ကိုပြောတာနဲ့အတူတူပါပဲ”

နီ။ ။“နို့ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကို ပြောချင်လို့ပါရှင်၊ နေဝါဦး၊ ရွှင်တို့ ရပ်(ဖ)ကင်မီအတွက် လာကြတယ်နော်၊ ဒီတော့ ကျွန်မ အမေက ဒီလူဟာ ရှင်တို့ရှာနေတဲ့လူမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ရှေ့နေက ခေါင်းငြိမ်ပြ၏။

“ဒီဟာတွေအားလုံး လိမ်ပြောတာချည်းပဲ၊ စင်စစ်တော့ သူဟာ ရွှင်တို့ ရှာနေတဲ့သူအမှန်ပဲ” ဟု စုစနီသည် ရပ်(ဖ)အကြောင်းကို အလုံးစုံပြောပြလေ သည်။ ရှေ့နေမှာ နားထောင်ရင်း မျက်နှာထားပြောင်းလဲကာ စိတ်ဝင်စားလာ ကြောင်း နောင်အခါ စုစနီကကျွန်ုပ်အား ပြန်ပြောပြ၍သိရှိသည်။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ ရှေ့နေသည် မိမိနှင့် ဤသို့လာရောက်တွေ့ဆုံ သည်ကို မည်သူ့အားမျှမပြောရန် နှုတ်ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုနေ့ညနေသော် လည်းကောင်း၊ အလွန်ဆုံးနောက်တစ်နေ့သော်လည်းကောင်း မြို့စားကိုခေါ်၍ ပြန်လာခဲ့ပါမည်ဟု ကတိပေးပြီးနောက် ခရီးကို ဆက်လက်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုနေ့နှင့် နောက်နေ့တစ်နေ့လုံး စုစနီသည် ကျွန်ုပ်အား များစွာ စကားမပြောဘဲ လမ်းဘက်ကိုသာ စောင့်မျှော်လျက်ရှိလေ၏။ ဤမျှလောက် သူနှုတ်ဆိတ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်က လေသံခပ်ထန်ထန်ဖြင့်...

“ဟဲ့... မိန်းကလေး ဘာလုပ်နေတာတုန်း၊ ဧည့်သည်အရောက်နဲ့သေး လို့ နောက်ထပ်အသစ်မျှော်နေပြန်တာလား”

“အသစ်မျှော်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလူတွေ ပြန်လာဦးမလားလို့”

“ဘာတွေများပြောနေပြန်တာလဲ စုစနီနီ”

စုစနီသည် ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်နှာကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘာတွေရမလဲမေမေရဲ့၊ ရပ်(ဖ)အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေပြော လိုက်တာ အမှားတွေဘဲ၊ သူ့အဖော် ဆံပင်နီနီနဲ့လူကို ကျွန်မအားလုံးဖွင့်ပြော လိုက်ပြီ”

“အမယ်ညည်းက ဒီလိုပြောလိုက်တယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီတော့ ဟိုလူက ဘာပြန်ပြောသလဲ”

“မြို့စားကလေးခေါ်ပြီး သူပြန်လာခဲ့မဲ့အကြောင်း ပြောသွားတယ်”

“လာကြမှာမဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ညည်းပယောဂမပါဘဲနဲ့ ရပ်(ဖ)ဟာ အခုအရင်ကအတိုင်း နေရပြီမဟုတ်လား...”

“မိဘတွေရဲ့ပယောဂဟာ သားသမီးတွေရဲ့ပယောဂပေါ့”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် စူဇန်နီသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မိမိတို့စိတ်ချမ်းသာမှု အတွက် သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လှူဒါန်းတောင်းခံကြောင်း စွပ်စွဲပြစ်တင် ကာ ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကမူ အတွေ့အကြုံများမှာ အာဇာလက်ကိုင်ပြုမှုတို့သာရှိပေ၏။

“ဒါ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဟင်၊ ညည်းကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား”

“တစ်စိတ်တစ်ဒေတော့ မှန်တယ်ထားပါတော့၊ ကျွန်မကိစ္စကို ကျွန်မ ဟာသာဆုံးဖြတ်လို့ လွှဲပေးသင့်တယ်မဟုတ်လား”

“သူလိုက်သွားရင် ဘယ်လိုသစ္စာပြုသွားတယ်ဆိုဦး အင်္ဂလန်ကို ရောက်သွားရင် သူ့မျက်နှာကို ညည်းနောက်ထပ်မြင်ရဦးမယ်ထင်နေသလား”

လေပျော့လာလျက် “ဒီအထိတော့ ကျွန်မခံနိုင်ရည်ရှိတယ်မထင်ပါဘူး မေမေ၊ ရပ်(ဖ)ကို လက်လွှတ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မသေမှာပဲ”

“ဒါနဲ့များ ဘာပြုလို့စကားလှအောင် ညည်းက သုံးနေရတာလဲ၊ တကယ်လို့ သူသာသွားရင် ညည်းသူ့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရမှာပဲ”

“ဒီလိုလဲမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မသဘောက သူမသွားခင် ကျွန်မသူနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင် ကျွန်မအလိုရှိတဲ့နေ့တစ်နေ့ သူပြန်လာနိုင်အောင် ကျွန်မတတ်နိုင်မှာပေါ့မေမေ”

မိန်းကလေး၏စကားကို ကြားရသည်၌ အသက်ရှူပင် ရပ်၍သွားမိ လေ၏။ အကြောင်းမှာ နို့အပ်စော်မျှ အနံ့မပျောက်သေးသော ကလေးမလေး တစ်ယောက်၏ နှုတ်ဖျားမှ နက်နဲလိမ္မာသော အသံဉာဏ်ကို ကျွန်ုပ်သည် နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်စိုးစဉ်မျှပင် မစဉ်းစားမိသော ဤအကြံသည် ပြဿနာ၏အဖြေပင် ဖြစ်လေတော့၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ပြန်၍ ပေးနိုင်သောအဖြေကား မျက်ရည်များတသွင်သွင် စီးကျလာကာ ရှိက်ကြီးတငင် ငိုယိုမိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ စူဇန်နီသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ပြေးလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကြလေ၏။

* * *

ယခု ကျွန်ုပ်သည် လူယုတ်မာဆွတ်ယုတ်၏ မကောင်းကြံစည်ပုံများနှင့် ကမားမှော်ဆရာမကလေး ဆိုဟမ်နုကေးရန်ဂါးသည် မည်ကဲ့သို့ စူဇန်နီ၏လူယုတ် တော် ကျေးကျွန်ဖြစ်လာပုံကို ဆက်လက်ဖော်ပြပါအံ့။

ဆွတ်ယုတ်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်ကပင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဟီရာဇန်တာရင်း သေဆုံးသွားသဖြင့် လယ်ယာ၊ နွား၊ သိုး၊ ဆိတ် စသော ထိုအရပ်တွင် ပစ္စည်း ဥစ္စာဟု ခေါ်ဆိုရသော အမွေအနှစ်များကို ဆက်ခံကာ အလွန်ပင် ကြွယ်ဝနေသူ ဖြစ်၏။ သားမယားဟူ၍လည်း မယုတ်နေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး စူဇန်နီအပေါ်၌ မျက်စိကျပြီးလျှင် ဇွဲနဘဲကြီးစွာနှင့် လာရောက်ပိုးပန်းတော့၏။ သို့သော် စူဇန်နီကမူ ဤကိစ္စတွင် အားပေးအားမြှောက်မပြုခဲ့ချေ။ သူသည် အိမ်တွင် မိန်းမသားချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း သူလျှို့များထံမှ သိရသောအခါ ထိုအချက်ကို အခွင့်အရေးယူလျက် ရသတ္တတစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ လာရောက်၏။ တစ်ခါသော် အိမ်၌အိပ်စက်ရန် အခွင့်တောင်းရာ ငြင်းဆဲရန်ခက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က အခွင့်ပြုရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုသော် သူ့အား ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်၍ ရွံ့ရှာမှန်းတီးသော်လည်း ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ရင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်မိလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို နားထောင် ပြီးနောက်

“ဒီစကားတွေအားလုံး မှန်ပါတယ်အန်တီ၊ နို့ပေမဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးဟာ ကြွေကျမလာရင် အပင်ကိုလှုပ်ချရမယ်မဟုတ်လား အန်တီရဲ့”

“အဲဒီသစ်သီးက အညာမှာကပ်နေရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင် အပေါ်တက်ပြီးခူးရမှာပေါ့အန်တီ”

“ဒါဖြင့် ဒီအပင်ဟာ တခြားသူရဲ့ပိုင်နက်ထဲမှာဆိုရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုတော့ အင်း၊ (ကောက်ကျစ်သောအပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် လှမ်းပြုံး ကြည့်ရင်း) ဒီလိုဆိုတော့ အကောင်းဆုံးအချက်က တခြားသူကိုသတ်ပြီး အဲဒီ သစ်သီးကိုယူပေါ့၊ အဲဒီလိုများဆိုရင် ဒီသစ်သီးဟာ လျှာထဲမှာစွဲသွားအောင် အရသာထူးမှာပဲ”

ဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် “မင်းထွက်သွားလိုက်စမ်း၊ ဆွတ်ယုတ်၊ မင့်ကိုဆွဲထုတ်ဖို့ ဒီမှာကျုပ်ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ရပ်(ဖ)ဖြစ်ဖြစ် မရှိတာဟာ မင်းကအများကြီးကောင်းသကွယ်”

“ဟဲ... ဟဲ... ခု သူတို့ဒီမှာမရှိကြဘူး ဟုတ်စ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ကလေးကလဲ တယ်ကောင်းတဲ့နေရာလေးပဲ၊ အဲဒီအထဲက ကျွန်တော်လိုချင် တာတစ်ခုပဲရှိပါတယ်၊ ဒီဟာကို လေးဘက်လေးတန်နဲ့ရံကြီးတွေကာထားတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုင်း... ဂွတ်ဘိုင် အဖတ်၊ ကျွန်တော်ကို ခုလိုစည့်ဝတ်တဲ့ လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း စုစန့်အားဟစ်အော်၍ ခေါ်လိုက်မိ၏။ သို့သော် မိန်းကလေးသည် အိမ်ထဲတွင် ဆာပီယက်ရှိမှန်းသိသဖြင့် အပြင်တစ်နေရာသို့ ထွက်နေလေသည်။ ဆာပီယက်သည် အိမ်မှထွက်သွားပြီးနောက် မိန်းကလေး ရှိရာသို့သွားရောက်ကာ ချစ်တင်းဆုံပြန်၏။ မိန်းကလေးက ငြင်းဆန်သည်ကို မရဘဲ တစ်ဆင့်ကဲ၍တက်ကာ စုစန့်အား အတင်းအဓမ္မနမ်းရှုပ်ရန် အားထုတ် ပြန်၏။ သို့သော် မိန်းကလေးမှာ လွတ်မြောက်သွားလေသည်။ ဆာပီယက်ကား ရှက်ရမည့်အစား ရယ်မောပြီးနောက်-

“အေးကွယ်... ခုတော့ မင်းက ကျုပ်ကိုအနိုင်ယူဦးပေါ့၊ နိုင်ပေမဲ့ ဒီမွေးမွေးကို နောက်တစ်နေ့ကျရင် ကျုပ်ရမှာပဲ။ မင်းက ဟိုအင်္ဂလိပ်လူပင်စားကို ကြိုက်နေတာကိုးကွယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မင်ဟီရာဗန်ဗောရင်း”

“ဘာတွေမှမပြောပါဘူး၊ ဒီမွေးမွေးကို တယ်မကြာဘူး ကျုပ်ရမှာပဲလို့သာ ပြောတာပါ”

* * *

(၉)

ကျွန်ုပ်တို့ယာတောမှမြင်းနှင့် တစ်နာရီခန့်သွားရသောနေရာလျှိုကလေး တစ်ခုတွင်ကစားမှော်ဆရာမကလေး ဆီဟမ်ဘာနုဂေးရန်ဂါး နေထိုင်လေသည်။ သူသည် ဆွာဇီလူမျိုးစုထဲမှဖြစ်၍ အလွန်ဝေးလံသောအရပ်မှ လာရောက်နေထိုင် သူဖြစ်၏။ ဆီဟမ်ဘာမှာ ရုက္ခဏာအားဖြင့် ထူးခြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျန်းမာသန်စွမ်း ပုံပန်းကျန၍ အသားရောင်မှာ အမည်းရောင်ထက် ကြေးနီရောင် ပေါက်နေသော်လည်း သူ၏အရပ်မှာမူ ၁၂ နှစ်ရွယ်ခန့်ရှိသော ကလေး တစ်ယောက်ထက်ပို၍မမြင့်ချေ။ သွားများမှာ ဖြူဖွေးတောက်ပလျက် မည်းနက်၍ လှိုင်းထနေသော ဆံပင်များသည် သူ၏ဦးခေါင်းတွင် အခွေခွေလိမ်လျက်ရှိ၏။

အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်သော ဆီဟမ်ဘာဆိုသူ ဤမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်နီးချင်းအဖြစ်ဖြင့် နေလင့်ခဲ့သည်မှာ ၃-၄ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်လျက် ဆေးဆရာမအဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေးနေထိုင်သူဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် လူရိုင်း ဆေးဆရာမမျိုးမဟုတ်။ နာဖျားမကျန်းရှိသူများအား ဂါထာမန္တ ရားဆေးဝါး စသည်တို့ဖြင့် အခကြေးငွေယူကာ ကုသသူဖြစ်ပြီးလျှင် တိရစ္ဆာန်များကိုလည်း ကုသနိုင်ရာ စင်စစ်အားဖြင့် ဆီဟမ်ဘာသည် တိရစ္ဆာန်ကုသသူ အတတ်နှင့် များစွာအစွမ်းထက်လေသည်။ တချို့က သူ့အား “အရိုးထိုးနည်း”ဖြင့် ရှေ့ဖြစ်ကို ဟောကြားတတ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိုးကိုခေါ်ပေးနိုင်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုကြသည်။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် ဂျန်သည် ဆီဟမ်ဘာထံသို့ တိရစ္ဆာန်များကို ဆေးကုရန် သွားရောက်ပို့ပေးလေသည်။

စုစနီနီ ဖိတ်ဆွေညီသည်တစ်ယောက်ပေးခဲ့သော အမွေစုတ်ဖွား
 ဆွေးကလေးတစ်ကောင်ရှိခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် ထိုဆွေးကလေး နေမကောင်းသဖြင့်
 အစေခံအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် မီးခိုးရောင်မြင်းမကြီးကိုစီးကာ
 ဆီဟမ်ဘာရှိရာသို့ သွားရောက်လေ၏။ မှော်ဆရာမကလေးမှာ အခြားနေရာသို့
 မည်သည့်အခါမျှလိုက်၍ ကုသုမဟုတ်ချေ။ ဆီဟမ်ဘာနေသော တောင်ကြား
 ထဲသို့ကွေ့၍ဝင်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် စုစနီနီသည် မမျှော်လင့်သော အခြင်းအရာ
 တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ သိုး၊ နွားနှင့် ဆိတ်များပါသော အုပ်တစ်အုပ်ကို
 ကဟားအချို့က ထိန်းကျောင်းလျက်ရှိရာ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်
 တောင်ကုန်းခြေရင်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ဆီဟမ်ဘာအား လက်ပြန်ကြိုး
 တုပ်လျက် အဝတ်အစားကင်းမဲ့လှပတတ်ဖြစ်ကာ လည်ပင်းကို ကြိုးတစ်ချောင်း
 ဖြင့် ကွင်းစပ်ချည်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သူ့ရှေ့တွင်ကား ဆွာပီယက်သည်
 ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောကာ ပြောင်ပြီးပြီးမျက်နှာနှင့် ရပ်နေလေသည်။
 သူနှင့်အတူ လူတစ်သိုက်လည်းရှိ၍ ယင်းတို့မှာ သူကျွေးမွေးထားသော
 ကဟားများနှင့် ကပြားလူရိုင်းများဖြစ်လေသည်။

ပထမ စုစနီနီသည် လှည့်၍ပြန်သွားမည်ပြုသော်လည်း မရွံ့မလှံနေရ
 သော ဆရာမကလေးကိုမြင်ရသောအခါ ကရုဏာသက်လာသည်နှင့် မြင်းကို
 ဆွာပီယက်ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီးနှင့်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ မင်ဟီရာ”

“အလို... မစွစုစနီနီပါကလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတော့ ဟောဒီ
 သူခိုးမ စုန်းကလေးကို တရားသဖြင့်စစ်ဆေးပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ကြီးပေးသတ်ကြ
 မလို့”

“သူ့အပြစ်ကိုပြောစမ်းပါအုံး”

“အပြစ်ကတော့ ကျုပ်မြေပေါ်မှာလဲနေ၊ ကျုပ်ရဲ့ ကျွဲ-နွားတွေကိုလဲ
 ခိုးပြီး တခြားမှာဝှက်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့်ကျုပ်က ဒီနယ်ကမြင်းစီးပုလိပ်
 တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ တရားအတိုင်း စစ်ဆေးပြစ်မှုထင်ရှားလို့ အပြစ်ပေးတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ပဲတရားလို့၊ ရှင်ပဲတရားသူကြီးဖြစ်နေတာပေါ့”

ထိုအခါမှ ဆီဟမ်ဘာသည် တည့်ငြိမ်သောအသံကလေးဖြင့် စကားစ၍
 ပြောလေသည်။

“မှန်ပါတယ်သခင်မ၊ ဒါဟာ သူလက်စားချေရာက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
 ကိစ္စပါ၊ ကျန်မဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှအခုခံအယှက်
 မပေးပါဘူး၊ စုန်းလဲမပြုစားတတ်ပါဘူး၊ မင်ဟီရာပြောတဲ့အတိုင်း သူ့မြေဆိုတာ

တော့မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခပေးပြီး ကျွန်မနေရပါတယ်၊ သူ့နွားတွေကိုလဲ
 ဘယ်တုန်းကမှ မခိုးရပါဘူး၊ သူ့ကျွန်တွေက တမင်လာပြီး ရောထားကြတာပါ၊
 သူနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်ထဲသက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်မကို သက်သက်
 လက်စားချေတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သခင်မရယ်... ကျွန်မတို့လို အဖိုးမတန်တဲ့
 အသားမည်းမတစ်ယောက်အသက်အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့တော့ ပြန်သွားပါ”
 “ကျွန်ုပ်မသွားဘူး၊ အို... ကျွန်မအဖေသာ အိမ်ရှာရိရင်တော့ လား...
 ဟင်း...”

ယင်းကဲ့သို့ စုစနီနီ၏ လျှမ်းလျှမ်းတောက်စကားများကို ကြားရသောအခါ
 ဆွာပီယက်နှင့် သူ၏အပေါင်းအဖော်များမှာ တွန့်ကနဲဖြစ်၍သွားလေသည်။

ထိုအခါက မှော်ဆရာမတစ်ယောက်အား ကြိုးစင်တင်၍ သတ်ခြင်းမှာ
 လယ်သမားများအတွက် ရိုး၍နေသောကိစ္စဖြစ်၏။ သို့သော် ဖြစ်ပွားစဉ်က
 မြက်မြင်ဒိဋ္ဌတွေသည် မျက်နှာဖြူတစ်ဦးက အာဇာပိုင်များထံ ပေါက်ရောက်စွာ
 လျှောက်ထားခဲ့သော ထိုအမှုမှာ လူသတ်မှုဖြစ်၍ အပြစ်ကြီးလေးလာတတ်၏။
 အခိုက်အတန့်အားဖြင့် စုစနီနီက ဆီဟမ်ဘာလွတ်မြောက်ရေးအတွက် စကား
 စ၊လိုက်ခြင်းမျှသာဖြစ်ရာ၊ ဆွာပီယက်ကမူ သူ့အား ကြိုးပေး၍မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။
 သို့သော် ဤအကြောင်းကို စုစနီနီနားမလည်ကြောင်း ဆွာပီယက်က ရိပ်မိလေ
 သည်။ သို့နှင့် ဆွာပီယက်သည် စုစနီနီ၏ကရုဏာပေါ်တွင် အခွင့်ကောင်း
 ယူကာ စုစနီနီ၏အသည်းတွင် တစ်သက်လုံး စွန်းကွက်သွားစေမည် ယုတ်မာမှု
 တစ်ခုကို ကြံစည်လိုက်လေသည်။

ဆွာပီယက်က ရယ်မောလျက် “ကျုပ်က ငြင်းချက်မထုတ်တော့ပါဘူး၊
 နို့ပေမဲ့ ဟောဒီကမိန်းမပျိုရဲ့အလိုကိုလိုက်ဖို့အသင့်ရှိပါတယ်။ သူခိုးမကို
 သူတောင်းပန်တဲ့အတွက် သူ့ပြစ်မှုက ပြန်ရုပ်သိမ်းဖို့ဟာ အချက်နှစ်ချက်
 အပေါ်မှာတည်နေပါတယ်။ ပထမအချက်ကတော့ သူခိုးထားတဲ့နွားတွေ
 ကျုပ်ကိုပြန်ပေးရလိမ့်မယ် သဘောတူရဲ့လား”

ဆီဟမ်ဘာ “ကျွန်ုပ်ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ငြင်းဆန်နိုင်မှာလဲ၊ သင်လိုချင်ရင်
 အသက်ရောပစ္စည်းပါ၊ ယူနိုင်တာပဲမဟုတ်လား၊ ဒုတိယအချက်ကကော”

ယက် “ဒါက သင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး(စုစနီနီဘက်သို့လှည့်၍) စုစနီနီ
 အဲဒီအချက်တော့ ဒီစုန်းမရဲ့အသက်ဖိုးအတွက် ဟောဒီလူတွေအားလုံးရှေ့မှာ
 ကျုပ်ကိုမွေးမွေးပေးရလိမ့်မယ်”

မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားလျက် စုစနီနီက “ကျွန်ုပ်မလုပ်ဘူးဟီဒူ
 ဗန်းဇောရင်း၊ ကျွန်မကိုဒီလိုတောင်းတာဟာ ရှင်သူရဲကောကြောင်တဲ့လူလားဟင်”

“မင်းမလုပ်နိုင်နေလေ၊ မင်းသဘောမကျရင်လဲ မလုပ်ရုံပေါ့။ အမှန်ကတော့ မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးက နှစ်ယောက်ချင်းသာ အနမ်းခံချင်တတ်ကြတာမျိုးကလား။ ကိုင်းဟောကဟားတွေ ဟိုဟာမကိုဆွဲတင်ကြဟေ့၊ အသက်ရှူကျပ်ပြီး မဆေးခင် လည်ပင်းမှာကြိုးတင်တဲ့အရသာကို သူသိရအောင် ပြည်းပြည်းလုပ်ကြကွယ်ရဲ့”

သူ၏အမိန့်ကို ကြားရသည့် သူ့လူသုံးယောက်တို့သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ တွဲလွဲကျနေသော ကြိုးစတစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် ဆီဟမ်ဘာ၏ပေါ်ပါးသော ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို မြေကြီးနှင့် မထိတထိအနေသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြလေ၏။

ဆွာပီယက်။ ။ “ဟဲ-ဟဲ-ကနေပုံကလေးက မလှဘူးလား”

“အောက်ကိုချလိုက်” ဟု ဟစ်အော်ပြောပြီးနောက် စူဇန်နီသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဆွာပီယက်ရှိရာသို့လျှောက်ရင်း “ကိုင်း... ရှင်လိုချင်တာယူအို... ရှင်အတွက် ကျွန်မနှုတ်ခမ်းတွေဟာ အဆိပ်တွေပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့”

“မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့” ဟု ဆီဟမ်ဘာက လှမ်း၍အော်လိုက်သေး၏။

ပီယက်။ ။ “ကျုပ်တို့အပေးအယူက ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အချစ်ရဲ့ ကျုပ်ကနမ်းရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကကျုပ်ကိုနမ်းရမှာကွယ်”

စူဇန်နီ နောက်သို့တွန့်သွားခိုက် ဆွာပီယက်၏အချက်ပြခြင်းဖြင့် တပည့်များက ကြိုးစဆွဲတင်ကြပြန်၏။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်ရသောအခါ စူဇန်နီ၏မျက်နှာမှာ လူသေကဲ့သို့ ဖြူရောင်သွားပြီးနောက် ရှေ့သို့တိုးပြီးလျှင် ဆွာပီယက်၏နှုတ်ခမ်းများကို သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိလိုက်လေ၏။

ရှက်စိတ် ဒေါသမွန်ကာ အားအင်ကုန်ခမ်းလျက်ရှိသော စူဇန်နီသည် သူ့လက်မှလွတ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေရာ အစေခံအိုကြီး လာရောက်ဖြုတ်မှ သက်သာရာရလေသည်။ ထိုနောက် မာကြောသောအသံဖြင့် “ကျွန်ုပ်တို့ကသရေနဲ့တန်ဖိုးပေးပြီး ယူရတဲ့မိန်းမကို လွှတ်လိုက်ကြ” ဟု ဟစ်အော်လိုက်၏။

ကဟားများက လွှတ်လိုက်သည့် ဆီဟမ်ဘာလည်း သူ၏အဝတ်များကို ဆွဲပြီးလျှင် တောင်ကြားတလျှောက်သို့ လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။ ဆွာပီယက်က သူ၏အကျည်စားပြောင်လှောင်မိခြင်းအတွက် တောင်းပန်သေး၏။ သို့သော် စူဇန်နီသည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်မရောဘဲ သူ့အားစိုက်၍ ကြည့်နေရာ မိန်းကလေး၏ နက်မှောင်စူးရှသော မျက်လုံးအစုံတွင် သူ၏ အနာဂတ်ကံကြမ္မာကိုမြင်ဘိသကဲ့သို့ ဆွာပီယက်သည် နောက်သို့တွန့်ဆုတ်

သွားလေသည်။ ထိုနောက် သူ၏တပည့်များကို ဆီဟမ်ဘာ၏ဝစ္စည်းဇုန်ထဲသိမ်း၍ တဲများကိုမီးရှို့ရန် အမိန့်ပေးခဲ့ပြီး နေရာမှထွက်သွားလေ၏။

အပြန်၌ စူဇန်နီသည် ချုံပုတ်တစ်ခုလှုပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် မြင်းလန်သွားသောကြောင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဆီဟမ်ဘာသည် ချုံအတွင်းမှထွက်ကာ စူဇန်နီ၏ခြေဖမိုးတွင် ဝတ်ရုံစကို နမ်းရှုပ်လေသည်။

“ထပါလေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီဟာ သင့်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ပျံလွှားသခင်မကလေးရဲ့၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဒါဟာ ကျုပ်အပြစ်ပါပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆီဟမ်ဘာ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ သေးသေးကွေးကွေးနဲ့ လူစင်မမိပေမဲ့ တချို့က ကျွန်ုပ်ကို လှတယ်ထင်ကြတယ် သခင်မကလေးရဲ့၊ ဆွာပီယက်ရဲ့ မုန့်တီးတဲ့အကြောင်း အရင်းကတော့ အိုလေ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သခင်မရဲ့နားကို မညစ်ညမ်းစေချင်ပါဘူး”

“သင်ပြောရင်တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ အဖော်ရသွားမှာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်တွေကြည့်နိုင်ပါပြီ”

“သခင်မရဲ့ မြင်မြတ်တဲ့အပြုအမူကိုတော့ ကြားသမျှလူအပေါင်းချိုးကျူးပါလိမ့်မယ်၊ ခြောက်... ဒါထက် တစ်ခုပြောစရာရှိပါသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလေ ကျွန်ုပ်ရဲ့အပေါ် တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခုကျလာပြီး အဲဒီတိမ်တိုက်ထဲမှာ နောင်ဖြစ်ပျက်မဲ့အပြစ်အပျက်တွေကို မြင်လေ့ရှိတယ်၊ ဒီအရိပ်အပျက်တွေထဲမှာ ကျွန်ုပ်မြင်ရတာကတော့ နောင်လပေါင်းများစွာ ကြာရှိခဲ့တဲ့မှာအခါသင်က ကျွန်ုပ်ကို ကယ်ဆယ်သလို ကျွန်ုပ်ကသင့်ကို ကယ်ဆယ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီကြားထဲမှာတော့ဖြင့် မှောင်မဲနေတာပဲ၊ ဘာမှမမြင်ရဘူး”

“သင်ဟာ အမြင်ပေါက်နေတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကြားဖူးနေတာပဲ၊ ကိုင်း-ကိုင်း ကျွန်ုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ သင်လဲ သင့်လူမျိုးတွေဆီ ပြန်နေပေဦးတော့”

“ကျွန်ုပ်လူမျိုးတွေက ကျွန်ုပ်ကိုအလိုမရှိတော့ဘူးသခင်မရဲ့၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဖခင်ရဲ့သမီးအကြီးဆုံးဖြစ်လို့ မျိုးရိုးအားဖြင့် အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ယောက်ျားမယူရင် အကြီးအကဲတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘဝကို ကျွန်ုပ် ပန်တီးမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် သင် ဘာလုပ်မလဲ ဆီဟမ်ဘာ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ သင်ရဲ့ကျွန်ဖြစ်ပါပြီ ပျံလွှားသခင်မ၊ သခင်မနဲ့အတူ နေဖို့သာ ခွင့်ပြုပါတော့”

၄၆ ၁ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ကျွန်ုပ်ကတော့ ကျေနပ်ပါတယ် ဆီဟမ်ဘာရယ်၊ ဖခင်ကြီးကသာ ဘယ်လိုသဘောထားမယ်မသိဘူး”

“သခင်မကျေနပ်ရင် ဖခင်ကြီးလဲ ကျေနပ်မှာပါပဲ၊ ကျွဲ၊ နွားတွေ မမာရင် ကျွန်ုပ်ကဆေးကုနိုင်တော့ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်စားသောက်တဲ့စရိတ် ကာမိပါတယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့်လဲလိုက်ခဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်ပြီးစီစဉ်မယ်”

* * *

(၁၀)

အိမ်သို့ စုစန့်နီပြန်ရောက်၍ အကျိုးအကြောင်း သိရှိရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ဆွာဝီယက်အား ချက်ချင်းပင် အစိမ်းလိုက်ဝါးစားလိုစိတ်များ ပေါက်၍နေလေ၏။

“ညည်းအဖေ ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ထိအောင်သာ စောင့်ပေတော့ မိန်းကလေးရေ၊ ဒါထက် ဟိုဆေးဆရာမကလေးဆီဟမ်ဘာကို ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေဒီမှာရှိတာ ငါမကြိုက်ပါဘူးအေ...”

“သူ့ကိုစွဲလဲ ဖေဖေတို့လာတော့ ကြည့်လုပ်ပေစေပေါ့ မေမေရယ်... ဒီအတောအတွင်းတော့ နွားခြံအားမှာရှိတဲ့ တဲလွတ်ကလေးတစ်လုံးမှာ သူနေပါ လိမ့်မယ်”

သို့နှင့်ဆီဟမ်ဘာကား စုစန့်နီ၏ကျွန်ယုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရ လေ၏။ နောက် ၁၀ ရက်ကြာသောအခါ ဂျန်နှင့်ရပ်(ဖ)တို့ ပြန်ရောက်လာ ကြရာ ဂျန်သည် ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အင်္ဂလိပ်များ လာရောက်ပါသလောဟုမေး၏။ ကျွန်ုပ်က ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသော အခါ နောက်ထပ်မမေးတော့ချေ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြရာ၌ သူပါအလိုတူအလိုပါ တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အပြစ်ကိုမူ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌သာ လုံးဝပုံချလိုဟန် တူသည်။ ဤကား ယောက်ျားများ၏ဓမ္မတာပင်။

စုစန့်နီသည် သူ့အားပွေ့ဖက်မည်ပြုနေသော ရပ်(ဖ)၏လက်မောင်း များကို တွန်းဖယ်ရင်း “နေပါဦးကွယ်... ကိုယ်စကားပြောပါရစေဦး”

အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်လျက် “ဘာတွေများမင်းကကိုယ့်ကို ပြောစရာရှိ လို့လဲ၊ ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး ခပ်မြန်မြန်”

စုစုပေါင်းသည် အင်္ဂလိပ်များလာရောက်ကြသည့်အကြောင်းနှင့်တကွ ဆိုက်ခွင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်သူ ရန်ဖြစ်ကြရသည့်အကြောင်းများကိုပါ ပြောပြ၏။

“အဲဒါပဲလေ... ဒီမှာဆက်နေဖို့အရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းစိတ်ပြောင်း သွားရင်တော့ ဒီအင်္ဂလိပ်တွေနောက်ကို မင်းအမိလိုက်သွားရဲပေါ့”

ရယ်မောလျက် “ကြည့်ဖန်ဖန်အချစ်ရယ်... ဒီကိစ္စကို ကိုယ်အစောကြီး ကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီမဟုတ်လားကွယ်... လိုက်သွားလို့ ကိုယ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ်ချမ်းသာမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ဒီကိစ္စကို ဒါဟာ နောက်ဆုံး ပိတ်ပင်လို့ သဘောထားပြီး မင့်ကိုသာ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ကိုယ် နမ်းပါရစေလား စုစုပေါင်းရယ်”

ခေါင်းခါပြရင်း “နေဦး... မင့်ကိုပြောစရာတစ်ခုကုန်သေးတယ်၊ အဲဒါက ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်၊ ဒီအကြောင်းသာ ကြားရရင်ကော့ မင်း ကိုယ့်ကိုနမ်းချင်တဲ့စိတ်တောင် ရှိပါတော့မလားမဆိုနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဦးကွယ်”

စုစုပေါင်းသည် ရပ်(ဖ)မရှိစဉ်အတွင်း ဆာပီယက်ကသူ့အား နမ်းရန် အခွင့်တောင်းပုံ၊ သူကခွင့်မပြုဘဲ ငြင်းပယ်လိုက်၍ မကျေမနပ်နှင့် ကြမ်းဝါး ထွက်ခွာသွားပုံတို့ကို ပြောပြရာမှ ရပ်တန့်လျက်...

“ဒါထက် နေဦး၊ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းမဆုံးခင် ဆာပီယက်ကို ဒီကိစ္စကြောင့် သတ်ဖို့မကြိုးစားပါဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုမင်း ကတိပေးရလိမ့်မယ်”

ပထမ၌ ရပ်(ဖ)မှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ကတိမပေးဘဲရှိနေ၏။ သို့သော် စုစုပေါင်းက ဤသို့ဆိုလျှင် ဆက်လက်ပြောတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောသောအခါမှ အနိုင်နိုင်ကတိပေးရလေသည်။

“ကဲ... ရပ်(ဖ)၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုမကြားရခင် ဘာကြောင့်ကိုယ့်ကို မင်းမနမ်းစေချင်ဘူးလဲဆိုတာကို မင်းသိရောပေါ့၊ ကိုယ်ကတော့ ဒီအကြောင်းကို ကြားရရင် မင်းကိုယ့်ကို နောက်ထပ်နမ်းချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်နေတယ်”

စုစုပေါင်းအား သူ၏လက်မောင်းများအကြားသို့ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ရင်း “မိုက်လဲမိုက်ပါပေ့ မိန်းကလေးရယ်၊ စောကားလိုက်ပုံက သွေးနဲ့ပြန်ပြီးဆပ်မှသာ ဖြစ်မိုက်စွဲဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ဒါမစဉ်းစားမိပါဘူးကွယ်”

“အလို... ခုတင်ကတော့ ဒီကိစ္စအတွက် သူ့ကိုမင်းသတ်ဖို့ မကြိုးစား ဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အချစ်ရယ်... ကိုယ်ကတိသစ္စာပြုထားတဲ့အတိုင်း ဒီအကြိမ်တော့ ဆွာပီယက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ကျန်သည် ပထမ၌ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်သော်လည်း နောက်ဆုံး တွင် မိမိသမီးမှာဤမျှလောက်နှင့် အရွက်တကွအကျိုးနဲ့ မဖြစ်ခဲ့သေးကြောင်းဖြင့် စိတ်ကိုဖြေကာ လွန်လျှူလိုက်၏။ ထိုအခါ လူတိုင်းလူတိုင်းလည်း ကိုယ် မှန်သည်ထင်ရာ ကိုယ်ပြုလုပ်နေထိုင်သည်ခေတ်မျိုးဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် စည်းစိမ် ၁၁၁နှင့်ဟကွ တန်ခိုးအာဇာနည်ပြည့်စုံနေသော ရန်သူတစ်ယောက်နှင့် ဖက်ဖိုင် ဟုဂျန်မသင့်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မိန်းမသားများက အတော်အတန် စိတ်ပြေသွားကြသော်လည်း အကြောက်အရွံ့ကင်းမဲ့သော ရပ်(ဖ)ကမူ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ပီပီ အံ့ကို ကိုက်ကာ စကားတစ်လုံးမျှဝင်၍မပြောဘဲနေခဲ့လေသည်။

ဆီဟမ်ဘာနှင့်ပတ်သက်၍မူ ဂျန်က ထားလိုဟန်မရှိချေ။ သို့သော် စုစုပေါင်းက သူနှင့်တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုကြခြင်းမပြုသေးမီ ထိုသို့မပြုရန် တောင်းပန် သဖြင့် အစေခံတစ်ယောက်အား ဆီဟမ်ဘာကိုသွား၍ခေါ်စေ၏။ ရောက်လာ သောအခါ ဂျန်က...

“သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အိမ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင်၊ ဂုဏ်ပျက်အောင်လုပ်လာ ခဲ့တယ် ဆီဟမ်ဘာ၊ ဒီတော့ သင်ဒီကထွက်သွားရင်ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဒီစကားဟာမှန်ပါတယ် ပျံလွှားသခင်မရဲ့ဖခင်၊ (သူသည် ဂျန်အား ဤတိုင်းပင်ခေါ်ဆိုလေသည်)နို့ပေမဲ့ ဒီဒုက္ခကို ကျွန်ုပ်သဘောအလျောက် ယူလာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ နို့ပေမဲ့ ဆွာပီယက်ကောင်ဟာ သင့်နောက်ကို ဧကန္တ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကိုကာကွယ်ရတာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပိုပြီးဒုက္ခများပေးဘူးလား”

“သူလိုက်လာမှာက ကျွန်ုပ်နောက်ကိုလိုက်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆားအန္တ ရယ်တွေပိုင်းနေတာက ဟောဒီပျံလွှားသခင်မကလေးဖြစ်ပါတယ်၊ သူ့ကိုတစ်ကြိမ်နမ်းဖူးတဲ့လူဟာ နောက်ထပ်နမ်းချင်ဦးမှာပါပဲ”

“သူဒီလိုစိတ်ကူးရင်တော့ သူနမ်းရမှာ ကျွန်ုပ်သေနတ်က ကျည်ဆံ တစ်တောင့်ဘဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်ုပ်ကလဲ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အသက် သခင်ကျေးဇူးရှင်မဆီကခွဲပြီး နှင်မထုတ်လိုက်ပါနဲ့၊ ပျံလွှားသခင်မရဲ့ဖခင်အေး၊ ကျွန်ုပ်ကို လက်ခံကျွေးမွေးထားရတဲ့စရိတ်အတွက်လဲ သင့်နားတွေ၊ မြင်းတွေကို

ကျွန်ုပ်တတ်တဲ့ပညာနဲ့ ဆေးကျပြီးရှာပေးနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်မှာ သင်တို့မမြင်နိုင်၊ မကြားနိုင်တဲ့အရာတွေကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ နားတွေလဲရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ တစ်နေ့ကြရင် ပျံလွှားသခင်မရဲ့ သိုက်မြို့ဖြစ်တဲ့ သင်တို့အားလုံးအဖို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမဲ့အချိန် ရောက်လာ ပါလိမ့်မယ်”

ဆီဟမ်ဘာသည် ထိုသို့ပြောဆိုရင်းဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လျက် ဂျန်၏ မျက်လုံးများထဲသို့ သူ၏တန်ခိုးကြီးလှသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှု လျက်ရှိလေရာ၊ ဂျန်မှာ ကြံ့ခိုင်သောယောက်ျားကြီးပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ ရှောင်လွှဲ ခြင်းငှာမတတ်နိုင်ဘဲ ဆီဟမ်ဘာ၏မျက်လုံးထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူက ဆီဟမ်ဘာ၏မျက်လုံးများထဲတွင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တွေ့မြင်ရသည်ဟု နောင်အခါ ကျွန်ုပ်အားပြောပြလေသည်။ ဆီဟမ်ဘာက မျက်လုံးများကို လွှဲဖယ်လိုက်သော အခါ ဂျန်၏မျက်နှာမှာ ဖြူလျော်သွား၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်ကာ လဲကျတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေရာမှ သတိပြန်၍ရလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆီဟမ်ဘာအား သူ့အလိုရှိသ၍နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ ဆီဟမ်ဘာက အရှိအသေပြန်ပေးရင်း...

“သင့်စကားကို ကျွန်ုပ်ကြားပါပြီအရှင်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သက်ငယ်ကြားထဲက ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်မျှသာဖြစ်ပေမဲ့ ဒီပုတ်သင်ညိုဆီဟမ်ဘာရဲ့ ဆူးတောင် ထဲမှာ သင်နေတဲ့ သိုက်မြို့ကို လုယက်ဖျက်ဆီးမဲ့ မြက်တောထဲကမြွေနဲ့၊ လေထဲက သိန်းစွန်ရဲကို နှိမ်နင်းနိုင်တဲ့အဆိပ်တွေရှိပါတယ်။ ကဲ... ကျွန်ုပ် ဆီဟမ်ဘာနဂေးရန်ဂါး အသက်ရှင်သမျှကာလပတ်လုံး ပျံလွှားသခင်မ အသက် ရှင်ရမယ်၊ သူ့သေရင် ကျွန်ုပ်လဲသေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သစ္စာပြုပါတယ်။ အဲဒါကို မြဲမြံမှတ်ထားကြပါတော့”

ထိုနောက် သူသည် တစ်ကြိမ်မျှအရှိအသေပေးပြီးနောက် ထွက်ခွာသွား လေ၏။

ထိုည အိပ်ရာဝင်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ဂျန်အား...

“ဂျန်ရေ... ကျုပ်တို့တော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြည်လင်သာယာပြီး လာခဲ့တဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို တိမ်တွေပုံးလာပြီထင်တယ်၊ စူဇန်နီရဲ့အလှကြောင့် ကျုပ်တို့တော့ ဘေးရန်တွေဝိုင်းနေပြီ၊ ဆွာပီယက်ကို ကျုပ်ကြောက်တယ်၊ ဒီလူဟာ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ နောက်ဆုတ်မဲ့လူစားမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်သဘောတော့

စူဇန်နီတို့ကို မြန်မြန်လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဒါမှ ဆွာပီယက်အနှောင့်အယှက်က ကင်းသွားမယ်”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲရှင်မရေ၊ မင်းသဘောဘဲ”

* * *

(၁၁)

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် လက်ထပ်ရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရုပ်(ဖ)အား ရှာဖွေရာ မတွေ့ရဘဲ ဆွာပီယက်ရှိသော အရှေ့ပိုင်းယာတောသို့ မြင်းတစ်စီးနှင့်ထွက်သွားကြောင်း၊ သူ့တွင် ဆေနတ်မပါဘဲ နှင်တံတစ်ချောင်းသာ ပါသွားကြောင်းဖြင့် ဆီဟမ်ဘာထံမှ သိရ၏။

ရုပ်(ဖ)သည် ဆွာပီယက်၏သုံးခြံသို့ရောက်ကာ ကမားနောက်လိုက် တစ်ယောက်နှင့်အတူ ခြောက်သို့မျက်နှာမူကာ သိုးများကိုရေတွက်နေသော ဆွာပီယက်ကိုမြင်ရလေသည်။ သူသည် ကိစ္စပြီး၍ နောက်သို့ပြန်လှည့်လိုက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရုပ်(ဖ)နှင့်ရင်ဆိုင်မိလေသည်။ သူသည် မျက်လုံးပြူးသွား ပြီးနောက် ရှောင်ထွက်သွားရန် လမ်းမမြင်သောအခါ ရုပ်(ဖ)ရှိရာသို့လာရောက် ပြီးလျှင် ဤမျှလောက်လှပသောသိုးအုပ်ကို မြင်ဖူးပါသလောဟု မေးမြန်း လေသည်။

“ကျုပ် ဒီလာတာ သိုးအကြောင်းပြောရအောင်လာတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းသိုးအုပ်ထဲမှာတစ်ကောင်ထဲရှိတဲ့ သိုးမကလေးအကြောင်း ပြောရအောင်လာခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့သိုးမွေးတွေကို မိမစစ်၊ ဖမစစ်တဲ့သူနိုးက ညှပ်ယူတာ ခံလိုက်ရုံနဲ့ ပြောဖို့လာတာ”

“(မထီလေးစားဟန်ဖြင့်)”ဟိရာကင်မီ မင်းငါသွားဖို့လမ်းဖယ်ပေးရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဘာကြောင့်ဖယ်ပေးရမှာလဲ”

“အကြောင်းကတော့ ငါ့လက်ထဲမှာသေနတ်ရှိပြီး မငံမှာမရှိလို့ပေါ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါကတော့ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းပဲ”

ရုပ်(ဖ)သည် ပီယက်အား ဖြတ်သန်းသွားခွင့်ပြုသကဲ့သို့ နာဆာသို့ လမ်းဖယ်၍ပေးလိုက်ရာ ပီယက်လည်း ဆေနတ်ကို ရုပ်(ဖ)၏ဦးခေါင်းရှိရာသို့ တည့်တည့်ကိုင်ထားရင်း နေရာမှထွက်စပြုလေ၏။ ရုပ်(ဖ)သည် တစ်နံတစ်ရာ ပြောဆိုရန် ကြံစည်ပြောဆိုနေသကဲ့သို့ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခိုက်ကြည့်ရင်း မြင်းပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသော်လည်း ပါးနပ်သောသူ၏ မျက်စိထောင့်မှ တစ်စေ့ တစောင်း အကဲခတ်၍နေလေသည်။ သို့နှင့် ပီယက်သည် သူ့ကိုဖြတ်ကျော်မိ၍ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းပြေးရန် မြင်းကိုလှုပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရုပ်(ဖ)သည် ကုန်းနှီးပေါ်မှလျောဆင်းပြီးလျှင် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ သူ့အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ကာ သန်မာသောလက်မောင်းကြီးများဖြင့်သိုင်းဖက်၍ ပီယက်အား မြေပေါ်သို့ အားကုန်လွှဲ လှန်၍ချလိုက်လေ၏။ ပီယက်လည်း နောက်သို့လဲကျသွားရာ မြင်းကုန်နှီးကိုလှမ်း၍ ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူ့ဒူးပေါ်တွင် တဲ၍ကိုင်လာသော ဆေနတ်သည် အောက်သို့လွတ်ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါရုပ်(ဖ)သည် ဆေနတ်ကို လျှင်စွာကောက်ယူကာ လေထဲသို့ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီးနောက် ရန်သူဘက်သို့ လှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏။

“ကိုင်း... အခုမှ ကျုပ်တို့လက်ချင်းညီနေကြလို့ သိုးမကလေးအကြောင်း ကို ထပ်ပြီးပြောနိုင်ကြပြီ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ပြောစရာရှိတာလေးတွေဆက်ပြီး ပြောလိုက်ကြစို့ မင်ဟိရာ”

ဆွာပီယက်ထံမှ စကားပြန်မရဘဲရှိလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား ထူးခြားသောအတွဲဖြစ်လေသည်။ ရုပ်(ဖ)မှာ နူးညံ့သောဆံပင်၊ ညိုမှောင်သော မျက်လုံးများ၊ တည့်တန့်သောမျက်နှာ၊ သေးငယ်သော နှာခေါင်းပေါက်များ၊ ပါးလျှပ်သောဝမ်းပျဉ်၊ ကျယ်ပြန့်သောပုခန်းရှိလျက် ကိုယ်အင်္ဂါခြေလက်များမှာမူ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် လူကြီးတစ်ယောက်မျှလောက် အလေးချိန် မစီးသေးဘဲ ပေါ့ပါးသယောင်ယောင်ရှိ၏။ သို့သော် ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဓာကျောကျစ်လစ်ခြင်းရှိလေသည်။ ပီယက်မှာ သူ့ထက် အသက် ၅နှစ်ခန့်မျှ ကြီးသဖြင့် ပိုမိုထွားကျိုင်းလျက် အရပ်မြင့်မားပြီးလျှင် ကမားမျက်လုံးများ တွန့်လိမ်ကြမ်းတမ်းသောဆံပင်များ၊ နီရဲသည့်သွားကြီးများ အတန်းလိုက် ပေါ်အောင် အောက်သို့တွဲကျနေသော နှုတ်ခမ်းထူကြီးများရှိလျက် ကိုယ်လက် များမှာလည်း ကြီးမားတုတ်ခိုင်ပြီးလျှင် ခြေမည်း၍ နှာသိုးကဲ့သို့ သန်စွမ်း ခြင်းလည်းရှိလေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း လူရိုင်းမျိုးမှ ရက်စက်ခြင်း၊ ဘုတ်များခြင်း စသည်များတို့သည် လူပြုမျိုး၏ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်လိုသည့်စိတ်ဓာတ်

မားနှင့် ရောစပ်ကာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ အလင်းတွင် သတ်ပုတ်ရသည်ထက် ဆောင်ထဲတွင် နောက်မှနေ၍ ဓားနှင့်ထိုးခြင်းကို ပိုမိုကြိုက်နှစ်သက်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ့်နှယ် မင်ဟီရုဗန်ဗောရင်၊ ခင်ဗျားကအားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ မိန်းမ သားကလေးတစ်ယောက်ကို နမ်းလားရှုပ်လားနဲ့ ယောက်ျားတွေရှေ့မှာ အရှက် ခွဲလိုက်တာ တယ်တော်ပေါ့လေ၊ ကိုင်းသတ္တိရှိရင် အခုကျုပ်ရှေ့မှာ အဲဒီလို လာလုပ်ကြည့်စမ်း”

“ဒီမျောက်က ဘာတွေများလာပြောနေရပါလိမ့်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ငါနမ်းလိုက်တာနဲ့ မင်းကငါ့အပေါ်မှာလာပြီး ရန်ရှာနေရသတဲ့လား၊ မင်းကောအကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဒီလိုပဲ မနမ်းခဲ့ဘူးလား”

“ကျုပ်နမ်းခဲ့ဖူးတာက မကြာမင်ကျုပ်မိန်းမဖြစ်တော့မှာမို့ သူသဘော တူလို့ နမ်းခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ သူ့ ကြင်နာတဲ့စိတ်ကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီးတော့ သက်သက်အရှက်ခွဲလိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အဲဒီအတွက် တန်ဖိုးကို ပြန်ပေးရလိမ့်မယ်၊ ဟောဟိုကြာပွတ်ကို ခင်ဗျားမြင်ရဲ့လား၊ (မြက်ခင်းပေါ်ရှိ နွားရိုက်နှင့်ငှက်ကို မေးခေါ်ပြရင်း ဆက်လက်၍) ဘယ်သူက ဒီနှင်တံကိုကောင်းကောင်းအသုံးပြုရမလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်”

(မထိလေးစားပြောင်လှောင်သဖြင့်) “မင်းလို အင်္ဂလိပ်လူဝင်စား တစ်ယောက်ရဲ့မယားဖြစ်ရမယ်လား၊ ဟား-ဟား-ဟား ရယ်ချင်သကွာ၊ အရင် ကသာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ဟေ့၊ အခုဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်ရဘူး၊ ပြီးတော့မင်းက ကြာပွတ်စမ်းချင်တယ်ဟုတ်စ၊ အေး... သေတဲ့ထိအောင် စမ်းရလိမ့်မပေါ့ကွာ၊ နို့ပေမဲ့ စူဇန်နီကတော့ မင့်မယားဘယ်တော့မှမဖြစ်...”

စကားမဆုံးမီ ရပ်(ဖ)သည် ရန်သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှားကနဲခုန်အုပ် လိုက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်ကိုလက်သီးတစ်လုံးဖြင့်ပိတ်လိုက်၏။ ဆွာပီယက်ကား ရပ်(ဖ)ကိုအလစ်တွင်ဝင်ပူးကာ သူ၏ကြီးသောလက်မောင်းကြီးများဖြင့် ဖျစ်ညှစ် သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ရပ်(ဖ)ကမူ အင်္ဂလိပ်ပီပီ မိမိလက်သီးကို အသုံးပြုရန် နှစ်သက်သည့်ပြင် ပီယက်နှင့်အင်အားချင်းယှဉ်ပြိုင်ရန် မဖြစ်နိုင် ကြောင်း သိရှိသဖြင့် အပါးသို့အနည်းငယ်မျှ အကပ်မခံဘဲ လက်သီးကိုသာ သူ၏မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံး စသည်တို့ကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် မှန်မှန်မရပ်မနား ပစ်သွင်းလျက်ရှိ၏။

ဤသို့အရေးသာလျက်ရှိစဉ် ရပ်(ဖ)သည်နောက်မှ ကျောက်တုံးတစ်တုံး နှင့် တိုက်မိသဖြင့် လဲကျသွားရာ ပီယက်၏သန်မာထွားကျိုင်းသော လက်ကြီး

နှစ်ဘက်သည် သူ၏ခါးဆီသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် သူသည် ပီယက်၏ လက်တွင်းမှ ရုန်းမရနိုင်အောင်ရှိတော့၏။ သို့နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြီးဖြင့်ချည်ထားသကဲ့သို့ ဆွေးလုံးသတ်ပုတ်လျက်ရှိစဉ် လျှို့ဝှက်တစ်သက်နံဘေး ဆောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှော့ကလေးမှ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျဆင်းသွား၍ ပီယက် သည် အရှိန်လွန်ကာ ထိုနေရာတွင်ရှိသော ကျောက်တုံးတစ်ခု၏အစွန်းနှင့် ဦးခေါင်းကိုရိုက်မိပြီးနောက် ခေတ္တမျှ သတိလစ်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့အခါမှ ရပ်(ဖ)လွတ်မြောက်သွားပြီးလျှင် မြေပေါ်တွင်ကျ၍နေသော ကြာပွတ် ကိုပြေးရှောင်ကာလေ၏။ ပီယက်ကား ထိုအချိန်တွင် လဲရာမှထကာ ရပ်(ဖ)အား ငိုင့်၍ကြည့်နေလေသည်။

“အင်း... ခင်ဗျားကို ကြာပွတ်နဲ့ဆုံးမမယ်ဆိုတဲ့ကတိအတိုင်း ဆုံးမ ရဦးမယ်”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ရပ်(ဖ)သည် ပီယက်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကြာပွတ်ဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ သွေးမထွက်အောင် ခပ်ဆဆ ကန့်လန့်ဖြတ်လွှဲ၍ ရိုက်လေသည်။

“ကိုင်း... ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားကိုမသတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်သွားပြီ၊ နောင်တစ်ခါ စူဇန်နီအနှောင်အယှက်လာပေးရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျပ်လာသတ်ပြီးသားပဲ”

ပထမ၌ ဆွာပီယက်သည် ကြာပွတ်ချက်များကို မခံစားရသကဲ့သို့ ရှိနေသော်လည်း မကြာမီ သတိရလာလျက် ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပွတ်သတ် ကြည့်ပြီးနောက် “အင်း... ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကအရေးသာသွားပေတာပေါ့ ရပ်(ဖ)ကင်မီ၊ နို့ပေမဲ့ မင်းသာ ဒီလိုမရှိရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကံကောင်းတာပဲ၊ နို့ပေမဲ့ အခုတော့ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ မီးပွင့်သွားပြီ ငါရူးသွားပြီ သင်တယ်”

“ကျုပ်အတွက် ဘာမှမထူးပါဘူး၊ ကျုပ်သတိပေးတာသာ မြဲမြံမှတ်ထား ပေတော့”

ထိုနောက် ရပ်(ဖ)သည် မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ အိမ်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ချောင်းကလေးတစ်ခုနံဘေးသို့ ရောက်လာ၍ ရပ်(ဖ)သည် မိမိ၏အထိ အခိုက် အကွဲအရှုများကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးနောက် မြင်းပေါ်သို့ပြန်၍ ခုန်တက်လိုက်တွင် ပုခုံး၌ ပူကနဲဖြစ်သွားလျက် ခိုင်းကနဲမြည်သော သေနတ်သံ ဘစ်သံကိုလည်း အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချူတစ်ချူအတွင်းမှ ကြားလိုက်ရ၏။

မိမိအား ပစ်ခတ်သူမှာ ဆွာပီယက်ပင်ဖြစ်မည်ဟုတွေးလျက် ပထမ လိုက်မည် ပြုပြီးမှ မိမိတွင် လက်နက်မပါသည်ကို သတိရသဖြင့် ဆက်လက်စီးသွား လေသည်။ အိမ်သို့ရောက်၍ ဒဏ်ရာကိုကြည့်သောအခါ မိမိက မမြစ်စလောက် ထင်ခဲ့သော ဒဏ်ရာမှာ လက်ပြင်ပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် အသက်ဆေးမှ သီသီကလေးလွှတ်ခဲ့သည်ကို သိရ၏။ သို့သော် ဆေးဝါး ကောင်းများကြောင့် ရပ်(ဖ)မှာ တစ်ပတ်အတွင်း လူကောင်းပကတိ ပြန်၍ ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုအကြောင်းကိုကြားသောအခါ ဂျန်သည် လက်နက်ကိုင်တပ်သည် လက်သားများနှင့် ဆွာပီယက်အား သွားရောက်ရှာဖွေသေး၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မ၊သဖြင့် ပီယက်အား မတွေ့တော့ချေ။ ဤသည်ပင် တစ်နည်း အားဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆေးနတ်ပစ်သူမှာ ပီယက်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဒိဋ္ဌမပြောနိုင်ဘဲ အခြားလူတစ်ယောက် ယောက်ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် နောက်ဆုံး တွေးမိကြသည်။

မိမိ၏ဆန္ဒကို မဖြည့်ရမချင်း မည်သည့်အခါမျှ မေ့လျော့ခြင်းမရှိသော အမျိုးမှ ဆင်းသက်လာသည့် ဆွာပီယက်ကို ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဓာတ်သိဖြစ်သဖြင့် ထိုနေ့မှစ၍ ကလေးများအတွက် အထူးစိုးရိမ်၍နေမိတော့၏။

ရပ်(ဖ)ဒဏ်ရာရပြီးနောက် ၁၄ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကဖား တစ်ယောက်သည် ဂျန်ထံသို့ စာတစ်စောင်ယူလာရာ စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

သို့

ဟီရာဂျန်သို့တမာ

ချစ်စွာသောဟီရာ၊ အကြောင်းမှာ လူကြီးမင်း၏သမီး စူဇန်နီ သည် ကျွန်တော်၏အသည်းနှလုံးကို သိမ်းကြံဆွဲဆောင်နိုင်သည်ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်တော်သည် သူနှင့်လက်ထပ်လိုပါသည်။ ယခုလတ်တလောတွင်မူ လူကြီးမင်းတို့ ထံသို့ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်ခြင်းမပြုနိုင်ပါသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ စေ့စပ်ကမ်းလှမ်းချက်ကို လူကြီးမင်းက သဘောတူညီချက် ပြုပါရန် ယခုကဲ့သို့ စာအားဖြင့်ရေးသားတောင်းဆိုရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သူ့ကို ချမ်းချမ်းသာသာထားပါမည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သလောက် ရန်သူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ် သဖြင့် ကျွန်တော့်အား တစ်ဖမ်းရန်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် ဆက်ဆံရခြင်း

ထက် မိတ်ဆွေချစ်သားမက်တစ်ယောက်အနေနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်း ရခြင်းက သာလွန်ကောင်းမွန်သည်ကို လူကြီးမင်းတွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။ လူကြီးမင်းနေအိမ်ရှိ အင်္ဂလိပ်လူဝင်စားကလေးနှင့် စူဇန်နီတို့ ရင်ငံနေ ကြသည်ဟူသောသတင်းကို ကျွန်တော် သန့်သန့်ကြားသိပြီးဖြစ်သော် လည်း ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော် ဥပက္ခာပြုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့ တစ်နေ့က စော်ကားပြုမှုပုံမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်အား ထပ်မံစော်ကားဦးမည် ဆိုပါက ကျွန်တော်သည်သူ့အား ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံသည်းခံတော့ မည်မဟုတ်ကြောင်း သူ့အား ပြောပြစေလိုပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာမေတ္တာ ခရီးထွက်နေခိုက်ဖြစ်၍ စာယူလာသူအား လူကြီးမင်း၏အဖြေကို ကျေးဇူးပြု၍ ပေးလိုက်စေလိုပါသည်။ စူဇန်နီကိုလည်း လူကြီးမင်းမှ တစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်၏အချစ်ကို ပေးလိုက်စေလိုပါသည်။

သင်၏ချစ်လှစွာသောမိတ်ဆွေ
(ပီယက်ဗန်ဗောရင်း)

“ဒီလူဟာ ကိုယ်တို့ကို ဒုက္ခပေးပြီး ခွဲလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ နို့ပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်စကားကိုသာ ပြန်အမှတ်ရစမ်းပါ ရပ်(ဖ)ရယ်... ကိုယ်ဟာ အသက်ကိုသာ အသေခံမယ် သစ္စာတော့ ဘယ်တော့မှမဖောက်ဘူး”

“ကိုင်း... သားရေ၊ ကလောင်တန်ယူပြီးရေးစမ်းဟေ့”ဟု ရပ်(ဖ) အဖြေမပေးနိုင်မီ ဂျန်ကလှမ်း၍ပြောလိုက်သဖြင့် ရပ်(ဖ)လည်း ဂျန်ပြောသည့် အတိုင်း အောက်ပါစာကို ရေးသားလိုက်လေသည်။

ပီယက်ဗန်ဗောရင်း

ငါ့သမီးကို စုန်းကဝေဆရာတွေ၊ အသားမည်းမတွေနဲ့ ဒွေးရော ယှက်တင်နေတဲ့ လူသတ်သမား အသားမည်းတစ်ယောက်ရဲ့အိမ် ထည့်လိုက်မဲ့အစား သင်္ချိုင်းထဲမှာ တွင်းတူးပြီးမြှုပ်သတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အဲဒါဟာ ငါ့အဖြေပဲ၊ နောက်ထပ်ပြောလိုတာကတော့ ငါ့အိမ်နဲ့ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ဝိုင်းအတွင်းမှာ မင်းခြေမချပါနဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တို့က ဆေနတ်ပစ်တဲ့နေရာမှာ မင့်ထက်လက်မြှောင့်တတ်လို့ပဲ၊ တကယ်လို့သာ ဒီနေရာအတွင်းမှာ မင့်ကိုတွေ့ရမယ်ဆိုရင်တော့ မင့်ခန္ဓာကြီးထဲကို တို့က ကျည်ဆံတစ်ဆံ ပစ်သွင်းနေရလိမ့်မယ်။

ဤစာအောက်ဘက်၌ ဂျန်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း စာလုံးကြီးကြီးဖြင့် သူ့အမည်ကို ရေးထိုးပြီးနောက် စာယူလာသူအား ရှာကြသောအခါ ဆီဟမ်ဘာ နှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုသူအား စာကိုပေးအပ်ပြီးလျှင် အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသူမှာ သန်မာတောင့်တင်းသော အသားနီလူရိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လျက် လက်ဝဲဘက်ပါးပြင်ပေါ်၌ အနာရွတ်ကြီးတစ်ခု ကန့်လန့်ဖြတ်တင်နေပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း လဲကွတ်တိကလေးနှင့် ပုခန်းပေါ်တွင် လိပ်၍တင်ထားသော သားရေချပ်ကြီးမှတစ်ပါး အဝတ်မပါသော ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်လေသည်။ သူသည် စာကို သူ၏အထုပ်အပိုးထဲတွင် ထည့်သွင်းပြီးနောက် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုလူထွက်သွားသောအခါ ဂျန်က ဆီဟမ်ဘာအား...
“ဆီဟမ်ဘာ သင်ကဒီလူကို ဘာဖြစ်လို့ စကားလက်ခံပြောနေတာလဲ”
“သူဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းချင်လို့ပါ”
“ဒါဖြင့် သူကဘယ်ကလာသတဲ့လဲ”

“သူ့မှာ ကြောက်နေရတဲ့လူရှိလို့ ဒါတော့ပြောမသွားဘူး၊ နို့ပေမဲတော်တော်ကြီးဝေးတဲ့ တောင်တန်းတွေကြားထဲက နွားခြံတစ်ခုထဲမှာ သူနေတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဒီနွားခြံကို လူဖြူတစ်ယောက်ပိုင်ပြီး အဲဒီမှာ သူ့မယားတွေနဲ့ နွားတွေကိုထားတာရယ် သိလိုက်ရတယ်။ ဒီလူနောက်တစ်ခါလာရင်တော့ ဆွာပီယက်အကြောင်း ထပ်ကြားကောင်းပါရဲ့”

“ဪ... ဒါထက် ဆီဟမ်ဘာ သင်ဒီလူနဲ့စကားပြောနေတာ ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကအမာရွတ်ကြီးကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်”

“သင်မှတ်မိရင်သာရှိရမယ် ကျွန်ုပ်တို့ချင်းကတော့ အခုမှတွေ့ဖူးတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်သေသေချာချာမှတ်မိတယ်၊ နေပါဦး ဘယ်မှာပါလိမ့်၊ ဪ... ကျွန်ုပ်သတိရပြီ ကျွန်ုပ်မြင်ခဲ့တာက သင့်မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ခဲ့ဖူးတာပဲ”

အေးအေးသောလေသံဖြင့် “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်မျက်လုံးထဲမှာပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီစေတမန်ရောက်လာတာဟာ ပျံလွှားသခင်မရဲ့သိုက်မြိုထဲမှာနေကြတဲ့ လူတွေရဲ့ တွေ့ကြုံဆုံဆည်းရမဲ့အပြစ်အပျက်တွေရဲ့ ရှေ့တော်ပြေးပဲ”

* * *

(၁၂)

နောက် ၁၂ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း နံနက်စောစော ကြက်ကလေးများကို အစာကြွေးလျက်ရှိစဉ် မျက်နှာပေါ်တွင် အမာရွတ်ပါသော လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်အား စာတစ်စောင်ပေးလေ၏။ စာကို ယခင်ကနည်းတူ ရုပ်(ဖ)ကဖတ်ပြရာ စာထဲ၌ ဂျန်၏ရေးသားပုံမှာ ဘုရားသခင်မနုစံမြို့သော စကားများပါသော်လည်း မိမိက ငြိမ်းချမ်းမှုကိုသာလိုလားကြောင်း၊ မိမိအိမ်အနီးအပါးသို့လည်း မည်သည့်အခါမျှ လာရောက်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ စုဇန်နီကို မေတ္တာသက်ဝင်သည်မှန်သော်လည်း သူရွေးချယ်သောယောက်ျားနှင့် ချမ်းမြေ့စွာနေနိုင်ရန် ဆုတောင်းကြောင်း၊ မိမိမှာ ဤအရပ်ဒေသမှ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၍ ယာတောကိုပင် ဝယ်ယူလိုက် ရောင်းချမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရေးသားပါရှိလေသည်။

ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် အခြားသူများမှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ ဆွာပီယက်၏ ကလိမ်ဉာဏ်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဦးခေါင်းကိုရမ်းမိ၏။ ယခင်အခေါက်က ဆီဟမ်ဘာသည် သူ့ကလေးအတွက် ဆေးဝါးများပေးလိုက်သဖြင့် စာယူလာသောလူရိုင်းသည် ဆီဟမ်ဘာအတွက် နွားမကြီးတစ်ကောင်ကို ယူလာရာ နွားမကြီးမှာ သားငယ်နှင့် ခွဲလာရဟန်တူ၍ အော်မြည်လျက်ရှိ၏။ စာပြန်ပေးရန်မလိုသဖြင့် လူရိုင်းလည်း မကြာမီထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဆီဟမ်ဘာမှာ မည်မျှလောက်ဉာဏ်များ၍ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသည်ကို ခရီးသားဖော်ပြအံ့...

စီဟမ်ဘာအား ဆွာပီယက်က ကြီးပေးသတ်မည်ပြုပြီးနောက် သူ၏ ကျွန်အချို့ကိုလည်း ဖမ်းဆီးသွားရာ ထိုကျွန်များထဲတွင် ဇန်ဘီဆိုသူ သူငယ်

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်ပါရှိ၏။ ဇန်တီသည် အခြားအပေါ် နှစ်ယောက်သုံးယောက်နှင့်အတူ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ယာတောနှင့် မနီးမဝေးတွင် နေထိုင်လျက် ထိုအချိန်ထိ ဆီဟမ်ဘာ၏ အမိန့်နာယူသူ ဖြစ်လေသည်။ သူငယ်မှာ ခပ်ထိုင်းထိုင်းအမူအရာရှိသော်လည်း တောကျွမ်းပြီးလျှင် မည်မျှ လောက်စေးလံခက်ခဲသော တောတောင်ဒေသပင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးက မမှားမယွင်း ခြေရာခံ၍ရှာဖွေနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိရှိလေသည်။ ဆီဟမ်ဘာသည် ထိုသူငယ်ကိုခေါ်၍ နွားမကြီးကိုကျောင်းစေပြီးလျှင် အကယ်၍ နွားမထွက်သွားက ပြန်၍မဖမ်းဘဲ ၎င်းနောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်သွားပြီးလျှင် လမ်းခရီးကိုလည်း အတိအကျမှတ်သားလာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

မကြာမီ ဆီဟမ်ဘာ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပျက်လေသည်။ တစ်နေ့တွင် နွားမသည် အစာစားနေရာမှ တောင်တန်းဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ထွက်သွားရာ ဇန်တီလည်း ရိက္ခာအပြည့်အစုံနှင့် စောင့်တစ်ထည်ကို သူ့အား အသင့်ပေးပြီးဖြစ်သဖြင့် နွားမနောက်မှ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ပါသွားလေ၏။ နွားမသည် ပြေးချည်တစ်ခါ ရပ်ချည်တစ်လှည့်တို့ဖြင့် သွားလေရာ ညအချိန်တွင် ခြေမြင်ပေါ်၌ဝပ်၍ အိပ်၏။ နံနက်အလင်းရောင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆက်လက်သွားပြန်ရာ နွားမအနီး၌ စောင့်၍အိပ်သော ဇန်တီလည်း နောက်မှ လိုက်သွားပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သုံးညမျှ ဆက်လက်သွားမိသောအခါ နွားမသည် ထိုညတွင် အိပ်စက်နားနေခြင်းအလျဉ်းမပြုဘဲ မကြာခဏတွန်မြည်ကာ ဆက်လက်သွားလေရာ ၎င်းအိမ်နှင့်နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။ အနည်းငယ် အလင်းရောင်ထွက်လာသောအခါ တောင်တန်းများအကြားရှိ လျှိုကြီးတစ်ခုထဲတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော နွားခြံကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုခဏ၌ နွားခြံအတွင်းမှ နွားအုပ်ကြီးထွက်လာရာ နွားမသည် ထိုနွားအုပ်နှင့်ရောသွားလေ၏။ နွားအုပ်ထဲမှ နွားမလေးတစ်ကောင်သည် နွားမကြီးရှိရာသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် အငမ်းမရနှိုးလျက်ရှိသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။

ဇန်တီသည် ခရီးပန်းသဖြင့် မိမိပုန်းအောင်နေသော ချုံပုတ်ထဲတွင် အိပ်ပျော်သွားရာ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ နေအတော်မြင့်၍နေလေပြီ။ အနီးတွင် လူမည်းမ ၃-၄ ယောက်တို့သည် တဲဆောက်ရန် မျောတုံးများကိုခုတ်ရင်း စကားပြောနေသည်ကို သူ့ကြားရသည်။

တစ်ယောက်။ “နွားခေါင်းကြီးက ဘယ်သူ့အတွက်များ ဒီတဲကြီး ဆောက်နေရပါလိမ့်အေ”

“နွားကောင်းကြီး” ဟူသည်မှာ တိုင်းရင်းသားများက ဆွာပီယတ်အား ပေးထားသောအမည်ဖြစ်ကြောင်း ဇန်တီသိပြီးဖြစ်သည်။

အခြားတစ်ယောက်။ “ငါလဲမသိပါဘူးအေ၊ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ခေါ်လာမလို့နဲ့တူပါရဲ့”

အခြားတစ်ယောက်။ “နို့ပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို သူ့အဆဆီက အဖိုးသားနားမပေးဘဲ တိတ်တိတ်ခိုးလာတာနဲ့တူပါတယ်အေ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဘာကြောင့် ခိုးကြောင်းခိုးဝှက် အခုလိုထားစရာလိုသလဲ တိတ်စမ်း၊ ဟောဟိုမှာ သူလာနေပြီ”

မကြာမီ ဆွာပီယက်သည် သူတို့ဆီသို့ မြင်းတစ်စီးဖြင့်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ပီယက်သည် လူမည်းမများအား ဒေါသဖြင့်ကြည့်လျက်...

“နင်တို့ကောင်းကောင်းမလုပ်ဘဲ ပျင်းရိနေကြတာပေါ့လေ”

“မောလွန်းလို့ပါ အရှင်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်မတို့ကြီးစားပြီးလုပ်ပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီတဲသစ်ကြီးပြီးသွားရင် ဘယ်သူလာနေမှာပါလဲအရှင်”

“နင်တို့လိုအသားမည်းမတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လူဖြူသခင်မကလေး တစ်ယောက်ကိုခေါ်လာပြီးထားမယ်လို့ နင်တို့အားလုံးကို ငါ့ညည်းငွေလှပြီ၊ ဒီစကားဘယ်သူမှ မပေါက်ကြားစေနဲ့နော် ပြောတဲ့ကောင်မ လျှာကိုအဖြတ် ခံရမယ် ကြားလား”

“ကြားပါပြီအရှင်”

ထိုနောက် ဆွာပီယက်သည် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေ၏။ ပီယက်က မိန်းမများအား ခုတ်ပြီးမျောတိုင်များကို တဲသစ်ကြီးရှိရာသို့ ယူဆောင်သွားရန် အမိန့်ပေးသံကြားသဖြင့် ဇန်တီလည်း ဆက်လက်စုံစမ်းလိုသေးသဖြင့် မိန်းမများ နောက်မှ ချောင်းမြောင်းလိုက်ပါသွားလေ၏။ မိန်းမများသည် ပေ ၁၀၀ ခန့် မြင့်သည့် အလွန်မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ္ဘားကြီးမှ မျက်နှာပြင်တွင် သစ်ပင်အုပ်ကလေးများ ဝက်ကျောကုန်းသဏ္ဌာန် ဖြစ်နေသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြပြီးလျှင် သစ်ပင်များနောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ သူသည် အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ သူတို့သွားသောလမ်းအတိုင်း တွယ်ကာ တွက်ချက် လိုက်သွားရာ သစ်ပင်အုပ်နောက်တွင် ကျောက်ကြားအောက်တစ်ခုရှိ၍ ထိုမှ ကျော်လွန်သော် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများကြားသို့ ကွေ့ကောက်ဆင်းသွားသော လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုလမ်းမှာ သုံးစကနဲ့ ကျယ်ဝန်းသည့် သာယာသောတောင်ကြားကွက်လပ်ကြီးတွင် အဆုံးသတ်ပျက် ရှိနေ၏။ ကွက်လပ်ကြီးမှာ ကျော်ဖြတ်ရန်ခဲယဉ်းသော ကျောက်နံရံကြီးများဖြင့်

လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းလျက်ရှိနေ၏။ တစ်ခုသောမျက်နှာပြင်ထက်မှ ရေတံခွန် တစ်ခုသည် အောက်ခြေရှိအိုင်းကြီးထဲသို့ တဝုန်းဝုန်းစီးကျလျက် ၎င်းမှ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု စီးဆင်းလျက်ရှိရာ ထိုစမ်းချောင်းဘေးတွင် တံသစ် ကြီးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဇန်တီသည် အလုံးစုံကိုမှတ်သားပြီးသော လာလမ်းအတိုင်းပြန်ခဲ့၏။ သို့သော် အပြန်လမ်း၌ ခြေထောက်တွင်ညှောင့်စူးသဖြင့် ခရီးအတော်ဖင့်ခဲ့၏။ ၅ ရက်မြောက်သောည၌ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ယာဇာတနှင့် ၂ နာရီခန့်မျှခြင်းစီးလျှင် ရောက်နိုင်သောနေရာတစ်ခု၌ စခန်းချလျက်ရှိစဉ် မီးရောင်တစ်ခုမြင်ရသည်နှင့် ရိက္ခာပြတ်နေသောကြောင့် ထိုမီးရောင်မြင်ရာသို့ သွားရောက်ရာ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆွာပီယက်ကိုယ်တိုင် လူးလာတုန့်ပြန်လမ်းလျှောက် နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မီးပုံအနီးတွင် သူ့လူများမှာ အချို့နားနေလျက် အချို့ အိပ်စက်လျက်ရှိနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း အံ့သြစွာနှင့် တွေ့ရ လေသည်။ ထိုခဏ၌ သစ်ပင်များနောက်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီးလျှင် ဆွာပီယက်အား အရိုအသေပေးလေ၏။

ယက်။ “ကိုင်း... သင်တွေ့ခဲ့တာအားလုံး ကျွန်ုပ်ကိုပြောပြစမ်း”
ထိုသူ။ “ဒီလိုပါအရှင်၊ ဘို့တမာတို့ အိမ်နားရောက်သွားတော့ ကျွန်ုပ်လဲ ခရီးသည်ဟန်ဆောင်ပြီး အစားအသောက်ကလေးဝင်တောင်းတဲ့အခါ အစေခံတွေ ဆီက ကြားရတာကတော့ ဟီရာဂျန်ဘို့တမာရယ်၊ သူ့မိန်းမရယ်၊ သူ့သမီး စူဇန်နီရယ်၊ အင်္ဂလိပ်ကလေး ဟီရာကင်ဇီရယ်၊ မြင်းနဲ့ ၅ နာရီခရီးလောက် ဝေးတဲ့ ဟီရာရီဇင်ရဲ့ ရေဖြန်းမင်္ဂလာပွဲကို ထွက်သွားကြသတဲ့၊ နက်ဖြန် အရုဏ်တက်ချိန် ဟိုကတက်လာကြလိမ့်မယ်ပြောပါတယ်။ အပြန်တိုက်ဂါး တောင်ကြားလမ်းကဖြတ်ပြီး နေ့လည်မရောက်ခင် ၂ နာရီလောက် အဲဒီမှာ နားကြလိမ့်မယ်။ အစေခံနှစ်ယောက်လဲ ပါပါလိမ့်မယ်အရှင်”

ယက်။ “ဒီလိုဆို အားလုံး ခြောက်ယောက်ပေါ့၊ ဒီအထဲ မိန်းမ နှစ်ယောက် ပါပါသေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့က လူ ၂၀ လောက်ရှိတာပဲ၊ ဒီနေရာဟာ ကျောက်ဆောင်တွေ၊ သစ်ပင်အုပ်တွေနဲ့ အင်မတန်ပုန်းဖို့ကောင်းတဲ့နေရာပဲ၊ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်၊ သူတို့အစာစားနေကြတုန်း သင်တို့က ဖားတွေကို လှံတွေနဲ့ ရုတ်တရက်ဝင်တိုက်ကြရလိမ့်မယ်”

“သူတို့ကို အစတုန်းလုပ်ရမှာလားအရှင်”
“အစတုန်းလုပ်ကြရမယ်၊ စင်စစ်တော့ မသတ်ချင်ပါဘူး၊ နို့ဗေမယ့် တခြားနည်းလမ်းမှမရှိဘဲ၊ မိန်းကလေးကိုတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ မထိစေနဲ့

နော် ကြားလား၊ သူ့ကိုစောင့်နဲ့အုပ်ဖမ်းပြီး မနက်ကျရင် ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့တဲ့နေရာ ဆေါ်ခဲ့ရမယ်၊ ဒီတော့မှ လမ်းကဖြတ်ပြီး ကျွန်ုပ်က ကယ်ချင်ဟန်ဆောင်မယ်၊ ကျွန်ုပ်လက်ချက်ဆိုတာလဲ သူတို့မသိပါဘူး။ ကဖားတွေဝင်တိုက်တယ်ထင်မှာပဲ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်အရှင်”
“ဘာများလဲ”

“ဂျန်ဘို့တမာရဲ့ယာထဲမှာ မှော်ဆရာမလေး ဆီဟမ်ဘာဟာ တံတစ်ခုနဲ့ နေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်က သူ့လည်ပင်းကိုကြိုးကွင်းစွပ်ပေးခဲ့ရတဲ့သူ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ကိုသူမှတ်မိပုံရတယ်၊ သူက ကျွန်ုပ်ကို သင်ဟာ မကြာခင်သေရ လိမ့်မယ်၊ သူတော့ အသက်ရှည်လိမ့်ဦးမယ်လို့တောင် ကြိုးကွင်းစွပ်ကာနီးမှာ ဗေဒင်ဟောလိုက်ပါသေးတယ်အရှင်”

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ သူကော တာရှည်နေရမလားလို့၊ ကိုင်း သင်လဲ နက်ဖြန်အတွက် အားကလေးပြည့်အောင်သွားအိပ်ပေတော့”

* * *

အဆက်ပါစကားများကို ကြားရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဇန်တီသည် ယာဇာတရှိရာသို့ တစ်ခါတည်း သုတ်ချီတင်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် ခြေအလွန် နာသည်ပြင် အစာရေစာလည်းပြတ်လတ်လျက်ရှိသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ခြေ တစ်ချောင်းတည်း ခုန်ပေါက်၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ လေးဘက်သွား၍ လည်းကောင်း တရွေ့ရွေ့သာလျှင် လာနိုင်တော့ရာ နံနက် ၈ နာရီခွဲလောက်မှ ဆီဟမ်ဘာတံသို့ရောက်၍လာတော့၏။ တိုင်းရင်းသားတို့သဘာဝအတိုင်း သူ၏ဇာတ်လမ်းကို အစမှချီ၍ ပြောလေရာ ဆွာပီယက်၏အကြံအစည်အပိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆီဟမ်ဘာသည် လူတစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်၍ မြင်းကျားကြီးကို ကုန်းမတတ်ဘဲ ကြိုးကိုသာ အမြန်တပ်၍ ယူခဲ့ရန် ချက်ချင်းအပြင်ခိုင်းလေ၏။

ထိုမြင်းကျားကြီးကို ဂျန်ဝယ်ယူပြီးနောက် နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ငွေရေးကြေးရေးကြပ်တည်းကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရ၏။ သို့သော် ၎င်းအား ရွှေနင့်စက်၍ပင် ဝယ်ရစေကာမူ ဝယ်ရကျိုးနပ်ကြောင်း နောင်အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရလေသည်။ ဂျန်သည် ထိုမြင်းကြီးကို သူမှတစ်ပါး အခြားသူများ မစီးစေရဘဲ အလွန်ချစ်ခင်၏။ မြင်းကျားသည် မကြာမီ ဆီဟမ်ဘာ၏သို့ ရောက်လာတော့၏။ ဆီဟမ်ဘာက ဇန်တီအား...

www.burmeseclassic.com

၆၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“ဟဲ့အရူး၊ ဇာတ်လမ်းကို ဒီနေရာက ဘာကြောင့်စမပြောသလဲဟင်
ကြည့်စမ်း။ အခု လူငါးယောက်အသက်နဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့အရှက်ကိုကာကွယ်ဖို့ရာ
နာရီပိုင်းလောက်ပဲရှိတော့တယ်။ ပြီးတော့ သွားရမှာက မိုင် ၂၀ ကျော်”

ထိုနောက် မြင်းပေါ်သို့ခုန်လွှားတက်ကာ လက်တစ်ဘက်က သူ့ကိုင်စွဲ
နေကျဖြစ်သော တုတ်ကိုငဲ့ရမ်းလေရာ နောက်တစ်ခဏ၌ မြင်းကြီးသည်
လေကဲ့သို့လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် တောင်တန်းများရှိရာသို့ ပြေးသွားလျက်
ရှိလေ၏။

* * *

(၁၃)

မြင်းကျားကြီးသည် သူ၏ပေါ်ပါးသောကိုယ်ကလေးကို သယ်ဆောင်
လာကာ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် နန်းစိုင်းပြေးခဲ့ပြီးနောက် တိုက်ဂါးတောင်ကြားဝ
သို့ တစ်နာရီသာသာ အချိန်၌ပင် နောက်ရှိသွားတော့၏။ သို့သော် တောင်ကြား
လမ်းကပင် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ရှည်လျားရကား ကျောက်တုံးများအကြား၌
ခြေချော်လဲကျလုမတတ်ရှိလျက်နှင့်ပင် ကဆုန်ချကာ ဆက်လက် စီးမြစီးခဲ့လေ
သည်။ လူသူအစအနကို မတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်စွာ နှင်မြဲနှင့်လာရာ
ကျောက်တုံးများနောက်မှ အော်သံတစ်ခုကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒါဟာ သူတို့ကိုသွားပြီးသတိပေးမဲ့ မှော်ဆရာမ ဆီဟမ်ဘာပဲဟေ့
သူ့ကိုမြန်မြန်သတ်ကြ”

ထိုခဏ၌ အော်သံနှင့်အတူ သူ့အနားမှကပ်၍ တဝီဝီဖြတ်သန်းသွား
ကြရာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော တုတ်ကြီးမှာ ကြေမွသွားတော့၏။ ထိုနောက်
ဆီဟမ်ဘာသည် လှံများစွာကိုင်ကာ လမ်းကိုပိတ်ဆို့ရန် ကြံစည်ကြသော
ရန်သူများကို ပဓာနမထားဘဲ ထိုသူများအလယ်မှဖြတ်၍ ဒလကြမ်းနှင့်လေရာ
လှံတစ်ချောင်းတည်းသာ မြင်း၏ရှေ့လက်ပြင်ကို အနည်းငယ်ထိသွားလေသည်။
ဆီဟမ်ဘာသည် ချွေးတရွံ့ရွံ့ အမြူပ်တစ်စီရှိနေသော မြင်းကြီးပေါ်မှ ဒယ်မ်း
ဒယိုင်းလိုက်ပါလာရာ ဂျန်က...

“အလိုဘုရားရေ၊ ငါ့မြင်းကြီးကို ဆီဟမ်ဘာစီးလာပါလား”

ဆီဟမ်ဘာ။ ။ “နောက်ကိုမြန်မြန်ဆုတ်ကြ၊ တောင်ကြားလမ်းထဲမှာ
သင်တို့ရဲ့သေမင်းကစောင့်နေတယ်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည်မြင်းများကို ပြန်လှည့်ကာ ကွင်းပြင်သို့ရောက်အောင်
မိုင်ဝက်ခန့် စီးလာခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်၌ကား မြင်းပေါ်တွင် မှောက်လှူတ်သား

ပိုနေပြီဖြစ်၍ ရပ်(ဖ)က ပွေ့ချီ၍ချပေး၏။ စုစုပေါင်းသည် သစ်တောသီးဘရန်ဒီ တစ်ဝိုက်ကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်လေသည်။

ဆီဟမ်ဘာ။ ။ “ဘရန်ဒီ ပိုသေးရင် မြင်းကြီးကိုလဲ တိုက်လိုက်ပါဦး၊ ဝင်စစ်တော့ သူဟာ သင်တို့ရဲ့အသက်သခင်ပဲ”

ကျွန်သည် မြင်းကျားကြီးပါးစပ်ထဲသို့ ကျန်အရက်အနည်းငယ်ကို လောင်းထည့်လိုက်သည်။

ဆီဟမ်ဘာသည် အကျိုးအကြောင်းကို အကျဉ်းချုံး၍ပြောပြရာ စုစုပေါင်း သည် ဆီဟမ်ဘာအား နမ်းနှဲ့လိုက်သည်။

ဆီဟမ်ဘာကပြုံးလျက် “သည်းခံပါ၊ ပျံ့လွှားသခင်မ ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်တဲ့ ကိစ္စဟာ သခင်မကို ကျွန်ုပ်ဆပ်ဖို့အကြွေးရဲ့ ၁၀၀ ပုံရင် ၁ ပုံတောင် မရှိသေး ပါဘူး”

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အချင်းချင်းတိုင်ပင်ကြပြီးသော်၊ ဆွာပီယက်သည် အကာအကွယ်မရှိဘဲ ကျွန်ုပ်အား တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ကြ သဖြင့် အနည်းငယ်ပိုမိုရှည်လျားသော ကွင်းပြင်လမ်းမှလွှဲ၍ ပြန်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ရပ်(ဖ)ကမူ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်းသွား၍ ပီယက်အား တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူအင်အား ချင်းမမျှသည့်ပြင် ရန်သူများက ကျွန်ုပ်တို့အား ကျောက်တုံးများနောက်ကွယ်မှ ပုန်းအောင်း၍ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းက တစ်ပမ်းသာနေသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ပြုမူခြင်းမှာ ရူးသွပ်မိုက်မဲခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျန်ကသူ့အား မျောင်းဖျပြောဆိုရလေ သည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆီဟမ်ဘာအား လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကူညီ တွဲခေါ်လာရ၏။ မြင်းကြီးမှာလည်း တစ်လှမ်းချင်းမျှသာလျှင် လှမ်း၍လာနိုင် သောကြောင့် အိမ်သို့ညအချိန်မှ ကောင်းစွာရောက်ရှိကြလေတော့၏။ မြင်းကြီး ကား အစားအသောက်ကောင်းကို စားသောက်ကာ ဆေးဝါးကောင်းများဖြင့် ဂရုတစိုက် ပြုစုခြင်းခံရသဖြင့် မကြာမီ ပြန်လည်ကျန်းမာလာခဲ့လေသည်။

ကျန်နှင့်ရပ်(ဖ)တို့ကမူ အခဲမကျေနိုင်သေးဘဲ ဤကိစ္စကို တရားစွဲဆိုမည် ကြံစည်ကြသေး၏။ သို့သော် ဆီဟမ်ဘာတိုက်ခိုက်ခြင်းခံခဲ့ရသည်မှာ မြင်းကြီး ကို တိုက်ခိုက်လုယူလိုသော ကဖားများ၏လက်ချက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆနိုင်သည့်ပြင် ကျွန်ုပ်တို့လက်မှ တရားဝင်သော သက်သေလည်းမရှိချေ။ ဆွာပီယက်သည် သူ၏ယာတောကို သူ၏မီးတစ်ယောက်အား ငွေကြေးအနည်း ငယ်နှင့် ရောင်းချသွားသည်ဟု နောက်ဆုံးသိရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆွာပီယက်၏ မျက်နှာကို နောက်ထပ်မမြင်ရသော်လည်း နွားများမကြာခဏ အနီးခံရ၏။

ဤသို့ဖြင့် အနောင်အယုက်များလှသည်ဖြစ်ရကား ထရန်စကီးနယ်မှပြောင်း၍ အိမ်သစ်ယာသစ်ရှာဖွေရန်ပင် ကျန်အား တိုက်တွန်းမိသေး၏။ သို့သော် ကျန်ကမူ မိမိတို့ဓားမဦးချခုတ်ထွင်ကာ သစ်တစ်ပင်ချင်း စိုက်ပျိုးလာခဲ့ရသော ယာတောကို သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဆွာပီယက်အား ကြောက်ရွံ့၍ ထွက်ပြေးရသည်ဟူသော နာမည်ကို မခံလိုသဖြင့်တစ်ကြောင်း သဘောမတူညီ ခဲ့ချေ။ ရပ်(ဖ)နှင့် စုစုပေါင်းအား လက်ထပ်ပေးလိုက်က ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အတော်အတန် စိတ်ချရပြီဟူသော အချက်ကို သဘောတူ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မင်္ဂလာကိစ္စကို ဆွာပီယက်နားတို့ မပေါက် ကြားအောင် စီမံပြုလုပ်ကြသော်လည်း နောက်ဆုံးသို့ ထံသို့ ရောက်မိအောင် ရောက်သွားသေး၏။ ယင်းကိစ္စမှာ မင်္ဂလာပွဲသို့ ကြွရောက်ခဲ့သော နှုတ်လွယ် သည့်ဘုန်းကြီးကြောင့်ပင်လော မပြောတတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်မှာ လင်မယားအသစ်တစ်စုံ နေနိုင်ရန် ကျဉ်းမြောင်း လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်မနီးမဝေး သင့်လျော်သောဒေသနေရာ နေရာတစ်ခုတွင် အိမ်တစ်အိမ်သီးခြားဆောက်လုပ်ပေးရန် စီမံထားရာ အိမ်ဆောက်နေသည့် အတွင်း ရပ်(ဖ)တို့မောင်နှံအားလည်း ကျွန်ုပ်၏ဆွေမျိုးတစ်ယောက်အိမ်သို့ နှစ်လသုံးလခန့် ခေတ္တသွားရောက်နေထိုင်စေရန် စိတ်ကူးထား၏။ လူများသော အရပ်တွင် နေထိုင်ခြင်းက သူတို့အဖို့ ပို၍စိတ်ချရသည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်ယုံကြည် မိသည်။ သို့နှင့် လက်မထပ်မီတစ်နေ့တွင် ဘုန်းတော်ကြီးရောက်လာ၍ ဆုမွန်များတောင်းပြီးလျှင် ထိုညတွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တပျော်တပါးကြီး ညစာစားသောက်ကြ၏။

အိပ်ရာဝင်ကာနီး၌ ကျွန်ုပ်သည် အပြင်တွင်လှမ်းထားသော အဝတ်များကို ရုတ်ရန် ဆီဟမ်ဘာအနီးရှိ အဝတ်လှမ်းထားသောနေရာသို့ သွားလေ၏။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏လက်ဝဲဘက် လှံတစ်ပစ်စာမျှဝေးသော ထိကရန်းပင်အုပ်ဆီမှ သာယာချိုအေးစွာ ခပ်တိုးတိုးသိဆိုလိုက်သော သီချင်းသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အသံမှာ မိန်းမသံဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း အသံကြား ရာသို့ သွားရောက်ကာ သစ်ပင်များအကြားမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလိုက်ရာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဆီဟမ်ဘာအား တွေ့မြင်ရလေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကဖားလူမျိုးများ သစ်ပင်လုံးကိုထွင်း၍ ပြုလုပ်ထားသော ရေအပြည့် နှင့်ခွက်ကြီးတစ်ခွက်ရှိ၏။ ခွက်ကြီးထဲတွင် ရေအပြည့်ရှိ၍ ဆီဟန်ဘာသည် လရောင်ဟပ်လျက်ရှိနေသော ခွက်ထဲမှရေကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေသည်။

၆၈ ၁ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သူသည် ခွက်ထဲသို့ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှ ခြည်းညှုလျက်ရှိပြန်ရာ သူ၏လျှို့ဝှက်သောမှော်အတတ်ကို လေ့ကျင့်နေကြောင်း သိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သိလိုလှသည်နှင့် ရှေ့သို့တိုးသွားလေသည်။

“အချိန်မတော်ကြီး ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ဆီဟမ်ဘာ”

ကျွန်ုပ်တို့လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ “ချစ်ခင်သူနှစ်ဦး၏ရှေ့ပြေးနိမိတ်ကို ကျွန်ုပ်ဖတ်ရှုနေပါသည်။ အို... သခင်မ၏မိခင် ဤခွက်ထဲသို့ကြည့်ပါလော့”

ကျွန်ုပ်ကလေး၍ ကြည့်လိုက်ရာ ခွက်ကြီးထဲတွင် ကြည့်လင်သောရေမျှားသည် နှုတ်ခမ်းအထိပြည့်လျက် အောက်ခြေ၌မူ သံဖြူများရှိပြီးလျှင် ထိုသံများပေါ်တွင်ကား ဝိုင်းဝန်းသောသဏ္ဌာန်ဖြစ်လာအောင် သေချာစွာပြုလုပ်ထားသည့် မှန်ကွဲစကလေး ငါးစကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအထဲမှ အကြီးဆုံးမှန်စမှာ အင်္ဂလိပ်ရောင်ဒင်္ဂါးတစ်ပြားခန့်ရှိပြီးလျှင် ၎င်း၏လက်ဝဲနှင့် လက်ယာဘက် အနည်းငယ်ကွာနေသော နေရာများ၌မူ သျှိုလင်အရွယ်ခန့် မှန်စတစ်စထီရှိလေသည်။ အောက်ခွက်ကြီး ခုံး၍သွားသောနေရာအစပ်၌ကား ပဲနီစေ့ခန့် မှန်စကလေးရှိ၏။ ဆီဟမ်ဘာသည် မှန်စအကြီးဆုံးနှစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးလျှင်...

“ဒီဟာနှစ်ခုက ပျံလွှားသခင်မနဲ့ သခင်မယောက်ျား။ ဟောဒီလက်ဝဲဘက်နဲ့ လက်ယာဘက်ကတော့ သခင်မရဲ့ဖခင်နဲ့မိခင်၊ ဟောဒီအောက်ဘက်က အစသေးသေးကလေးကတော့ သခင်ရဲ့ကျေးကျွန် ဆီဟမ်ဘာပဲ။ သူတို့ကို ကောင်းကင်ကကြယ်တာရာတွေလို အစဉ်အတိုင်းချထားတယ်လေ”

ကျွန်ုပ်သည် ပထမ တုန်လှုပ်သွားမိသော်လည်း စိတ်ကိုတင်းလျက်...

“ဒီဟာတွေက မှန်ကွဲတွေပဲ၊ အလူးကစားစရာတွေလိုပါကလား”

“ဖတ်ကြည့်တတ်တဲ့လူတွေအဖို့တော့ သူတို့မှာ ပုံပြင်တစ်ခုစီ ရှိကြတာပေါ့”

“ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြနိုင်ရင်တော့ ယုံရမှာပေါ့”

“သခင်မကြီးကတော့ အမြင်မပေါက်ဘူး၊ နို့ပမေ့ သခင်ကြီးကိုခေါ်လာရင်တော့ သူဖတ်ကောင်းဖတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဂျန်အား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဂျန်အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြနေဆဲတွင် သူသည် ဂျန်၏မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ သူ၏တန်ခိုးအာဏာမှာ ဂျန်၏အပေါ်တွင် တစ်မျိုးတပုံ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်မိသည်။ ဂျန်သည် ဒူးထောက်ကာ ခွက်ကြီးထဲသို့ ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေပြီးနောက် ဆီဟမ်ဘာ

ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သားအားလုံး၏ပုံသဏ္ဌာန်များကို မှန်စများပေါ်၌ အသီးသီးမြင်ရကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြ၏။

ဆီဟမ်ဘာ။။ “နောက်ထပ်ဘာမြင်ရသေးသလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ရေထဲမှာ အရိပ်တစ်ခုမြင်ရသေးတယ်၊ အရိပ်ကတော့ ခပ်မည်းမည်းရယ်၊ စက္ကူအမည်းချပ်တစ်ခုက ဖြတ်ထားတဲ့ ဆွာပီယက်ရဲ့ခေါင်းလိုလိုပဲ၊ အဲဒီအရိပ်ကြီးက ပြန်သွားလိုက်တာ တခြားမှန်စတွေပေါ်က မျက်နှာတွေအားလုံးကို ဖုံးပြီးသွားမတတ်ဘဲ၊ နို့ပမေ့ လုံးလုံးတော့ မဖုံးပါဘူး၊ သူ့အောက်က ဘာတွေမှန်းမသိဘူး ဖြတ်သွားနေကြတယ်။ ဟော... အဲဒီအရိပ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းသေးသွားပြီး သင့်ရုပ်ပုံအပေါ်ဘက်မှာပဲ ရှိနေတော့တယ် ဆီဟမ်ဘာ၊ ပြီးတော့ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်ရေတွေဟာ နီရဲနေတာပဲ၊ ဟော... ဟော... ပျောက်သွားကုန်ပြီ၊ ဘာမှမရှိတော့” ဟု ပြန်ပြောပြီးနောက် ဂျန်သည် သွေးမရှိဘဲ ကြောက်လန့်နေသောမျက်နှာနှင့် ဒူးထောက်ရာမှထလိုက်ကာ သူ့နဖူးကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့်သုတ်ရင်း “ဘုရား... ဘုရား... ဒါဟာ မျက်လှည့်တွေပါပဲ ကွယ်...” ဟု ရေရွတ်လေသည်။

ဆီဟမ်ဘာ။။ “ကိုင်း... ပျံလွှားသခင်မရဲ့ဖခင်ကြီးမြင်ပြီမဟုတ်လား၊

အရိပ်တွေက မရေမရာလှလို့ အသေအချာတော့ ကျွန်ုပ်မပြောနိုင်ဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ကို ပြတော့ပြတာပဲ၊ အားလုံးကိုတော့ မပြဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွာပီယက်ရဲ့အရိပ်က ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးရဲ့ပုံတွေပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းနေတယ် ဆိုတော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရှေ့အဖို့မှာ ဒုက္ခတွေ့ရဦးမယ် ဆိုတာထင်ရှားနေတာပဲ၊ ဒီနောက် အရိပ်ဟာ ကျန်တဲ့လူတွေဆီက ပျောက်သွားပြီး ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်အပေါ်မှာသာ သွေးရောင်စွန်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ နောက်ဆုံးမှာ သင်တို့အားလုံး သူ့လက်ထဲကလွတ်မြောက်သွားကြပြီး ကျွန်ုပ်တော့ သူ့လက်ချက်နဲ့ သေရမယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲ၊ မှတ်ထားကြစေတော့၊ အခု ကျွန်ုပ်အကြံပေးချင်တာကတော့ ပျံလွှားသခင်မရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို ရက်ရွှေ့ပြီး ဒီမှာမလုပ်ဘဲ ဟိုရှေ့စခန်းမှာလုပ်စေချင်တာပါပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဒေါသထွက်လျက်...

“ဘယ်နှယ်...လက်ထပ်ပွဲကို ရွှေ့ရမယ်ဟုတ်စ၊ ကိုင်း...ဂျန်၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ကဖားမှော်ဆရာမတွေစကားကိုယုံနေရင် ကျုပ်တို့သူသေတွေကြားထဲ သွားနေရုံပဲရှိတယ်၊ ဆွာပီယက်ကိုလဲ မကြောက်ပါဘူး၊ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်ကိုးစားဖို့ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ပွဲကိုတော့ လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကောင်းပါတယ်လေ... ကျွန်ုပ်ကလဲ ဒီဟာတွေ သင်တို့ကို မမြင်စေချင်ပါဘူး၊ အရိပ်အရောင်ဆိုတာ မြင်ထိုက်တဲ့လူမှ မြင်ရပေတာကိုး၊ ကိုင်း... ဒီတော့ ဒီဟာတွေ နောက်ထပ်ပြီး တွေးမနေကြပါနဲ့တော့၊ မှော်ဆရာမကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်စားမှုသက်သက်ပဲဆိုပါတော့”

ထိုနောက် ဆီဟမ်ဘာသည် တစ်ချက်မျှလှုပ်ရှားကာ ရေခွက်ကြီးကို မှောက်စေပြီးနောက် မှန်စကလေးများကို ကောက်ယူပြီးလျှင် ဝတ်ရုံအတွင်းသို့ ထည့်သွင်းထားလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်လာသောအချိန်ကား ဆီဟမ်ဘာသည် လက်များကိုမြှောက်ကာ ဖြည်းညှင်းစွာ ရှိုက်ငိုလျက်ရှိလေသည်။

* * *

(၁၄)

ရုပ်(မ)နှင့် စူဇန်နီတို့ လက်ထပ်ကြမည့် နံနက်ခင်းကဲ့သို့ သာယာရှိပြည်သော နံနက်ခင်းမျိုးကိုကား ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် မမြင်ဘူးခဲ့ပါပေ။ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပြင်များပေါ်တွင် တောပန်းကလေးများသည် အစီအရီဖူးပွင့်လျက်ရှိကြ၏။ ချုံပုတ်များဆီမှ ချိုးကလေးများ၏ ကူသံများကလည်း ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ အိမ်ဝရံတာ တစက်မြိတ်အောက်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြသော ရင်အုပ်နီနှင့် ပျံလွှားငှက်မောင်နှံတို့ကမူ သူတို့၏ သိုက်မြိုသစ်ကို အပြီးသတ်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုငှက်ကလေးများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။

ထိုအခိုက် စီဟမ်ဘာသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။
ဘာ။ ။ “ပျံလွှားဖိုနဲ့ ပျံလွှားမလေးပါလား”

ကျွန်ုပ်။ ။ သူ့စကားကို အတိတ်နိမိတ်ကောင်းဟူ၍ မှတ်ယူရင်း၊ ‘ဟုတ်တယ်၊ ခုပဲ အသိုက်ကလေးကိုဆောက်ပြီးသွားကြလို့ သူတို့မောင်နှံ ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင် အတူနေကြမလို့’

ကျွန်ုပ်စကားမှ မဆုံးသေးမီ စွန်ညိုကြီးတစ်ကောင်သည် ကြည်လင်သောကောင်းကင်ယံ၌ ရုတ်တရက်ပေါ်၍လာပြီးလျှင် ငှက်ကလေးများရှိရာသို့ တံဟုန်ထိုးစိုက်၍ ထိုးဆင်းလာ၏။ တစ်ကောင်မှာ လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း ကျန်တစ်ကောင်သည် စွန်၏ ခြေသည်းများထဲတွင် ပါသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်းတစ်ကောင်သည် အိမ်နောက်ဘက်မှထွက်လာပြီးနောက် စွန်ညို၏ပတ်လည်တွင် ပျံသန်းရင်း စွန်ညိုအား ၎င်း၏နှုတ်သီးဖြင့် လိုက်လံထိုးဆိတ်တိုက်ခိုက်လေသည်။ ထိုအခါ စွန်ကြီးမှာ ရန်သူကိုခုခံတိုက်ခိုက်ရသဖြင့် ပျံလွှားကလေးကို

လွတ်လိုက်ရတော့၏။ ကျီးနှင့် စွန်ရဲတို့သည် တိုက်ခိုက်ရင်း ကောင်းကင်တွင်
ချောက်လွှားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အောက်သို့ကျလာသော ပျံလွှားကလေးဆီသို့
ငြိမ်းချမ်းရာ ဆီဟမ်ဘာမှာ ငင်းကိုကောက်ယူပြီးခဲ့လေပြီ။ ထိုနောက် ဆီဟမ်ဘာ
သည် ပျံလွှားကလေးအား အသိုက်ထဲသို့ပြန်ထည့်ထားလိုက်လေတော့၏။

ဤကိစ္စပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်ဆီဟမ်ဘာအား...

“သင်ကျွန်ုပ်နဲ့ စကားပြောမလို့လာတာလား?”

“မှန်ပါတယ်သခင်မကြီး။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်ုပ်ခရီးထွက်မလို့ပါပဲ။
ကျွန်ုပ်မှာတောင်ကြားလမ်းကိုလိုက်လာပြီး သတင်းပေးပြီးတဲ့နောက် သခင်ကြီးက
ပေးထားတဲ့မြင်းနက်ကြီးရှိပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဇန်တီအတွက် တစ်ကောင်လို့နေပါ
တယ်။ ဒီတော့ ဆိုးလွန်းလို့ သင်တို့သိပ်ပြီးအသုံးမပြုတဲ့ မြင်းညိုကြီးကို
ကျွန်ုပ်ဆေးကုလို့ရပြီးထားတဲ့ နွားမ - ကောင်နဲ့ လဲစေလိုပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး
ကျွန်ုပ်မှာလဲ ပေးစရာမရှိပါဘူး။”

“ဘယ်ကို ခရီးထွက်ချင်လို့လဲ?”

“သခင်မနောက်ကို လိုက်မလို့ပါ”

“သင့်ကိုလိုက်ဖို့ ခေါ်လို့လား?”

“မခေါ်ပါဘူး။ နို့ပေမဲ့သူ့မှာ တာဝန်မတက်စေရပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ကိုအလို
ရှိမချင်း သူမမြင်စေရပါဘူး။”

ဆီဟမ်ဘာ၏အကြံအစည်ကို ကန့်ကွက်ရန် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ
အကြောင်းရှာ၍ မရချေ။ ဆီဟမ်ဘာသည် မက်မုံပင်ကြီးနှင့် ကောင်းကင်ကို
မော့ကြည့်ပြီးနောက်။

“ကျီးမည်းကလေးကို စွန့်ညှိကြီးက ထိုးသတ်လိုက်ပြီးထင်တယ်။
ဒါမှမဟုတ်ဘဲ နှစ်ကောင်စလုံးပဲ သေကြေရောလား မပြောတတ်ဘူး။”

ထိုအဖြစ်မျိုးကား ငှက်လောကထဲ၌ ဖြစ်ပျက်သည့်နည်းတူ တစ်ဦးတစ်ဦး
ညှဉ်းဆဲလေ့ရှိသော လူ့လောကကြီးထဲ၌လည်း ဖြစ်ပျက်တတ်ပေ၏။ သို့သော်
ထိုအတွေးကိုပင် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲမှ လက်သင့်မခံနိုင်အောင်ရှိလေသည်။

“လားကိုယူသွား ဆီဟမ်ဘာ သင့်နွားနှစ်ကောင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ပဲ
ကျွေးထားလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိခင်ကြီးရယ်”

“နေပါဦး ဆီဟမ်ဘာရဲ့ သင်ကဘာများ ကြောက်စရာလန့်စရာတွေ
ကြားထားပြန်လို့လဲ”

“နီးရိမ်မိလို့ပါ ဘာမှတော့မကြားပါဘူး”

“ကိုင်းလေ သင့်သခင်မလေးကို ကောင်းကောင်းသာ စောင့်ရှောက်
ပါတော့”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့သခင်ကြီး ကျွန်ုပ်အရိုးကြေကွဲသည်အထိ စောင့်ရှောက်
ပါမယ်”

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဆီဟမ်ဘာအား လပေါင်းအတော်ကြာသည်
တိုင်အောင် မမြင်ရတော့ချေ။

* * *

လက်ထပ်ပွဲဟာ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည်
ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းကို ရှည်းလျားလွန်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ အချိန်ကျရောက်
သောအခါ စုစနီသည် သူနှင့် လွန်စွာလိုက်လျောလှသော ဂါဇန်ရှည်အဖြူ
ကလေးကိုဝတ်ဆင်ကာ စားပွဲကလေးရှေ့တွင် ရပ်လျက်ရှိ၍ နောက်ဘက်တွင်
ကား ဘုန်းတော်ကြီးသည် စာအုပ်ကို ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။ မိန်းကလေးသည်
ယခုကာလ ဘိုးဝါးမိန်းကလေးများပင် လိုက်နာပြုလုပ်လျက်ရှိကြသည့် အင်္ဂလိပ်
ဖက်ရှင် ခေါင်းမြီးခြုံမျိုးကိုမူ မဆောင်းဘဲ လက်ထဲတွင် ဆီဟမ်ဘာရှာဖွေပေး
သည့် ရှားပါးလှသောဆွယ်တာကို ကိုင်ထား၏။

ထိုနောက် စားသောက်ကြသော ညစာစားပွဲကား ဟင်းကျွေးဟင်းလျာ
များ ပေါများစုံလင်လှသည်ပြင် နှစ်ချို့မက်မုံသီး ဘရန်ဒီပါသောကြောင့်လည်း
ပွဲမှာ အထူးသိုက်မြိုက်လှပေသည်။ ဂျန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့က သားနှင့်အိမ်မီးအတွက်
ကျန်းမာချမ်းသာရန် ဆုမွန်များတောင်းကြ၏။

အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသည့်နောက်၌ကား၊ မောင်နှံတို့သည် ခရီးထွက်
ရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ စုစနီသည် ဆီဟမ်ဘာအား နှုတ်ဆက်လိုသဖြင့်
သူ့စေလွှတ်ခေါ်သောအခါ ဆီဟမ်ဘာအား မတွေ့ရတော့ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်
ကိုသာ နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လှပသောနွားနက်ကြီး ၁၆ ကောင်
တပ်ဆင်ထားသော လှည်းရှိရာသို့ သွားရောက်လေသည်။ သို့သော် ရပ်(ဖ)နှင့်
စုစနီတို့ကား မြင်းကိုယ်စီ စီးသွားကြမည်ဖြစ်၍ ရပ်(ဖ)၏မြင်းမှာ ဂျန်၏
လက်စွဲ သူ၏အချစ်တော် မြင်းကျားကြီးဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ ရပ်(ဖ)နှင့်စုစနီတို့သည် မကြာမီ သူတို့ပြန်လာကြ
မည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပြောဆိုရာကားပြီးနောက် သူတို့ ပထမဆုံး
ညအိပ်မည့် ၁၄ မိုင်ဝေးသောစခန်းသို့ ရှေ့ရှုထွက်ခွာကြလေရာ ဂျန်က သူတို့အား
အတန်ငယ်ဝေးသည်အထိ လိုက်ပို့ရန် အတူလိုက်ပါသွားလေ၏။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ထွက်သွားကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် စုစုပေါင်းအား သူ၏အကျိုးအတွက် ခေတ္တမျှလက်လွှတ်လိုက်ရခြင်းကိုပင် ဝမ်းနည်း၍နေသည့်ပြင် စိတ်နှလုံးမှာလည်း အတန်ငယ် လေးလံလျက်ရှိသောကြောင့် အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ငိုကြွေးမိ၏။ ဂျန်ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် စုစုပေါင်းအား အိမ်သစ်ဆောက်ရန်ကိစ္စကို တိုင်ပင်၍နေကြလေ၏။ ထိုနေ့ည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မောပန်းနွမ်းနယ်ကြသဖြင့် အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်ကြပြီးလျှင် သစ်တုံးကဲ့သို့ အိပ်ပျော်နေကြရာမှ နံနက် တစ်နာရီအချိန်ခန့်တွင် စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ် သတင်းဆိုးများကို ယူဆောင်လာသူများ၏ အော်ဟစ်ခေါ်ဝင်သံများကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှလန်၍ နိုးလာကြရလေသည်။

* * *

(၁၅)

ရပ်(ဖ)နှင့် စုစုပေါင်းအား သူတို့စခန်းချမည့်နေရာသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုနေရာကို ကျွန်ုပ်တို့ကောင်းစွာသိသည်။ တောင်ကြားလမ်းမှ လျှိုကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ တောင်တန်းမှ ဆင်ခြေလျှောများသည် မြက်ခင်းပြင်ကြီးတစ်ခု၌ အဆုံးသပ်၍နေလေရာ တစ်ဖက်တွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီး ကာဆီးနေသဖြင့် ပေ ၅၀၀ ထက် ပို၍မကျယ်ချေ။ ကမ်းစောက်၏ အောက်တွင် ပင်လယ်မှ လှိုင်းလုံးများရိုက်ခတ်လျက်ရှိကြသည်။

နွားများကို လက်ထောက်သူငယ်နှင့် လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် လှည်းသမားသည် ချက်ပြုတ်ရန် မီးဖိုလျက်ရှိ၏။ သို့ရှိစဉ် ရပ်(ဖ)နှင့် စုစုပေါင်းအား သာယာသောရှုမျှော်ခင်းများကို ကြည့်ရှုရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် ကမ်းပါးထိပ်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်းယှက်၍ထိုင်ကာ ငွေရောင်အဆင်းရှိသော ပင်လယ်ပြင်မှ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသော လမင်းကြီးကို မျှော်ငေးကြည့်ရှုလျက် ရှိကြသည်။

နီ။ “ပင်လယ်ပြင်ကြီးက လှလှိုက်တာနော် မောင်၊ ကိုယ်တော့ ဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုချစ်တယ်၊ မောင့်ကို ကိုယ့်ဆီရောက်အောင် သူကပဲ ပို့တာမဟုတ်လား”

ရပ်(ဖ)။ “ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ်လဲ ဒီရေပြင်ကြီးဟာ ကိုယ်တို့ကို ဘယ်တော့မှ မခွဲပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိတယ်”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စပ်ကြားမှာ ဆေးမင်းကလွဲပြီး ဘယ်လိုဟာကမှ မခွဲနိုင်ဘူး”

လမင်းကြီးကို တိမ်းဖုံး၍သွားသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပို၍တင်းကြပ်စွာ ဆွဲပက်ထားလေသည်။ ထိုနောက် ရပ်(ဖ)က လေသံဖြင့်...

“အချစ်ရေ ကိုယ်တို့အိပ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီကွယ်”

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ခူးထောက်ကာ ဆုမွန်တောင်းလျက်ရှိရာက ရုပ်(ဖ)က...

“အို... ဘုရားသခင်၊ သားတော်နှင့်သမီးတော်အား နာကြားတော်မူ၍ ကောင်းချီးပေးပါလော့၊ အရှင်နှစ်ခြိုက်ခြင်းရှိပါက သားသမီးများထွန်ကား ပါစေလော့၊ ဘေးရန်အပေါင်းမှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါလော့၊ မည်မျှလောက် ကြီးမားသော ဘေးအန္တရာယ်နှင့်တွေ့ကြုံသည်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်အရာကိုမျှ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်းမရှိဘဲ အရှင်၏အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် နှစ်ကိုယ် ယှဉ်တွဲကာ သက်ဆုံးတိုင် တွေ့ခွင့်ပြုပါလော့”

* * *

ဆုတောင်းခြင်း၏ နောက်ဆုံးစကားလုံးများမှ မဆုံးမီ သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက်၏ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သော အသံကို ကြားလိုက် ရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး လန့်ဖျပ်ကာ နေရာမှခုန်၍ ထလိုက်ကြလေသည်။ သူတို့နှင့် ၅လမ်းခန့်အကွာတွင် တပည့်လူမည်း ၉ယောက် ၁၀ယောက်ခန့် နှင့်အတူ မားမားကြီးရပ်နေသော ဆွာပီယက်ကို တွေ့ကြရတော့၏။

ယက်။ ။ “တယ် ဘုရားတရားကြည်ညိုနေတဲ့ လူတွေနဲ့ လာတွေ့နေ တာပဲ၊ ဆုတောင်းကလေးရဲ့ အဆုံးသတ်က ဘယ်နှယ့်ကွဲ့၊ ဘယ်လောက် ကြီးတဲ့ဘေးအန္တရာယ်နဲ့တွေ့ပစေ ဘုရားသခင်ရဲ့အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ တူနှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲပြီးတဲ့၊ ဟား...ဟား...ဟား...၊ ဒီမှာ အခုငါက ဘုရားဖြစ်နေ ပြီ၊ မင်တို့ဘုရားကယ်နိုင်သေးရဲ့လား”

ရုပ်(ဖ)။ ။ “ခင်ဗျား အယုတ်တမာစကားတွေ တော်စမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဆီက ဘာလိုချင်သလဲပြောစမ်း”

ယက်။ ။ “ဘာလိုချင်သလဲ ဟုတ်စ၊ ဘာလိုချင်သလဲဆိုတော့ သူရဲ့ အလှနဲ့ ကျုပ်ကိုပြုစားလိုက်တဲ့ အလှအဖူးကလေး စုစန့်နီဘို့တမာကို လိုချင် တာပဲဗျာ”

“သူဟာ ကျုပ်မယား၊ ကျုပ်မယားကို ခိုးချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးမိတ်ဆွေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်တရားဥပဒေနဲ့ ညှိပါတော့ မလဲ၊ မင့်မယားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့မုဆိုးမကလေးကို ခေါ်သွားမှာ”

လူယုတ်မာ၏အကြံအစည်ကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် စုစန့်နီသည် သူ့ရှေ့တွင် ခူးထောက်ကာ တောင်းပန်ရှာ၏။

ရုပ်(ဖ)။ ။ “တောင်းပန်မနေနဲ့စုစန့်နီ အပိုပဲ၊ ထ...ထ”

ထိုနောက် ရုပ်(ဖ)က ဆွာပီယက်၏တပည့်များပါ နားလည်စေရန် ကမားဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

“ဆွာပီယက်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကိုသတ်ပြီး ကျုပ်မယားကိုခိုးဖို့အကြံပဲ၊ ဒီပြစ်မှုကို ခင်ဗျားကျူးလွန်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရော ဒီကိစ္စထဲမှာ ပါတဲ့လူတွေရော လက်စားချေခြင်းတော့ ခံရတော့မှာပဲ၊ ကျုပ်တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရစေ၊ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျားတပည့်ကမားတွေကလဲ ငြင်းမှာမဟုတ် ဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးစ ကျုပ်ဇနီးကလေးကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ဖို့ ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါ”

“ခဏကလေးမှ မပေးနိုင်ဘူး”

ထိုအခါ သူ၏တပည့်ကမားများကပင် မကျေမနပ်ဖြစ်သည့်ဟန်ဖြင့် တီးတိုးပြောကာရှိနေပြီ နောက်တစ်ယောက်က...

“နွားခေါင်းကြီး အရှင်အမိန့်အတိုင်း ဒီလူကိုသတ်ပြီး သူ့မယား လူဖြူမလေးကိုခေါ်သွားဖို့ ကျွန်ုပ်တို့လိုက်လာကြပေမဲ့ သူ့တောင်းဆိုချက်ကို အရှင်က မလိုက်လျောနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ဘာမှ နောက်ထပ်လုပ်မပေး နိုင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး သတ်တာလဲမဟုတ်၊ နိုင်ထက် စီးနင်းသတ်ရမိကိစ္စ”

“ဟေ့...အရှေ့ ရှိစေတော့၊ ကိုင်း...ကိုင်း...ကိုယ့်လူ မင့်ကို ငါးမိနစ် ကျုပ် အချိန်ပေးတယ်”

ဆွာပီယက်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေနှာရိုကြီးတစ်လုံးကိုထုတ်၍ ကိုင်ထား လေသည်။ ထိုနောက် ရုပ်(ဖ)၏အလိုအတိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့သွား၍ ရပ်နေလေသည်။

ရုပ်(ဖ)က အသံကိုနှိမ့်လျက် “ကိုင်း... စုစန့်နီဇေ၊ မင်းတော့ ဇနီး အဖြစ်မရောက်ခင် မုဆိုးမတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရတော့မယ်”

(ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေရာမှ) “ဟုတ်တယ်မောင်ရယ်... မောင်ပြော တဲ့အတိုင်း ဖြစ်တော့မှာပဲထင်ပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်အားတင်းပါ မောင်ရယ်... ကိုယ့်တို့ဟာ နောက်ဆုံးကျ အနှေးနဲ့အမြန် သေကြရမှာပဲ၊ မထူးပါဘူး”

“ဒီမကျောင်းဆိုးဝါးလက်ထဲမှာ မင့်ကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်နည်းနဲ့ အသေ ပြောနိုင်ပါ့မလဲကွယ်”

“မမိုးရိမ်နဲ့မောင် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူတို့မဖမ်းမိခင် နောက်ကို ကိုယ်တို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်သွားရင် ပင်လယ်ကြီးထဲကိုနှစ်ယောက်စလုံး အတူတူကျသွားမှာပဲ”

“ဒီလိုလဲ မဖြစ်သေးပါဘူး အချစ်ရယ်... သူတို့ပယောဂကို ကိုယ့် ပယောဂ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ဒီဟာလဲအပြစ်ပဲ”

“နို့ပေမဲ့ အရေးကြီးလာရင် ဒီအပြစ်တော့ ကျူးလွန်ပုံပါတယ်။ ဘုရား သခင်ရဲ့ လက်တော်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်လက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကာကွယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ် စိတ်ကူးထားတာ တစ်ခုရှိတယ် ရပ်(ဖ)ရဲ့။ ကိုယ့်မှာ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက အမြဲဆောင်ထားတဲ့ ဓားကလေးရှိတယ်။ ဒီပြင်လဲ တခြားနည်းလမ်း တွေရှိပါသေးတယ်”

ထိုအခိုက် ဆွာပီယက်သည် နာရီကို သူ၏အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက် ပြီးနောက် “အချိန်စေ့ပြီဟေ့” ဟု အော်လိုက်လေသည်။

“နေရစ်ပေတော့အချစ်ရယ်...”

“သွားပေတော့ မောင်ရေ... နောက်မှ ရောက်ရာဘဝမှာ ထပ်ပြီးတွေ့ကြ ဦးစို့ရဲ့” ဟု တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာ ပြောပြီးနောက် စူဇန်နီသည် ရပ်(ဖ)၏လည်ပင်း ကို သိုင်းဖက်ကာ နမ်းရှုံ့လိုက်လေသည်။ ရပ်(ဖ)ကလည်းသူ့ အား ပြန်လည် ပွေ့ဖက်ရင်း ဆားဘယာကင်းစေရန် ဆုမွန်တောင်းပြီးနောက် စူဇန်နီ၏လက်များ ကို မြေ၍ မြေပေါ်သို့ အသာအယာချလိုက်သည်။

“ကိစ္စအားလုံး ပြီးတဲ့အထိ နားတွေကိုပိတ်၊ မျက်စိတွေကိုမှိတ်ပြီး အဲဒီအတိုင်း လွဲနေပါကွယ်... နောက်ပြီး မင်းမှာအခွင့်သာရင် မင့်အဖေဆီ ကိုသာ ရောက်အောင်ထွက်ပြေး ကြားလား၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ အို... ကိုယ်ပြောတာတွေ နားလည်ရဲ့လား အချစ်ရယ်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်” ဟု ပြောပြီးနောက် စူဇန်နီသည် သူ့မျက်နှာကို ထူထဲသောမြက်များအကြားတွင် ဝှက်ကာ နားများကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ထားလေသည်။

ရပ်(ဖ)သည် ဆွာပီယက်အား ရင်ဆိုင်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကိုင်း... လူသတ်သမားလာတော့ လက်နက်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို သူ့ဇနီးသစ်ကလေးရှေ့မှာ ကျွဲနွားများသတ်သလို သတ်ဖြတ်ရတဲ့ အရသာ ဆိုတာ ခဏခဏတွေ့နိုင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ဒဏ်သာ ခံလှည့် ဝေတော့”

ဆွာပီယက်သည် မျက်စောင်းထိုးလျက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရပ်(ဖ)တို့ သေနတ်နှင့်ပစ်ရန် ကမားတစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ သို့သော် ထိုကမားသည် ရပ်(ဖ)ရှိရာသို့ သွားရောက်၍ သေနတ်ကိုမြှောက်၍ ပစ်တော့မည် ပြုပြီးမှ ထိုအမှုကို မိမိမပြုလုပ်နိုင်ကြောင်းပြောကာ ပြန်၍ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ဆွာပီယက်သည် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သူ့ နောက်လိုက်များထဲမှ အမိုက်ဆုံး လူသုံးယောက်ကို အမိန့်ပေးစေခိုင်းသော်လည်း ထိုသူအားလုံးပင် ယခင်ကနည်းအတိုင်း ၎င်းတို့၏သေနတ်များကို မြှောက်၍ချိန်ရွယ်ပြီးမှ နှုတ်ခွ ရေရွတ်မြည်တမ်းရင်း နောက်သို့ ပြန်၍လှည့်သွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဆွာပီ ယက်သည် ဒေါသဖြင့် ဆဲဆိုရေရွတ်ပြီးနောက် သူ၏ပစ္စုတိကို ဆွဲထုတ်ကာ ရပ်(ဖ)အား လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ရပ်(ဖ)လည်း တစ်ခါတည်း ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့၏။

ဆွာပီယက်သည် သေနတ်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့အပေါ်မှမိုး၍ ရပ်ကြည့် ရာတွင် ရပ်(ဖ)၏ ဥဒ္ဓိမသောမျက်လုံးများနှင့် ပြူးနေသေးသော ပါးစပ်ကို မြင်ရလေ၏။

“ခွေးကောင်က ခုထက်ထိအသက်ရှင်နေတုန်းပဲကိုး၊ သူ့ကိုတစ်ခါထဲ ကိစ္စတုံးအောင် ပင်လယ်ထဲကို ပစ်လိုက်ကြစမ်းဟေ့”

သို့သော် မည်သူကမျှ မလှုပ်ကြချေ။

ထိုအခါ ဆွာပီယက်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ရပ်(ဖ)၏ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို မကကားကမ်းပါးပြတ်ဆီသို့ ဒရုတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ ရပ်(ဖ)လည်း မြေပေါ်တွင် ဒရုတ်တိုက်၍ပါသွားရင်းနှင့် စူဇန်နီ၏အနီးသို့ ဖြစ်သွားခိုက်တွင် သူ၏နားနားသို့ကပ်၍ လေသံဖြင့် “မမေ့နဲ့နော်” ဟုပြောလိုက်ရာ စူဇန်နီက “ဘယ်တော့မှမေ့ဘူး” ဟု တီးတိုးပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဆွာပီယက်သည် ရပ်(ဖ)အား သူ၏သန်မာသော လက်မောင်း ကြီးများဖြင့် မ၍ ယူလိုက်ပြီးလျှင် “ကိုင်း... နင်လာခဲ့တဲ့ပင်လယ်ထဲ ပြန်သွား ဝေတော့” ဟု ရေရွတ်ကာ ကမ်းပါးအစွန်းမှ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

* * *

(၁၆)

ဆွာပိယက်နှင့် သူ့လူများသည် ကမ်းပါးစွန်းအောက်ဘက် ပင်လယ်နက် ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်သော်လည်း မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရဘဲရှိလေ၏။ ထိုနောက် ဆွာပိယက်သည် စူဇန်နီလဲနေရာသို့သွားကာ မိန်းကလေးအားပွေ့၍ ပက်လက် လှန်လေသည်။

“သတိမေ့နေရှာသကဲ့၊ ဒီလိုဖြစ်တာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲလေ” ဟု ပြောရင်း ဆွာပိယက်သည် လရောင်နှင့် ပကတစား၍နေသော စူဇန်နီအား ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကောက်ယူပွေ့ချိုးပြီးလျှင် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ စခန်းအနီးသို့ ဖြတ်သွားသောအခါ လှည်းသမားနှင့် လက်ထောက်သူငယ် ကလေးတို့မှာ မီးဖိုခံဘေးတွင် ငိုက်မြည်းနေကြသဖြင့် သူတို့ကိုမမြင်လိုက်ကြ။ လှည်းနောက်ဘီးတွင် ချည်နှောင်ထားသော မြင်းကျားကြီးကသာ အနံ့ရသော ကြောင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟီးလိုက်လေသည်။

လယ်သမားသည် ငိုက်မြည်းလျက်ရှိရာမှ လက်ထောက်သူငယ်ကလေး အား “မြင်းကြီးလန့်ဟိတာ ဘာဖြစ်လို့လဲမပြောတတ်ဘူး၊ အခုတွင်ကပဲ ပင်လယ်ဘက်က သေနတ်သံတစ်ချက်လိုလို ကြားလိုက်ရတယ်”

“ကျွန်ုပ်လဲ နီးနေတာပဲ၊ မကြာပါကလား”

“သူတို့ ဘယ်များသွားနေကြပါလိမ့်၊ အိပ်ဖို့အချိန်ရောက်ပြီ မဟုတ်လား”

“အို... လူဖြူတွေရဲ့အကျင့်ကို ဘယ်သူသိနိုင်ပါ့မလဲ၊ တစ်ညလုံးပေမဲ့ ထိုင်ချင် ထိုင်နေတတ်ကြတာ”

“အေးလေ... စောင့်ကြသေးတာပေါ့”

ဆွာပိယက်နှင့် တပည့်များသည် သူတို့မြင်းများထားခဲ့သော နေရာသို့ ရောက်လျှင် ဆွာပိယက်က...

“တို့အစီအစဉ်ကလေးကတော့ သိပ်ဟန်ကျတာပဲဟေ့၊ သတိသမီး ငါ့ဆီရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ တွေးမိကြမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟန်ကျလိုက်လေကွယ်”

ထိုအခါ တိုက်နဂါးတောင်ကြားလမ်းမှ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ရန် သူနှင့်တိုင်ပင်နေသည်ကို ဇန်တီမြင်ခဲ့ဖူးသောသူက

“တွေးမိတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟဲ့... အရူး ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

စူဇန်နီအား လက်ညှိုးထိုးပြလျက် “ဟို-ဟို အသက်ကို သူနှုတ်ခမ်း ကလေးနဲ့လဲပြီး ကယ်ဆယ်လိုက်ဖူးတဲ့ မှော်ဆရာ ဆိဟမ်ဘာလေ”

ဆွာပိယက်မှာ ဆိဟမ်ဘာအား အမြဲ ကြောက်ရွံ့နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုစကားကိုကြားလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။ စူဇန်နီမှာ ထိုအချိန်တိုင် သတိမေ့၍နေသေး သဖြင့် သူ့အား သိုးရေများခင်းထားသည့် မြင်းတစ်စီးပေါ်၌ တင်ပြီးလျှင် လိမ့်၍လည်းမကျ၊ ထွက်၍လည်းမပြေးနိုင်အောင် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် အသာ တုပ်နှောင်ကာ ဆွာပိယက်နှင့် ကမားတစ်ယောက်တို့က နံနားတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ ပေးမလိုက်ပါကြလေ၏။ ထိုအခါ စူဇန်နီသည် သတိရလာ၍ တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်၍သွားအောင် ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်လေ၏။

ယက်။ “ကျုပ် မင်းကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံချင်ပါတယ် စူဇန်နီ၊ နို့ဗေမဲ့ ဒီလိုသာ နောက်ထပ်အော်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့အန္တရာယ် ကင်းရှင်း မှုအတွက် ပါးစပ်ပိတ်ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

စူဇန်နီက “ဟဲ့ လူသတ်သမား” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းသာ ပြန်ပြော ပြီးနောက် ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ထိုနောက် လူဆိုးများသည် မြင်းများပေါ်သို့ ကိုယ်စီ တက်ရောက်ကြပြီးလျှင် စူဇန်နီစီးသောမြင်း၏ ဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ အပြင်းစီးနင်းသွားကြလေ၏။

ရပ်(မ)မှာ ဆွာပိယက်က သက်မပျောက်ဆိုသကဲ့သို့ ကျည်ဆံသည် ဆွာပိယက်ကိုမထိဘဲ လက်ဝဲဘက်ပုခုံးကိုသာ မှန်သွားသည့်ပြင် သူ့ကျသွားသော နေရာကလည်း ရေနက်သဖြင့် ခဏချင်း၌ပင် ရေပေါ်သို့ ပြန်၍ပေါ်လာပြီးနောက် ခပ်လျှော့လျှော့ရှိနေသော ကမ်းခြေသို့ရောက်အောင် ကူးနိုင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် သွေးလွန်ကာ အင်အားဆုတ်ယုတ်နေသဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ ခေါင်းတင် မိသည်နှင့် သတိလစ်၍ သွားခဲ့လေသည်။

၁၂ ၁ ဒုတိယအပိုင်း

မှော်ဆရာမလေး ဆီဟမ်ဘာကား သူတို့၏နောက်သို့ နောက်လိုက် ဇန်တီနှင့်အတူ တိတ်တဆိတ်လိုက်လာ၍ ရပ်(ဖ)တို့ဇနီးမောင်နှံအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးနောက် နာရီပေါင်းအတော်ကြာမှ လျှို့ဝှက်ထဲသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။ စခန်းချသောနေရာနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်အလိုသို့ ရောက်သောအခါ ပစ္စတို သေနတ်သံတစ်ချက် ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားစွင့်၍ ထောင်မိ၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် သေနတ်သံကြားရာဆီသို့ ဦးတည်လျက် မြင်းများကို ဖိုင်းနှင့်သွားကြ၍ ကမ်းပါးပြတ်အနီးရှိ ရွှေတွင် စမ်းချောင်းကလေး စီးဆင်းနေသော ရိုးကလေးတစ်ခုအနီးသို့ အရောက်တွင် ဆီဟမ်ဘာသည် မြင်းကို ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ကာ ဇန်တီအား လေသံဖြင့် “နားထောင်စမ်း စကားပြောသံတွေ ကျွန်ုပ်ကြားရတယ်”ဟု ပြောပြီးလျှင် မြင်းပေါ်မှဆင်းသက်၍ မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွားကာ ရိုးကလေးထိပ်သို့ရောက်အောင် သွားလေ၏။ ရောက်သောအခါ မြက်ရှည်ပင်အစုကြီးနှစ်ခုအကြားမှ ပုန်းကွယ်ကြည့်ရှုသည်တွင် ဆီဟမ်ဘာသည် အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲသောအခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဆင်ခြေလျှောမှာ ခပ်မတ်မတ်ဖြစ်၍ ထိုအောက်ဘက် ခမ်းလှမ်းလှမ်း၌ လူတစ်စုဖြစ်သန်းသွားနေကြ၏။ ရှေ့ဆုံးမှလူမှာ လူဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ လူဖြူမိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်း လက်ထဲတွင် ပွေ့ချီထားလေသည်။ ကျန်လူများမှာ ကဖားများဖြစ်ကြလျက် စစ်သားအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ အနုတ်အပြတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီးလျှင် သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်စွဲလျက် ရှိကြ၏။ လူဖြူမှာ ဆွာပီယက်ဖြစ်၍ သူ့လက်ထဲမှ မိန်းမကား သူ့သခင်မ ဂူဇန်နီ ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် သိရှိရလေသည်။

ပထမ၌ ဆီဟမ်ဘာသည် ဂူဇန်နီအား ကယ်ဆယ်ရန် နောက်မှ ထက်ချပ်လိုက်သွားမည်ဟု ကြံမိသေး၏။ သို့သော် ပစ္စတိုသေနတ်သံကို ပြန်၍ သတိရသဖြင့် နားဆောင်းကြီး ဆွာပီယက်သည် ရပ်(ဖ)အား သတ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိ၏။ သို့နှင့် ဆီဟမ်ဘာသည် နောက်ဆုံးလူ ဖြစ်သွားသည့် တိုင် မြက်ပင်များအကြား၌ ပုန်းနေခဲ့ပြီးနောက် ဇန်တီကိုခေါ်ကာ ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားလေ၏။ ကမ်းပါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ဖြစ်ပျက်ပုံကို အကွင်းသားမြင်ရလေ၏။ ဂူဇန်နီလဲကျသောနေရာ၌ မြက်ပင်ကလေးများမှာ လဲ၍နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရပ်(ဖ)အား ချောက်ကမ်းပါးအထိ ဒရုတ်ဆွဲသွားသော နေရာကိုလည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုနောက် လမ်းစလမ်းနက် ရှာဖွေရာ အောက်သို့ ဆင်းနိုင်သော လမ်းကလေးကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရသဖြင့် အောက်သို့ဆင်းသွားပြီးလျှင်

ရှာဖွေသောအခါ မနီးမဝေးတွင် ရေထဲတွင် ကိုယ်အောက်ပိုင်းနစ်၍နေသော ရပ်(ဖ)ကို တွေ့ရလေသည်။

ဇန်တီ။ “အကျိုးမရှိတော့ပါဘူး အရှင်မ၊ သခင်သေနေပြီ၊ သေနတ်ဝစ်ခဲရတဲ့ဒဏ်ရာ ကြည့်ပါဦး”

ဆီဟမ်ဘာသည် ရပ်(ဖ)၏အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိုနောက် သူ၏နားဖြင့်လည်းကောင်း ရပင်ပတ်ကို နားထောင်ကြည့်လေသည်။ နောက်တစ်ခဏချင်း၌ပင် ဖျော်လင့်ချက်အရိပ်အရောင်ကလေးများ သန်းလာသဖြင့်...

“မဟုတ်ဘူး ဇန်တီ၊ သူ့အသက်ရှိသေးတယ်၊ ဒဏ်ရာက သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လာလာ ကမ်းပါးထိပ်ရောက်အောင် သယ်သွားကြမယ်”

သို့နှင့် ဇန်တီသည် ဂျုံအိပ်တစ်လုံးကို ပိုးဘိသကဲ့သို့ ရပ်(ဖ)အား ကျောပိုး၍ ခဲယဦးစွာ တက်လေရာ ဆွဟမ်ဘာက ရပ်(ဖ)၏ခြေထောက်များကို နောက်ကသိမ်းကိုင်၍ လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် သူ့အား လားပေါ်သို့ တင်ပြီးလျှင် လှည်းရှိရာသို့ သွားကြလေ၏။

ဆီဟမ်ဘာ ရောက်သောအခါ လှည်းသမားနှင့် လက်ထောက်သူငယ် ကလေးတို့သည် အိပ်ရာမှနိုးလာကြလျက် “အလို ကြည့်စမ်း ဆီဟမ်ဘာ ပါကလား၊ ဘယ်လိုများဖြစ်လာပါသလဲ အရှင်မဆီဟမ်ဘာ”

“ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင်တို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်လှည့်ကြ”

ထိုနောက် ဆီဟမ်ဘာလည်း သူတို့အား ရေများရွှံ့ရွှံ့စိုလျက် သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေသည့် ရပ်(ဖ)ရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ။ “အလိုလေး... အလိုလေး သခင်သေနေပါပြီ”

ဘာ။ “သူမသေပါဘူး၊ အသက်ရှိပါသေးတယ်၊ သင်တို့အိပ်နေတုန်း သူ့ကို ကျွန်ုပ်တွေ လာတာပဲ၊ ကိုင်း လှည်းပေါ်ကသေတ္တာ ခပ်မြန်မြန်ယူလာခဲ့ကြစမ်း၊ အဲဒီမှာ အဝတ်အစားတွေ စောင်တွေရှိတယ်”

သူတို့သည် ဆီဟမ်ဘာ၏အမိန့်အတိုင်း လျင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးကြ၏။ ဆီဟမ်ဘာသည် သူတို့၏အကူအညီဖြင့် ရပ်(ဖ)၏အဝတ်စုံများကို ချွတ်၍ အဝတ်ခြောက်များနှင့် ညင်သာစွာ လဲလှယ်ပေးပြီးလျှင် အနာကိုလည်း အာတ်ရူညံစများဖြင့် ကောင်းစွာ စည်းနှောင်ပေးလေ၏။ နောက်မှ ဖလမ်းနယ် ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ပေးပြီးလျှင် သူ့အား စောင်များဖြင့် ချော့ထားလေသည်။ ထိုနောက် ဆီဟမ်ဘာသည် ရပ်(ဖ)၏ပါးစပ်ထဲသို့ ဘရန်ဒအနည်းငယ် လောင်းထည့်လိုက်၏။ ဘရန်ဒတန်ခိုးကြောင့် မျက်နှာတွင်

www.burmeseclassic.com

သွေးရောင်အနည်းငယ် ဖြန်း၍လာသော်လည်း သတိကား ပြန်မရသေးဘဲ ရှိနေလေသည်။

ထိုနောက်အစေခံများသည် ဆီဟမ်ဘာ၏ အမိန့်အတိုင်း လှည်းပေါင်း မိုးထဲမှ အိပ်ရာထဲသို့ ရပ်(ဖ)အား သယ်ဆောင်၍ သိပ်ထားပြီးလျှင် နွားများကို အမြန်တပ်ဆင်စေ၏။

“ကိုင်း... သင်တို့တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ယာတောကို ပြန်မောင်းကြ၊ တစ်ယောက်က-သခင်ကလေး သတိရလာရင် ပြုစုရအောင် အနားမှာအမြဲနေ၊ ကျွန်ုပ်တော့ သခင်မကလေးကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ဆွာပီယက်နောက်ကို လိုက်သွား တယ်လို့ ပျံလွှားသခင်မရဲ့ဖခင်နဲ့မိခင်ကြီးကိုပြော၊ ဇန်တီကိုတော့လမ်းသိတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ လမ်းပြခေါ်သွားရလိမ့်မယ်၊ ဆွာပီယက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ စခန်းကို ဇန်တီက ပြောပြလိမ့်မယ်၊ သင်တို့နားထောင်ကြပေတော့ နက်မြန် ကျရင် ရသမျှသူစုပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကိုကယ်ရအောင် ဇန်တီပြောတဲ့လမ်းအတိုင်းသာ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အသက်နဲ့ကိုယ် မြဲနေသမျှ သခင်မကလေးကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့အားလုံး သိပါစေ၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့စကားတွေ တစ်လုံးမှ မမှေ့ကြနဲ့၊ ကိုင်း... မြန်မြန်သာ မောင်း ကြပေတော့”

မား။ ။ “အားလုံး မှတ်မိပါပြီအရှင်မ၊ ၃ နာရီအတွင်း ဒီအကြောင်းတွေ သခင်ကြီးသိပါစေမယ်”

နွားများမှာ ခြေကောင်းလှသဖြင့် သူတို့သည် ၃ နာရီမပြည့်မီအချိန် အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ယာတောသို့ ဆိုက်ရောက်လာရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခွေးဟောင်သံ များ၊ တံခါးခေါက်သံများကြားမှ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလေသည်။ အကြောင်းကို သိရန် ပြေးထွက်လာကြသောအခါ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနှင့် လှည်းပေါင်းမိုးထဲတွင် စန့်စန့်ကြီးဖြစ်ကာ သတိမရ ဖြစ်နေသော ရပ်(ဖ)ကို တွေ့ကြလေသည်။ မကြာမီ ရပ်(ဖ)သည် သတိလည်လာ၍ သူ့ဇနီးအား ရှာဖွေဟန်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုပြီးနောက်...

“ကျွန်တော်မသေသေးဘဲ ဘယ်နှယ် ဒီရောက်လာသလဲ”

“ဆီဟမ်ဘာက မင့်ကိုကယ်ပြီး အိမ်ကိုလှည်းနဲ့ပြန်ခေါ်လာတယ်လေ”

“ဒါဖြင့် စုနေနိုင်ကာ ဘယ်မလဲဟင်”

“သူ့ကိုလဲ ကယ်ဖို့ ဆီဟန်ဘာလိုက်သွားပြီ၊ ဂျန်နဲ့ တခြားလူတွေလဲ မကြာခင်ပဲ လိုက်ကြလိမ့်မယ်”

ညည်းတွားလျက် “ဆီဟမ်ဘာ ဟုတ်စ၊ နောက်ကျနေပါပြီဗျားပြီးတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်က ကယ်ဖို့ အခဲယဉ်းသားပဲ သူ့လက်ထဲရောက်နေတာ များ စဉ်းစားလိုက်ရင် အို ဘုရား ဘုရား ကျွန်တော်တော့ ရူးလိမ့်မယ်ထင်တယ် မေမေ”

ဦးနောက်ကို ထိခိုက်လောက်သည့် စိတ်နှလုံး အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်မှု နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့သည်ဖြစ်ရကား ရပ်(ဖ)မှာ အကယ်ပင် ရူးသွတ်သွားချေတော့မည် လောဟု ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်ခဲ့မိသည်။ နောက်တစ်နေ့ညနေ ၃ နာရီတွင် ဆရာဝန် ရောက်လာ၍ ကျည်ဆံကို ခွဲစိပ်ထုတ်ယူပြီးလျှင် ကွဲသွားသောအရိုးကိုလည်း ဆေးထည့်ပြီးနောက် ကျပ်စည်း၍ပေး၏။ ထိုအချိန်ထိ ရပ်(ဖ)မှာ ကယောင် ချောက်ချား ပြောပြလျက်ရှိ၏။ ဆရာဝန်၏ ကျွမ်းကျင်မှုအပြင် သူတိုက်ကျွေး သောဆေး၏ တန်ဖိုးကြောင့်လည်းကောင်း၊ တည်ငြိမ်မှုနှင့် ယုယစွာ စောင့်ရှောက် မှုကို ရသဖြင့် တစ်ကြောင်း တစ်ခါတည်းပစ်လိုက်ရပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရသော ရပ်(ဖ)မှာ တစ်စတစ်စ ကျန်းမာလာပြီးနောက် ရသတ္တ ၇ ပတ်ကြာသော အခါမှ ကောင်းစွာစိတ်ချရ၍ နဂိုအတိုင်း ပြန်၍ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

(၁၇)

လည်းထွက်မသွားမီ ဆီဟမ်ဘာလည်း ရပ်(ဖ)၏ ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီး နှင့် ယမ်းမှုန်များ၊ ကျည်ဆံများ၊ ထို့ပြင် ဘရန်ဒီအရည်တစ်ပုလင်း၊ စောင် တစ်ထည်၊ မြင်းကျွေးရန် ဂျုံစေ့တစ်အိတ်နှင့် အသုံးဝင်မည့်ပစ္စည်းအချို့ကို ယူထားလိုက်၏။ ထိုနောက် ဆီဟမ်ဘာ၏အမိန့်အရ ရပ်(ဖ)၏ ကုန်းနှီးကို မြင်းကျားပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပြောင်း၍တင်ပြီးလျှင် သူက လားကို လည်းကောင်း၊ ဇန်တီက မြင်းကျားကိုလည်းကောင်း ဆွဲ၍သွားလေသည်။ လူဆိုးများ၏ခြေရာများ တွေ့ချည့်တစ်ခါ မျောက်ချည်တစ်လှည့်နှင့် ရှိနေပြီး နောက်၊ နောက်ဆုံးတွင် ဇန်တီ နွားမနောက်သို့ လိုက်သွားသော လမ်းကို ရအောင်ရှာဖွေပြီးလျှင် ထိုလမ်းအတိုင်းလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ သို့နှင့် တစ်ညလုံး ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြရာ အတော်စေးသော တောင်တန်းများ နောက်မှ နေထွက်ပြုလာသည့်အချိန်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဇန်တီ။ ။ “ကြည့်စမ်းပါအရှင်၊ ဟိုတောင်တန်းတွေပေါ်က လှံများလို ချွန်နေတဲ့ တောင်ထိပ်ကို မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတောင်ရဲ့နောက်မှာ နွားခေါင်းကြီးရဲ့တစ်ခန်းရှိတယ်”

ဘာ။ ။ “သိပ်စေးပါကလား ဇန်တီ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီညရောက်အောင် သွားကြရမိမယ်”

ထိုနောက် သူတို့သည် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုဆားတွင် အလွန် မောပန်းလျက်ရှိသော မြင်းများကို စိမ်းလန်းသောမြက်ခင်းများပေါ်၌ လွှတ်ပေး၍ မိမိတို့ယူဆောင်လာသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို စားသောက်ကာ အပန်း ဖြေလျက်ရှိကြ၏။

ထိုနောက် အမြန်ကြီးမဟုတ်ဘဲ ခပ်မွန်မွန် တစ်နေ့လုံး ခရီးဆက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး နေလုံးမြုပ်သည့်အချိန်၌ လှံများသဖွယ် ချွန်ထက်နေသော တောင်ထွင့်ကြီးအောက်တွင် တစ်ဖန် အနားယူကြပြန်လေသည်။ ထိုနေရာ၌ကား ရေမရှိချေ။ သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်ကုန်းကလေး၏ ဆင်ခြေလျှော ပေါ်၌ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် သွားရောက်ကြရာ စမ်းချောင်း ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ လူရောမြင်းပါ ရေအဝသောက်ကြရလေသည်။ သူတို့လိုက်ခဲ့သောလမ်းကား မမှားချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စမ်းချောင်း ကလေးတဝိုက်တွင် ခြေရာများ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဘာ။ ။ “အခုပုံထောက်တော့ နွားခေါင်းကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ထင်တာထက် ပိုပြီးခရီးသွားမြန်ပါ့ကလား”

တီ။ ။ “မြန်တယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အရှင်မ၊ သူက ဖြတ်လမ်းက သွားတာနဲ့တူပါတယ်၊ ဟောဟိုရှေ့က တောင်ခါးပန်းမှာ နွားခေါင်းကြီးရဲ့ သျှိုဝှက်တဲ့ခခန်းရှိပါတယ်၊ ဟိုရောက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ အရှင်မ”

“အခုတော့ မပြတ်တတ်သေးဘူး၊ နို့ပေမဲ့ သင်မြင်ခဲ့ရတဲ့ တံသစ်ကြီးကို သွားတဲ့လမ်းသာ ပြပါလေး၊ ကျွန်ုပ်ရတဲ့အကြံကို နောက်ပြောပါမယ်”

သို့နှင့် ခရီးဆက်ကြရာ တောင်ထိပ်သို့အရောက်တွင် မိုးများ ထစ်ချိုး ပြီးနောက် လေရောမိုးပါ ကျလာသဖြင့် မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သို့သော် ဇန်တီမှာ ရှေ့မှလမ်းပြကာ သွားမြဲသွားလျက် ရှိလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ဆီဟမ်ဘာမှာ မျက်နှာတွင် ရေစိုသောသစ်ကိုင်းများနှင့် ရိုက်ခတ်မိသဖြင့် သစ်ပင်များအကြားသို့ ရောက်နေကြောင်း သိရသည့်ပြင် ထိုနေရာမှာ တံသစ်ဆောက်ရန် မိန်းမများ မျော့ဆုတ်နေသည့်နေရာဖြစ်ကြောင်း နှင့် ဇန်တီက ပြောပြသဖြင့် သိရလေသည်။

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဒီမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ခဏရပ်ကြဦးနီ၊ လားနဲ့မြင်းတွေကို အစာဝဝကျွေးလိုက်ပါဇန်တီ”

ဆီဟမ်ဘာသည် တံရုဏ္ဏန်များအနီးသို့ကပ်ကာ တစ်တစ်ရာ တီးတိုး ရေရွတ်လျက်ရှိသဖြင့် ဇန်တီက...

“သွားကြနီ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ အရှင်မ”

ဘာ။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်မရောက်မချင်း သူတို့ ဟိလဲမဟီအောင် အသံလဲမပြုအောင် ဂါထာမန်းနေတာပါ၊ ကဲ သင်လဲ သေနတ်ပစ်တတ်သား ဆေနတ်ယူခဲ့ဦး”

သို့နှင့် တောအုပ်ကိုဖြတ်သန်းခဲ့ကြပြီးနောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ ရောက်ကမ်းပါးယံ လမ်းကြားကလေးထဲသို့ တက်ရောက်ရန် ရှေ့မှစမ်းသပ်သွားနေသောနေ့တိသည် ရုတ်တရက် တန့်လိုက်ပြီးနောက် လေသံဖြင့်...

“ရှား... ကျွန်ုပ် လူနဲ့ရတယ် နေဦး”

သို့ရှိစဉ် ကျောက်တုံးများအကြားသို့ လူတစ်ယောက် လျှောဆင်းသွားသံကြားလိုက်ရပြီးလျှင် “ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးသံနှင့်အတူ အခြားအသံတစ်သံက “ကျွန်ုပ်နားခေါင်းကြီးရဲ့မိန်းမ အဆီကာပါ” ဟု ပြန်ပြောသံကို ကြားရလေသည်။

မေးသံ။ ။ “ပြောစမ်းပါဦး အဆီကာ၊ ဟိုမှာဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ”

ဖြေသံ။ ။ “ကျွန်ုပ်ဘယ်သိမလဲ၊ နို့ပေမဲ့ နေဝင်စတန်းကတော့ နားခေါင်းကြီးဟာ သူ့ဇနီးအသစ်ကလေးဖြစ်တဲ့ လူဖြူမလေး ဘယ်ယောက်ကို ခေါ်လာတယ်၊ တဲသစ်ကြီးကို သူ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဆောက်ကြည့်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခေါ်လာပုံကတော့ ခြေလက်တွေတုပ်လို့ ချက်နာလဲစီးလို့ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်”

“ဒီအကြောင်း ကျွန်ုပ် နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိပါတယ်၊ ယောက်ျားကို နားခေါင်းကြီးက သတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့မယားကို အလိုမတုတ် အဘင်းစမူခေါ်လာတယ်ဆိုတဲ့၊ ကျွန်ုပ်ဦးလေးကပြောလို့ သိရတယ်”

“သိပ်ယုတ်မာတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ တောအုပ်ကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ထဲ ဖြတ်မသွားဝံ့လို့ အဖော်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး အဆီကာ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဒီမှာအစောင့်ရထားတာ”

“လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ပါလေ၊ ခဏကလေးပဲ သခင်ကြီးလဲ မရှိပါဘူး၊ မယားအသစ်ကလေးနဲ့ ပျော်နေမှာပါ”

မကြာမီ သူတို့အသံများ ဆေး၍သွားလေသည်။

သို့ဖြင့် ဇနီးတို့သည် ဆီဟမ်ဘာအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးယံတလျှောက်ကို စမ်းသပ်သွားသည်တွင် အဝင်ဝကို ပုံးကွယ်နေသော သစ်ပင်အုပ်ကလေးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုနောက် ဆီဟမ်ဘာအား ဇနီးတို့က အပေါ်မှ ဆွဲတင်သဖြင့် မကြာမီ နှစ်ယောက်သား လျှို့ဝှက်သောတောင်ကြားလမ်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဇနီးတို့က ညည်းတွားသဖြင့် “ပင့်ကူအိမ်ထဲ ဝင်တဲ့လမ်းကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့တွေကြုံရပြီ၊ အထွက်လမ်းကိုသာ ဘယ်လိုရှာရမယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး အရှင်မရယ်”

“သွားမှာသွားပြီး ဒီကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တာဝန်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်ုပ်လဲ မိန်းမတစ်ယောက်သွားဝံ့တဲ့လမ်းကို သင်လိုယောက်ျားက ပိုပြီး သွားဝံ့ရမယ်သေ”

ချုပ်ကြားကလေးအတွင်းသို့ အတန်ကြာ သွားမိသောအခါ သူတို့သည် တသွင်သွင်စီးကုနေသော ရေနံကလေးနှင့်တကွ မိုးရေအကြား၌ တလက်လက်တောက်ပနေသော ရေတံခွန်ကလေးကို မှုန်မှားမှား မြင်ကြရလေ၏။ သူတို့၏ လက်ဝဲဘက်၌ စမ်းချောင်းကလေး စီးဆင်းလျက်ရှိ၍ ၎င်းနံဘေးတွင် ကြီးမားဝိုင်းဝန်းသော အရာကြီးတစ်ခုရှိလေသည်။ ဇနီးတို့က လေသံဖြင့်...

“ပျံ့လွှားသခင်မရှိတဲ့ တံကြီးဟာ ဟောဟိုဟာပဲ”

အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် “ဒီတဲထဲမှာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိရအောင် စုံစမ်းရလိမ့်မယ်၊ ဇနီးတို့ နားထောင်စမ်း၊ သင်က ချောင်းကမ်းပါးအောက်က ကျူပင်တွေအကြားမှာ အသာပုန်းနေပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ဆီက ဇီးကွက်မြည်သံ ကြားရတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်ဆီကို လာခဲ့ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီအရှင်” ဟု ပြောပြီးနောက် ဇနီးတို့လည်း ကျူပင်များအကြားမှ အောက်သို့ လျှောဆင်းပြီးလျှင် ခူးဆစ်အထိမြုပ်သော ရေထဲ၌ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် အအေးဒဏ်ကြောင့် တခိုက်ခိုက်တုန်ရင်း အချိန်အတော်ကြားရပ်၍ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေတော့၏။

* * *

(၁၈)

BURMESE
CLASSIC

ဆီဟမ်ဘာသည် တဲကြီးရှိရာသို့ လေးဘက်သွားလာခဲ့၍ အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ အပေါက်ဝ၌ လူတစ်ယောက် ရပ်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ သို့နှင့် သူသည် တဲနောက်သို့ ကွေ့သွားရန် ချွေ့များဆီသို့ ဦးလှည့်၍သွားလေသည်။

သို့သော် ရောက်လုဆဲဆဲတွင် လမင်းကြီးသည် ထူထဲသောတိမ်တိုက် နှစ်ခုအကြားသို့ ခဏတာကလေးမျှ ဘွားကနဲ ဖြတ်လန်းသွားသဖြင့် သူ၏ကိုယ် ကလေးမှာ ထင်းကနဲ ပေါ်သွားပြီးလျှင် အစောင့်ကရုတ်တရက် တွေ့မြင်သွားလေ တော့၏။ ထိုအချိန်က ဆီဟမ်ဘာကိုယ်ပေါ်တွင် တောခွေးသရေဖြင့် ချုပ်၍ ထားသော ခြုံထည်ကလေးတစ်ထည်ကို ခြုံလျက်ရှိရကား အစောင့်က သူ့အား တောခွေး သို့မဟုတ် မြေခွေးတစ်ကောင်ဟူ၍ ထင်မှတ်မိလေသည်။

“ကိုင်း... ခြေလေးချောင်းနဲ့သူခိုး၊ ဟောဒီ ဟာကိုယူပေတော့”ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုရင်း အစောင့်သည် မှော်ဆရာမလေးရှိရာသို့ သူ့ လက်ထဲမှ လုံ့ကိုဆွဲ၍ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။ လက်မှန်းကောင်းသဖြင့် အကယ်၍ သူသာ ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်က မုချထိမှန်မည်ဖြစ်၏။ ယခုမှ လုံ့မှာ သူ့ကိုယ် အောက်မှ တွဲရ၍ကျနေသော အနားမြိတ်ထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားသဖြင့် လုံ့မှာ ထူထဲကြမ်းတမ်းလှသော သားရေချပ်ထဲတွင် တန်းလန်းစိုက်၍ နေလေသည်။ ဆီဟမ်ဘာမှာ ယင်းကဲ့သို့ သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေါင်းများသည်ပြင် ငယ်စဉ်မှ စ၍ ဖျတ်လတ်ပါးနပ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒဏ်ရာရသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကဲ့သို့ အော်မြည်ကာ ချုံပုတ်များထဲ တိုးဝင်သွားလေ၏။ ထိုသူကား ဆွာပီယက်၏ ခိုင်းစေချက်အရ သူ့လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်ပေးခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

အစောင့်သည် တဲနောက်သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်း လျှောက် သွားသည်ကို မြင်ရ၏။

တဲသစ်ကြီးမှာ အတော်ပင် ခိုင်လုံသပ်ယပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် အပြင်မှ ချောင်းကြည့်ရန် အကွဲအအက်ကလေးကိုပင် မတွေ့ရချေ။ သို့သော် တဲအတွင်း မ ယောက်ျားအသံတစ်သံကိုမူ ကောင်းစွာ ကြားရလေသည်။ ထိုအခိုက် အပေါ်သို့ အမှတ်မဲ့ မော်ကြည့်မိရာ တဲခေါင်မိုးပေါ်တွင် ဖျားဆုံ သဏ္ဌာန် ဆောက်လုပ်ထားသော မီးခိုးပေါက်မှ မီးရောင်ကလေးတစ်ခု တန်းထွက်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အကြိတ်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ သို့နှင့် သူသည် ကောက်ရိုးများတွင်ချည်ထားသည့် ကြိမ်နွယ်များဖြင့် တဲပေါ်သို့ အသံမကြားအောင်တက်ပြီးလျှင် ထိုအပေါက်ငယ်မှ ချောင်းကြည့်ရာ အောက်ပါ အတိုင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

စောင်များခင်းထားသော ကုတင်ကြမ်းတစ်လုံးပေါ်တွင် စူဇန်နီသည် ခပ်စောင်းစောင်းထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဆံပင်များသည် မပြုပြင်ဘဲထားသဖြင့် ဦးခေါင်းထက်မှ ဖရိုဖရဲကျနေ၏။ ခြေနှစ်ဖက်မှာ ထိုအချိန်အထိ ချည်နှောင် ထား၏။ သူ၏မျက်နှာသည်လည်း ကဖားမ အဆီကာပြောသကဲ့သို့ လူသေ တစ်ယောက်၏မျက်နှာနှင့် တူလှပေ၏။ သူ့ရှေ့၌ သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးလုံးကို ထွင်းထုပြုလုပ်ထားသော စားပွဲကြီးတစ်လုံးရှိရာ၊ ၎င်းပေါ်၌ သိုးဆီကိုပုလင်း၌ ထည့်၍ ထွန်းထားသော မီးတိုင်းနှစ်တိုင်ရှိလေသည်။

ဆွာပီယက်သည် စားပွဲနောက်၌ရပ်ကာ စူဇန်နီအား စကားပြောလျက် ရှိ၏။

“ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ စူဇန်နီရယ်၊ ကျုပ်ဟာ မင့်ကို ကလေးတစ်ယောက်ဘဝထဲက စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်ခင်လာခဲ့တဲ့လူပါကွယ်၊ မင်းနဲ့ ဟို သေသွားတဲ့အင်္ဂလိပ်နဲ့ အတူတူ (ဤနေရာ၌ စူဇန်နီ၏ လူသေမျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွား၏) မြင်းစီးထွက်ကြတဲ့အခါတွေမှာလေ ကျုပ်က မင်းကိုချစ်နေတဲ့သူဆိုတော့ မင်က အရေးပေးထားတဲ့ ဟိုအင်္ဂလိပ်အကောင်ကို သိပ်မုန်းမိတာပဲ၊ မင်းလဲ အသက်ကြီးပြင်းလာလို့ ဒီအကြောင်းကိုသိပြီး ကျုပ်ကိုသဘောမကျတော့ဘူး၊ ကင်ဇီကလဲ အနှောင့်အယှက်ပေးတော့တာပဲ၊ ဒီမျိုးစေ့ကလေးဟာ ကျုပ်ဝမ်းထဲမှာ အဆမတန်ကြီးမာတဲ့ ရည်ညွှန်းကြီးဖြစ်လာ တယ်၊ မင်းကတော့ပြောမယ် စူဇန်နီ၊ ကျုပ်ဟာ ဆိုးသွမ်းယုတ်မာတယ်လို့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ဆိုးလဲဆိုးခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကိုလဲ မင်းကို ကျုပ်မပြောချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဘုရားကိုမေ့ပြီး တခြားသခင်ကိုရှာခဲ့တယ်၊

www.burmeseclassic.com

ကျုပ်အဖေဆိုတာလဲ သူ့အရက်မူးနေတုန်း ကျုပ်က ရိုက်ခဲ့မိတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ သေတယ်လို့ သူများတွေကပြောကြတာပဲ။ စင်စစ်တော့ ကျုပ်ကို ဒီလိုဘဝမျိုးထဲ ရောက်အောင် မွေးပေးခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ကို ဒီထက်လျော့ပြီး ကျေးဇူးဆပ်စရာလဲ ဘာမှမရှိဘူး”

ခေတ္တရပ်နေရာမှ ဆက်လက်၍ “မင်းယောကျ်ားရဲ့ သွေးစွန်းနေတဲ့ လက်တွေနဲ့ မင်းရှေ့မှာ ခုလိုရပ်ပြီး မင်းကိုချစ်ရေးဆိုနေတာကို မင်းကတော့ ဒီလူဟာ လူ့ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်၊ လူရူးကြီးတစ်ကောင်လို့ မင်းကတော့ ပြောလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဟာ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ နို့ဗေမဲ့ ဒါတွေဟာ မင့်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်ရလို့ မင့်ခေါင်းပေါ်ပဲ အားလုံးပုံချရမှာပဲ စူဇန်နီ၊ နို့ဗေမဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ထဲမှာ လူဖြူတွေမသိကြတဲ့ ပညာမျိုးတွေကို အများကြီးတတ်သိခဲ့တဲ့ ကျုပ်အဘွား ပွန်ဒိုဆရာမကြီးရဲ့သွေး ပါခဲ့လို့ ကျုပ်ရဲ့အရူးဟာ အတတ်ပညာ နဲ့လဲ ရောနေပါတယ်။ မှန်တယ် မင့်ကိုချစ်စက တစ်ဝက်ပဲရူးသေးတယ်။ နောက် အင်္ဂလိပ်ကင်ဇီက ကျွန်ုပ်ကို ကြာပွတ်နဲ့စော်ကားတော့မှ ကျွန်ုပ်လဲ လုံးလုံးရူးသွားတော့တာပဲ”

“မင်း စကားပြန်မပြောဘူးပေါ့လေ၊ ကောင်းပြီ မင်းကြည့် စူဇန်နီ၊ ကျုပ် မင်းကို အနုနဲ့မရလို့ အကြမ်းနဲ့ခေါ်လာခဲ့ရတယ်။ ခုလဲ မင့်ကို အနုနဲ့ မရရင် အကြမ်းနဲ့ပဲ သိမ်းပိုက်ရလိမ့်မယ်။ ခု မင်းဟာ ကျုပ်လက်ထဲ ရောက် နေပြီ။ ဒီလျှို့ဝှက်စခန်းမှာ မင့်ကို ဘုရားလဲ လာမကယ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင့်ကိုရဖို့ ကျုပ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကိုမေ့ပြီး ကျုပ်အလိုကို ကြည်ကြည် သာသာလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပေတော့၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ဦးနှောက်ဟာ ကြည်လင် သွားပြီ ဘယ်မိန်းမမှ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ယောကျ်ားမျိုးကို တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ခုထက်ထိ အဖြေမပေးသေးဘူးလားဟင်၊ အဲလေ...ကျုပ်လဲ မင့်ကို အလောတကြီး မတိုက်တွန်းလိုပါဘူး။ ကိုင်း ကျုပ်သွားရဦးမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ သိရဲ့လား၊ ဒီနေရာကို လူတွေ သွားမှာစိုးလို့ ကင်းသမားတွေ ချထားမလို့ပဲ။ နို့ဗေမဲ့ တစ်နာရီအတွင်း ကျုပ်ပြန်လာခဲ့မယ်။ မင်းသဘောတူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ ဒီအဖြေကို မင်းပေးရတော့မှာပဲ စူဇန်နီ၊ မင်း ကျုပ်မသွားခင် စကားတစ်လုံးလောက်မှ ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား”

ထိုအချိန် တစ်ချိန်လုံး စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြောဘဲ နေခဲ့သော စူဇန်နီသည် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ရှေ့တည့်တည့်သို့သာ ကြည့်မိကြည့်ရင်း “လူသတ်သမား”ဟူ၍ တစ်ခွန်းတည်း အဖြေပေးလိုက်သည်။

အဆိုပါတစ်လုံးတည်းသောစကားမှာ သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်သွားဟန်ဖြင့် ဆွာပီယက်သည် တစ်ခါတည်း လှည့်ထွက်သွားပြီးလျှင် အပြင်မှ အစောင့်အား သူပြန်လာသည်တိုင်အောင် သေချာစွာစောင့်ကြပ်နေရန် မှာကြားသည်အသံကို ဆီဟမ်ဘာ ကြားလိုက်ရ၏။

စူဇန်နီသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရာမှ ကြိုးချည်ထား သောခြေဖြင့် လမ်းလျှောက်၍ရသမျှ အခန်းထဲတွင် လျှောက်နေရာမှ တံခါးပွတ် ကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် အကွင်းမှ မင်းတုံးချလိုက်၏။ ထိုနောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပြန်၍ထိုင်ကာ အတန်ကြာ ဆုတောင်းလျက်ရှိရာမှ ရင်ပတ်ကြားထဲသို့ လက် သွင်းကာ မောင်းချဓားကလေးတစ်စင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် ဓားကလေးကို ဖွင့်ကာ ခြေတွင်ချည်ထားသော ကြိုးများကို ဖြတ်၍ ကြိုးကွင်း တစ်ခု ပြုလုပ်၏။ ထိုနောက် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပထမကြိုးကွင်းကို လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ ဓားကိုလည်းကောင်း၊ တတိယ မီးတိုင်များကို လည်း ကောင်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရှုနေရာမှ စူဇန်နီသည် မိမိကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြံစည်ရန် ယင်းပစ္စည်းများမှာ တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်လျက်ရှိကြောင်း ဆီဟမ်ဘာ မှားလည်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆီဟမ်ဘာသည် စကား လှမ်းမပြောဝံ့သော်လည်း အလဟဿမနေဘဲ သက်ငယ်ချောင်းများကို သူ့ကိုယ်ကလေး ဝင်သာအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဲ့လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် အစောင့်ဖြစ်သူသည် တဲကိုကော့ခို ၍ နေသည်တိုင်အောင် စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ အပေါက်တွင်းသို့ ရှေးဦးစွာ ခြေထောက်များ၊ နောက်မှ တစ်ကိုယ်လုံး သွင်းပြီးလျှင် ကြောင်တစ်ကောင် ကဲ့သို့ မြေပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။ သူ့တွင် အခြားဘေးရန်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရန်ကျန်သေး၏။ ယင်းသည်ကား စူဇန်နီသည် ထိတ်လန့်တကြားနှင့် အော်ဟစ်လိုက်မည်။ ခိုးရိမ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ရုတ်တရက် စူဇန်နီကို တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ သူတွေ့ထင်သည်အတိုင်း လန့်၍ အော်ဟစ်မည်ပြုသေး ၏။ သို့သော် သူ၏အသံမထွက်နိုင်သေးမီ ဆီဟမ်ဘာသည် သူ၏နားနားသို့ ကပ်လျက် လေသံဖြင့်...

“အသက်ချမ်းသာစေချင်ရင် တိတ်နေပါပျံလွှားသခင်မ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ကယ်ရအောင်လာတဲ့ ဆီဟမ်ဘာပါ”

ဆီဟမ်ဘာအား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ “ကျွန်ုပ်အသက် ရှင်နေလို့ ဘာထူးတော့မှာလဲ ရပ်(ဖ)လဲသေပြီ၊ ကျွန်ုပ်လဲ အရှက်ကိုအသက်နဲ့ လဲပြီး သူ့ကို ရောက်ရာဘဝမှာ သွားရှာမယ်လို့”

www.burmeseclassic.com

“သခင်မ အလွန်ဝမ်းသာစရာသတင်း ကြားရလို့ လန့်ပြီးလဲ မအော်လိုက်နဲ့ဦးနော်။ သခင်မယောက်ျားဟာ မသေဘူး၊ ဒဏ်ရာလောက်ပဲရပြီး ပင်လယ်ထဲက ကျွန်ုပ် ကယ်ယူလာခဲ့ပါတယ်။ အခု ယာတောအိမ်မှာ သခင်မကြီးက ပြုစုနေပြီး သူ့အသက်ရှင်နေရက် ရှိပါတယ်”

ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ စူဇန်နီသည် ကြိုတင်သတိပေးထားသည်ကို သတိမရတော့ဘဲ ဝမ်းသာလွန်းအားကြီးလှသဖြင့် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်တော့မည်ပြုစဉ် ဆီဟမ်ဘာက ပါးစပ်ကို အချိန်မီလှမ်းမိတ်လိုက်ရလေသည်။

“သင်၊ ကျွန်ုပ်ကို လိမ်တာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး အမှန်အတိုင်း ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ခုပြောဆိုနေကြဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ဟော ဟိုရှေ့မှာ စားစရာနဲ့ နားနို့ရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ် အကြံထုတ်နေတုန်း မြန်မြန်စားစမ်းပါ”

အခင်းဖြစ်ပွားချိန်မှစ၍ ရေကလေးအနည်းငယ်မျှသာ သောက်ခဲ့သော စူဇန်နီသည် ဆီဟမ်ဘာ အကြံယူနေဆဲတွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စားသောက်လေ၏။

တကစမျှကြာသောအခါ ဆီဟမ်ဘာက လေသံဖြင့်...

“ခေါင်းထဲမှာ အကြိတ်တစ်ခုတော့ ပေါ်လာတာပဲ၊ ဆန်းတော့ ခတ်ဆန်းဆန်းပဲ၊ နို့ပေမဲ့ တခြားအကြံကိုလဲ ကျွန်ုပ်တွေ့လို့မရဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကုသိုလ်ကံလိုက်နေတာပဲဟာ ဒီအကြံအတိုင်း အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း သခင်မ တပ်ထားတဲ့ ကြိုးကွင်း ကျွန်ုပ်ကိုပေးစမ်းပါ”

ကြိုးကွင်းကို ဆီဟမ်ဘာသည် သူ့လည်ပင်းကိုသူ စွပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျန်ကြိုးစတစ်ဖက်ကိုမူ ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ထားသည်ဟု ဆင်မှတ်ရစေရန် စူဇန်နီအား ကုတင်ပေါ်သို့ တက်စေပြီးလျှင် သက်ငယ်များထဲသို့ ထိုးထွင်းကာ သူတတ်နိုင်သမျှ မြင်မြင်နှင့် ခပ်လျော့လျော့ချည်နှောင်ထားစေ၏။ ထိုနောက် ဆီဟမ်ဘာသည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ခါးမှလဲကွတ်တိသားသာ အဝတ်စကလေး တစ်ခုမျှကိုသာ ချန်လှပ်ထားပြီး ကျန်အဝတ်အစားအားလုံးကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျောနှောက်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှက်သိုင်းကာ လုံ့ကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မြေကြီးပေါ်မှဆွဲတင်ကာ ကြိုးဆွဲချ၍ သတ်ခြင်းခံရတော့မည်ဆဲသို့ သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြိုးစကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲကာ တံခံရမိ၍ ရပ်နေလိုက်လေသည်။

“ကိုင်း... သခင်မနားထောင်၊ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး အသတ်ခံရမိဆဲသို့ သခင်မအရှက်နဲ့ ကျွန်ုပ်အသက်နဲ့လဲပြီး ကယ်ဆယ်လိုက်

တုန်းက မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲ... တိုက်ဆိုင်လာချင်တော့ ခု တဲဝမှာ စောင့်နေတဲ့လူဟာ နားခေါင်းကြီးရဲ့အမိန့်အရ၊ ကျွန်ုပ်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်ရတဲ့လူပဲ၊ အဲဒီလူဟာ ခုနေ ကျွန်ုပ်ကို ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ထပ်ပြီးတွေ့ရမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဧကန္တ တစ္ဆေလို့ထင်ပြီး လိပ်ပြာစင်မတတ် ကြောက်သွားမှာပဲ၊ အဲဒီလို သူဖြစ်နေတုန်း သူ့ကို ဒီလိုနဲ့ကျွန်ုပ်က အဆုံးစီရင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးကြမယ်”

“တခြားနည်းမရှိတော့ဘူးလား”

“မရှိတော့ဘူး၊ သခင်မ ခဏကြာလို့ ကျွန်ုပ်အချက်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ တံခါးမင်းတုံးကိုဖြုတ်၊ အပေါက်ဝနေသေးအနားမှ အသားဝပ်ပြီး အလန့်တကြား အသံမျိုးနဲ့ ခပ်တိုးတိုး တစ်ချက်အော်လိုက်ပေတော့၊ အဲဒီအခါမှာ သူဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်နေတုန်း သင်က တံခါးပေါက်ကထွက်ပြီး အပြင်မှာစောင့်နေ၊ ကျွန်ုပ်အကြံအောင်မြင်ရင်တော့ စမ်းချောင်းဘက်ကို ပြေးသွားပြီး ဇီးကွက်တစ်ကောင်လိုမြည်လိုက်ရင် အဲဒီမှာပုန်းနေတဲ့ ဇန်တီဟာ သင့်ဆီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီနောက်တော့ ကြိတ်နီပြီး လွတ်အောင်ထွက်ပြေးကြပေါ့၊ တောင်ကြားလမ်းအဝမှာ သူတစ်ယောက်ထဲပဲ စောင့်နေပါတယ်၊ တကယ်လို့ လိုတယ်ဆိုရင်ဒီ ဒီလူကို ဇန်တီသေနတ်နဲ့ပစ်သတ်နိုင်တာပဲ၊ ပြီးတော့ မြင်းကျားကြီးနဲ့ တခြားမြင်းတွေကို ဟောအုပ်ထဲမှာဝှက်ထားခဲ့တယ်၊ မြင်းကိုစီးပြီး အိမ်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီနေရာနဲ့ဝေးတဲ့ တခြားနေရာကဲ့သို့ဖြစ်ဖြစ် ရောက်အောင်ပြေးပေတော့၊ သင်လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးပုံတွေကို နောက် သင်ရဲ့ချစ်လင်နဲ့ ပြောဆိုကြတဲ့အခါကျရင်သာ ဆီဟမ်ဘာနဂေးရန်ဂါးကို သတိရစေလိုပါတယ်၊ ကိုင်း... အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တော့”

စူဇန်နီသည် အိပ်မက်မက်ရာမှ ယောင်ယမ်း ထလာသူတစ်ယောက်အလား တံတံခါးရှိရာသို့ သွားကာ မင်းတုံးကိုဖြုတ်ပြီးလျှင် ကြောက်အားလန့်အားအသံဖြင့် အသံကို နှိမ့်လျက်...

“ကယ်ပါဦး အစောင့်ကြီးရေ၊ ကျွန်ုပ်ကို မြန်မြန်လာကယ်ပါဦး” ဟု ကဟားဘာသာဖြင့် အော်လိုက်လေ၏။ အပြင်မှ အစောင့်သည် အော်သံကို ကြားရသဖြင့် တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ချက်ချင်းဝင်လာပြီးလျှင် “သခင်မကို ဘယ်သူစော်ကားသလဲဟင်” ဟု မေးမြန်းရာမှ သူသည် လူဖြူခိန်းမ တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည် ဟူ၍ သူထင်မှတ်ခဲ့သော တဲအတွင်း၌ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဆီဟမ်ဘာကိုပါ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိနေရလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

မီးတိုင်းများမှ အလင်းရောင်သည် ဆီဟမ်ဘာ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြိုကျရောက်နေသဖြင့် ဆီဟမ်ဘာကိုယ်တိုင် သို့မဟုတ် ဆီဟမ်ဘာ ကိုယ်ထင်ပြသော တစ်ခုခုဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။

အစောင့်သည် ကြောက်လွန်းလှသဖြင့် ကြက်ဆွေ၊ ဆွေလွှဲကန်စဉ် နေ့နံနက်သည် တံအပြင်သို့ ခြေမကြားအောင် ထွက်သွားလေသည်။ အစောင့်သည် ပါးစပ်မှ “တစ္ဆေ... တစ္ဆေ... မှော်ဆရာမလေးရဲ့ တစ္ဆေ” ဟု ဟစ်အော်ရင်းပင် ဒုများရွေ့ညွတ်ကာ နတ်ပျားသကဲ့သို့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေရာမှ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးရန် လှည့်လိုက်လေ၏။

မကြာမီ ဆီဟမ်ဘာသည် လက်တစ်ဖက်မှ သားမွေးရေခြံစောင်ကို လည်းကောင်း၊ ကျန်တစ်ဖက်မှ လှံကိုလည်းကောင်း ကိုင်ရင်း သူ့နံဘေးသို့ ရောက်လာလေသည်။

ခြံထည်ကို ပြန်ခြံရင်း “ရန်တစ်ခုတော့အေးသွားပြီ သခင်မ၊ ကိုင်း... ကျွန်ုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့” ဟုပြောကာ ဆီဟမ်ဘာသည် ချောင်းကမ်းပါး အနီးသို့ သွားပြီးလျှင် ဇီးကွက်အကောင်ကဲ့သို့ အော်လိုက်သည့်တွင် ဇန်တီသည် ကျူပင်များအကြားမှ ထွက်လာလေ၏။

ဆီဟမ်ဘာက “ခပ်မြန်မြန်ဟေ့” ဟု တိုးတိုးပြောပြီးနောက် သူတို့သည် တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက် အပြေးသွားကြလေ၏။ လမ်းတစ်ဝက်သို့ မရောက်မီပင် မိုးတိမ်များတဖြည်းဖြည်း ပါးသွားလျက် လမင်းကြီးသည် ကြည်လင်စွာ ထွက်ပေါ်လာကာ နေသကဲ့သို့ ထွန်းလင်းတောက်ပနေလေ၏။ သို့ရာတွင် ကံအားလျော်စွာ သူတို့သည်လမ်းတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ နောက်ဆုံး အောက်မြေပြန့်သို့ဆင်းရာ ချောက်ကမ်းပါးယံကြား အပေါက်ဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဆီဟမ်ဘာသည် သူတို့အား ဤနေရာမှ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းရန် ပြောခဲ့ပြီးနောက်၊ အပေါက်အနီးသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် ပြန်လာခဲ့၏။

“ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်စောင့်နေတယ်၊ လရောင်နဲ့ဆိုတော့ သူ့အနားက ဖြတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူးဇန်တီ၊ သင်က ကျောက်ကြားထဲက အသာလျှောဆင်း သွားပြီး အစောင့်ကို ‘လှုပ်လားရှားလား အသံထွက်အောင်လုပ်ရင် အသေပစ်သတိမယ်’ ပြောပြီး သေနတ်နဲ့ချိန်ထား၊ ဒီအခိုက် ကျွန်ုပ်တို့က တောအုပ်ကို အရောက်ပြေးမယ်၊ ဒီနောက် သင်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ လိုက်ပေတော့၊ သေနတ်ကို အရေးကြုံမှသုံးနော်”

ဇန်တီသည် ဆီဟမ်ဘာ၏မျက်လုံးများဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ချက်ချင်းဝင် ထွက်သွားလေ၏။ အစောင့်သည် ဇန်တီ၏ ဆင်ပစ်သေနတ်ပြောင်းဝကို မြင်သောအခါ သူ့သခင်၏ဇနီးလောင်း ထွက်ပြေးသည်ကို သိသည့်တိုင်အောင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလေ၏။ သို့သော် ဆွာပီယက်လက်တွင် မိမိ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်မည်ကို သတိရသဖြင့် ဆွာပီယက်သေစေတော့ဟူ၍ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက် သည့်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်မှ ဟစ်အော်ရင်း နွားခြံများရှိရာသို့ ပြေးသွားလေ၏။

ဇန်တီက သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်လိုက်သော်လည်း ကျည်ဆံမှာ လွဲချော်၍ သွားရာ သေနတ်သံကြီးကား တစ်တောလုံး ဟိန်း၍သွားလေသည်။

“အို... သေနတ်နဲ့ပစ်ရသလား လူမိုက်ရဲ့၊ လွဲသွားတော့ သာမိုက်တာ ပေါ့၊ ကိုင်း... မြင်းတွေဆီကို မြန်မြန်ပြေးကြ၊ မြန်မြန် မြန်မြန်”

သူတို့သည် မြင်းများရှိရာသို့ လေကဲ့သို့ လျှင်မြန်စွာပြေးကြလေ၏။ နေ့နံနက်သည် ဒူးထောက်ပေးသော ဇန်တီ၏ပုခုံးကိုနှင်းကာ မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်၏။ ထိုနောက် ဆီဟမ်ဘာကို မြင်းညှိပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် သူကိုယ်တိုင် လား၏ဇက်ကြိုးကိုဆွဲရင်း အခြားမြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့ တက်လေ သည်။ ထိုနောက် သူတို့သည် တောအုပ်ကိုဖြတ်ကာ မြင်းများကို စိုင်းနှင်လျက် ရှိကြလေ၏။

တောစပ်အလွန် ကျယ်ပြန့်သော ကုန်းမြေဆင်ခြေလျှောက်လေးရှေ့တွင် ပင်လယ်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသော သူတို့အိမ်ပြန်ခရီးတွင် ဖြတ်သွားရမည့် တောင်ကြားလမ်းကလေးရှိ၏။ တောအုပ်မှထွက်မိ၍ လွင်ပြင်သို့အရောက်တွင် သူတို့၏ လက်ယာဘက်မှ မြင်းစီးသမားတစ်စု ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် သူတို့ရှိရာသို့ ခုံးစိုင်းလာကြကုန်၏။ ခေါင်းဆောင်မှာ ဆွာပီယက်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်၍ သူတို့နှင့် တောင်ကြားလမ်းကြား ကန့်လန့်ဖြတ်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် မြင်းများကို တညီတညွတ်တည်း ပြိုင်တူရပ်လိုက် မိကြပြီးလျှင် ဆီဟမ်ဘာက ဇန်တီအား အလောတကြီးအသံဖြင့်...

“ရှေ့ကတောင်တန်းတွေထဲမှာ တခြားလမ်းမရှိတော့ဘူးလား၊ ဒီလမ်း ကတော့ ပိတ်နေပြီ”

“ကျွန်ုပ်သိတာတော့ တစ်ခုမှမရှိဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်နောက်ဘက်က မြေဟာ ညီလဲညီတယ်၊ ပြီးတော့ ဟို-နောက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းက တောင်ထွတ် ကြီးအထိလဲ ကျယ်ပြန့်တယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် သွားစရာလမ်းမရှိတဲ့အတူတူ အဲဒီတောင်ထွတ်ကြီး ရှိရာကို ဦးတည်ပြီး သွားကြစို့ရဲ့၊ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ကွဲသွားကြရင် အဲဒီ

www.burmeseclassic.com

၉၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

တောင်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်စောင်းမှာ ဆုံကြတာပေါ့။ ကိုင်း... ဇန်တီကျွန်ုပ်တို့ အသက်တွေရှင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ လားကိုလွတ်လိုက်ပြီး နောက်က လိုက်လာတဲ့ ဆာမင်းလက်ကသာ လွတ်အောင်ပြေးပေတော့”

* * *

(၁၉)

တောအုပ်အတွင်းမှ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မထွက်နိုင်ဟု မှတ်ယူသည့် ဟန်ဖြင့် ဆာပီယက်တို့လူနုသည် တောအုပ်အတွင်း၌ ရှာဖွေနေကြသည့်အချိန်တွင် ဆီဟမ်ဘာတို့လူသိုက်မှာ တစ်ဘက်သို့ ဦးလှည့်ကာ ခရီးအတော်ရောက်နေကြလေပြီ။ သို့သော် ရိုးကလေးတစ်ခုကိုဖြတ်နေစဉ် ဆာပီယက်က ရုတ်တရက် မြင်လိုက်သဖြင့် သူတို့နောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်လာကြပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျယ်ပြန့်သောကွင်းပြင်ကြီးကို တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ လရောင်အောက်တွင် မြင်းများကို အပြင်းမောင်းနှင်လျက်ရှိရာမှ လဝင်သွားသော အခါ၌မူ မှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးတီးမောင်းနှင်ကြရပြန်သည်။ နံနက်အလင်းရောင်သန်း၍လာသောအခါ၌ကား မြင်းကျားကြီးမှတစ်ပါး အခြားမြင်းများမှာ ခြေကုန်လျက်ရှိကြ၏။ ရှေ့မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာတွင် သူတို့ ဦးတည်သွားနေသော တောင်ထွတ်ကြီးရှိလေသည်။ စုစန့်နီသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရာ ရန်သူအစအနကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် “ကိုင်း လူတွေရော၊ မြင်းတွေရော နားရအောင် ခဏ ရပ်ကြပါဦးနို့” ဟု ဆီဟမ်ဘာအား ပြောလိုက်လေသည်။

သို့နှင့် သူတို့သည် စမ်းချောင်းကလေးအနီး၌ ဆော့ရပ်ကာ မြင်းများကို လည်း ရေအတော်အသင့်တိုက်၍ သူတို့လည်း ကုန်နီးအိတ်ထဲတွင် ပါလာသော အမဲခြောက်များကို စားသောက်ကြလေ၏။

စုစန့်နီ။ “ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ထွတ်ကြီးရှိရာကိုသာ ဘာကြောင့်သွားနေကြတာလဲ”

ဆီဟမ်ဘာ။ “ဟိုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ခိုလှုံနိုင်မဲ့နေရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီက ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်ကိုတက်ပြီး အိမ်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး နိုင်တယ်”

“ဒီတောင်ပေါ်မှာ နေတဲ့လူကော ရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့ သခင်မရဲ့၊ ဒါဟာ တန်ခိုးအတော်ထက်တဲ့ စော်ဘွားကြီး ‘ဆီဂွယ်’ရဲ့ ဌာနပေါ့၊ ကမားနီလူရိုင်းတွေရဲ့ အထွတ်အထိပ် အကြီးအမှူး လှံကိုင်စစ်သားထောင်ပေါင်းများစွာရဲ့ ပိုင်ရှင်ပေါ့၊ နို့ပေမဲ့ သူ့နေရပ်မှာမရှိဘဲ သူနဲ့ရန်စရိုတဲ့ ဆွာဇီလူရိုင်းစုတွေနဲ့ မြောက်ဘက်မှာ စစ်သွားတိုက်နေတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကြားရတယ်”

“ဆီဂွယ်ရဲ့ လူတွေက ကျွန်ုပ်တို့ကို ကာကွယ်ပေးကြပါမလား ဆီဟမ်ဘာ”

“ပေးကြလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွာဇီယက်လက်ထဲမှာထက်တော့ သူတို့ဆီမှာ သားရန်ရှိပြီးကင်းပါလိမ့်မယ်”

ထိုခဏ၌ သူတို့လာခဲ့ကြသော လွင်ပြင်ခရီးကို အငြိမ့်ကြည့်နေသော ဇန်တီသည် သတိပေးသံဖြင့် စူးရှစွာ တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်သောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော တောင်မူကလေးတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ကာ သူတို့လာလမ်းအတိုင်း လာနေကြသော မြင်းစီးသမားငါးယောက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့ရကြလေတော့၏။

ဆီဟမ်ဘာ။ “ဆွာဇီယက်နဲ့ သူ့လူလေးယောက်ပဲ၊ အလို မြင်းတွေလဲ အသစ်စီးလာကြပါလား၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ခဏ မျက်ခြေပြတ် သွားတာကိုး”

စူဇန်နီသည် ယခင်ကကဲ့သို့ ဇန်တီ၏အကူအညီဖြင့် မြင်းကျားကြီး ပေါ်သို့ တက်ရောမူ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့ မည်ကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ဆီဟမ်ဘာ။ “မကြောက်ပါနဲ့ သခင်မရယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့လက်ထဲက လွတ်မြောက်ရမယ်လို့ ပြောနေတဲ့ အသံတစ်သံကိုလဲ ကျွန်ုပ်နားထဲမှာကြားနေ ပါတယ်”

သို့ပင် အားပေးစကား ပြောနေသော်လည်း သူတို့၏မြင်းများမှာ မြင်းကျားကြီးမှတစ်ပါး ခြေကုန်နေကြပြီဖြစ်လျက် ဝီယက်တို့ကမူ မြင်းသစ်များကို စီးနင်းလာကြသောကြောင့် သူကိုယ်တိုင်ပင် အတော်စိုးရိမ်ထိတ်လန့် လျက်ရှိ၏။ သူတို့သည် ချုံပုတ်ကလေးများ အနံ့အပြားရှိသော လျှို့ဝှက်လေးများ ရှိရာသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် မြင်းများကို ကဆုန်ချ၍ စီးလာကြလေသည်။

ဇန်တီ။ “အရှင်မ၊ ကျွန်ုပ်မြင်းတော့ ရွှေ့ကိုဆက်ပြီးမသွားနိုင်တော့ဘူး၊ နားခေါင်းကြီးကလဲ ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို အပြင်းလိုက်နေပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဘာလုပ်ရမယ်

ဆိုတာ သင့်ညာဏ်စွမ်းနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်မကြာခင် အသတ်ခံရတော့မယ်”

ဆီဟမ်ဘာ။ “ဟောဟိုလျှို့ဝှက်ကိုဝင်ပြီး အသာပုန်းနေ အဲဒီမှာနားခေါင်းကြီးက သင့်ကို မြင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး သူကလဲ ပျံလွှားအဖြူမတလေးကိုသာ အရမ်းနဲ့နေတာပါ၊ နောက်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ကိုခြေရာခံပြီး သင်လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ကိုင်း မြန်မြန်ဝင်လေ”

ဇန်တီသည် နောက်ခဏ၌ သစ်ပင်ချုံနွယ်ထူထပ်သော လျှို့ဝှက်သို့ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျနေသော သူ၏မြင်းကိုဆွဲ၍ ဝင်သွားလေ၏။

နောက် သုံးမိုင်ခရီး၌ကား မြေပြင်သည် မြစ်ကြီးတစ်သွယ်၏ကမ်းပါးသို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။ တစ်ဘက်ကမ်းတွင်ကား တောင်ထွေထွေကြီး၏ခြေရင်းကို ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ခပ်ပြေပြေမြေများရှိ၏။ အပြင်းနှင့်ခဲ့ပြီးနောက် မြင်းကျားကြီးမှာ လက်ပြင်များရှုပ်၍ မျက်လုံးများကျယ်ဝိုင်းလာသည့်တိုင်အောင် ဒယ်မ်းဒယ်င်ကား မဖြစ်သေးချေ။ မြင်းမ၊ သာလျှင် မြင်းကောင်းတစ်စီးပင်ဖြစ်သော်လည်း အင်အားများ ကုန်ခန်းနေရှာလေပြီ။ သို့နှင့်ပင် မြင်းမကြီးမှာ ဆီဟမ်ဘာ၏ အမိန့်သံကို နာခံကာ ဒယ်မ်းဒယ်င် ပြေးသွားနေသေး၏။

ဘာ။ “ဒီမြင်းမ မြစ်ကိုရောက်အောင်တော့ဖြင့် ခံပါလိမ့်မယ်” စူဇန်နီသည် ဂိုက် ၅၀၀ ထက်မဝေးသော မိမိတို့နောက်ဘက်မှ သဲသဲမဲမဲ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်လာကြသည့် ဆွာဇီယက်တို့လူစုအား လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဒီလိုဆိုရင် နောက်ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ” ဟု မေးလိုက်သဖြင့်...

“နောက်လား... ဘယ်သူသိနိုင်ပါ့မလဲ” ပြန်ဖြေရင်း သူတို့သည် အသက်ရှူရန်ပင် အချိန်မရသဖြင့် စကားတစ်လုံးမှ ထပ်မံမဟနိုင်တော့ဘဲ ဆက်လက်ပြေးကြပြန်လေ၏။

မြစ်နှင့် မိုင်ဝက်ခန့်သာဝေးတော့သဖြင့် မြစ်ကိုမြင်နိုင်သော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ဂိုက် ၂၀၀ ခန့် ကျယ်ပြန့်သော ရေပြင်ကြီးနှင့် တောင်ကျရေများဖြင့် ပြည့်လျှံကာ နီရဲသောလှိုင်းလုံးကြီးများဖြင့် တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်စီးဆင်းနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သက်ပြင်းချမိ၏။ နောက်မှ ရန်သူများကား သူတို့ပိတ်မိနေသည်ကို တွေးမိသည့်ဟန်ဖြင့် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လိုက်ကြ၏။

မြစ်ကမ်းနဖူးနှင့် ၁၁ ဂိုက်ခန့်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းမမှာ လေတိုက်ခံရသော သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ် တုန်၍လာပြီး

လျှင် မြေပေါ်သို့ ရုတ်တရက် လဲကျသွားလေသည်။ ဆီဟမ်ဘာသည် မြင်းကုန်နီးထဲမှ ဖယ်ထွက်ရင်း...

“ကိုင်း သခင်မ ဟောဟိုလှိုင်းထနေတဲ့ရေစီးနဲ့ ဆွာပီယက်ကို ကြိုက်ရာ ရွေးချယ်ပေတော့၊ ရေစီးကိုရွေးမယ်ဆိုရင်တော့ မြင်းကြီးဟာ ဖြတ်ကူးနိုင် လောက်အောင် ခြေခိုင်ပါသေးတယ်”

“သင်ကတော့ကော”

“ကျွန်ုပ်လား၊ ကျွန်ုပ်တော့ ဒီမှာနေရစ်ခဲ့မှာပေါ့၊ အို ဇန်တီဆီက သေနတ် ဒီမှာထားခဲ့ရင် အကောင်းသား”

အော်ဟစ်လျက် “ဘယ်တော့မှ မနေရစ်ခဲ့ရဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ဟာ သေလဲအတူတူ၊ ရှင်လဲအတူတူပဲ၊ ကိုင်း မြင်းပေါ်ကိုတက် တက်လေ၊ အို... သင်ဒီလိုငြင်းဆဲနေရင်တော့ သင့်မျက်စိရှေ့တင်ပဲ ကျွန်ုပ်တော့ ဟောဟို ရေထဲကို ခုန်ချလိုက်မယ်”

သို့နှင့် ဆီဟမ်ဘာသည် စူဇန်နီအကယ်ပင် ပြုလုပ်မည့်အကြောင်းကို သိသဖြင့် သူ့ရှေ့မှ ကုန်နီးပေါ်သို့ လွှားကနဲတက်လိုက်ရလေ၏။ ရန်သူများမှာ ထိုအချိန်တွင် ဂိုက် ၂၀၀ ခန့်သာဝေးတော့သည်ဖြစ်၍ ဆူညံစွာရယ်မော ပြောင်လောင်လျက် ဆွာပီယက်ကလည်း စူဇန်နီအား အညံ့ခံရန် အော်ဟစ် ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် သူတို့ကား ကြာရှည်စွာ မရယ်မောလိုက် ကြရပေ။ ဆီဟမ်ဘာသည် ခေါင်းငုံ့ကာ စူဇန်နီ၏လက်ကို နမ်းနှံ့ပြီးနောက် ရှေ့သို့ကိုယ်ကိုညွှတ်၍ မြင်းကျားကြီး၏လည်ပင်းကို ပုတ်လျက် နားနားသို့ ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် သူ့အားချစ်ခင်သော မြင်းကျား ကြီးသည် ပြောစကားကိုနားလည်သကဲ့သို့ နားရွက်များကိုထောင်ပြီးလျှင် ရေပြင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကိုင်း... မြေမြဲသာကိုင်ထားပေတော့ သခင်” ဟုပြောကာ ဆီဟမ်ဘာ သည် မြင်းကြီးအား တစ်ခွန်းမျှ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက် ပြီးနောက် လက်ဖြင့် ညင်သာစွာ ပုပ်လိုက်ရာ မြင်းကြီးသည် ကိုယ်ကို အသာကြိုလိုက်ပြီးနောက် ၁၀ ကိုက်ခန့်ကျယ်သော မြစ်ကမ်းပါးကို နှစ်ချက်နှင့် အရောက် ခုန်လိုက်ပြီးလျှင် ရေထဲသို့လွှားခနဲ တဟုန်ထိုး ခုန်ချလိုက်လေတော့ ၏။ ပထမတော့ မြင်းရော စီးသူများပါ ရေပြင်နီကြီးအောက်သို့ စပ်ကနဲ မြုပ်သွားကြပြီးနောက် တစ်ဖန် ပြန်၍ပေါ်လာသောအခါ၌ကား ရန်သူများမှာ ကမ်းပါးသို့ပင် ရောက်နေကြလေ၏။ ဆွာပီယက်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ရဲရင့်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေထဲသို့ သူ့မြင်းကို

စီး၍ ခုန်ချသေး၏။ သို့သော် သူ့မြင်းကား ရေပြင်ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သဖြင့် ငြိမ်၍ တက်ခဲ့ရ၏။

မြင်းကြီးက တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရှေ့ရွက် ရဲရဲစွာဖြတ်ကူးလျက်ရှိလေသည်။ ဆီဟမ်ဘာသည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် အောက်ဘက်ပေ ၂၀၀-၃၀၀ခန့် အကွာ၌ ကျွန်းစွယ်ကလေးတစ်ခု ထိုးထွက်နေသည်ကို အစကပင် သတိပြုမိ၍ မြင်းကြီးကလည်း ၎င်းကိုသိသကဲ့သို့ ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် ကြိုးစားကူးခတ် လျက်ရှိ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ တစ်တစ်ခါတွင် မြင်းကျားကြီး၏ ဦးခေါင်းထက် မှ ကျော်သွားသဖြင့် မြင်းကြီးရေနစ်မည်ကိုပင် စိုးရိမ်မိကြသေး၏။ သို့နှင့် ဆီဟမ်ဘာသည် စူဇန်နီအား မြင်းကုန်နီးကို မြဲမြံစွာကိုင်ထားစေပြီးနောက် မြင်းထက်မှ လျှောဆင်းကာ မြင်းလည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီးလျှင် နံဘေးမှ ကိုယ်ကိုအသာဖော့လျက် လိုက်ပါသွားလေသည်။ မြင်းကြီးမှာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် နှစ်မြုပ်သွားတော့မည်ပြုပြီးမှ နောက်ဆုံးတွင် သံကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ခြေထောက် မိတော့သဖြင့် ထိုနေရာ၌ စေတ္တဝါတန်အမောဖြေလျက် မြေအူ စွန်းကလေး ရှိရာသို့ ရေကူးချိုတစ်ခါ၊ လမ်းလျှောက်ချိုတစ်လှည့်ဖြင့် ကမ်းပေါ်သို့ ပင်ပမ်း ကြီးစွာ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ မြင်းကြီးကား ထိုနေရာ၌ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အသက်ကိုပြင်းစွာ ရှူရှိုက်လျက်ရှိနေရာ၏။

စူဇန်နီလည်း မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မြေပြင်ပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းလိုက်ပြီးလျှင် မိမိတို့ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် ရေပြင်ကြီးကို ပြန်၍ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဒီလောက်ခရီးပန်းနေတဲ့ မြင်းကြီးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သားစီးပြီး ဘယ်သူမှမဖြတ်ရတဲ့ ရေလှိုင်းနေတဲ့မြစ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး လာဝံ့ကြတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တော့ လူဖြစ်ကျိုးနတ်ပါပြီသခင်မ” ဟုပြောကာ ဆီဟမ်ဘာသည် မိမိ အထက်တွင် ဝဲ၍နေသော မြင်းကျားကြီး၏နှုတ်သီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဖက်ကာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မိမိရင်ပတ်နှင့် ကပ်ထားသည်တွင် မြင်းကြီးသည် သိသကဲ့သို့ တီးတိုးဟိုလိုက်လေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဆွာပီယက်သည် သေနတ်ကိုပင် မြှောက်ကာပစ်လိုက် တော့မည်ပြုပြီးမှ အကယ်၍ မြင်းကိုထိပါက စူဇန်နီပါ မှချရန်စီမံပြောတော့မည် ကို သတိရဟန်ဖြင့် သေနတ်ကို ပြန်၍ချထားလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် သူ၏ လူများကိုခေါ်ကာ အတန်ကြာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးလျှင် မြစ်အထက်ဘက်သို့ မြင်းများကိုယ်စီနှင့် သွားကြလေသည်။

“သူတို့ကူးနိုင်တဲ့နေရာ သွားရှာတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်သခင်မ၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့အရင် စထွက်ကြတာပေါ့။ ကဲ... လာ မြင်းပေါ်တက်ကြရအောင်”

မြင်းကြီးက ကဆုန်မပြေးနိုင်တော့ပြီ။ သို့သော် လမ်းလျှောက်ရုံသာသာမျှ တစ်နာရီလျှင် ခုနစ်မိုင်နှုန်းခန့်နှင့်ကား မှန်မှန်သွားရှာသေး၏။ မကြာမီ သူတို့သည် တောင်ထွတ်ကြီး၏ တောင်ခါးပန်းများပေါ်သို့ ကွေ့ကောက်တက်လျက် ရှိကြရာမှ အတန်ငယ်သွားမိသောအခါ လူသွားလမ်း ဖုံးကွယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့ကြလေ၏။

ဘာ။ ။ “ဒါဟာ ဆိပ်ကမ်းရဲ့မြို့ကိုသွားတဲ့လမ်းနဲ့တူတယ်”

စူ။ ။ “ဒီလမ်းပဲဖြစ်ပြီး မဝေးပါစေနဲ့လို့ ဆိုတောင်းပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဖြင့် ဆေးမင်းအနားကို ရောက်လာနေပြီလို့ ထင်တာပဲ”

ဆီ။ ။ “စိတ်ကိုတင်းစမ်းပါလေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆေးမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီးတော့ သူတို့အနိုင်ရလာခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား”

သို့နှင့် ကွေ့ပတ်ကာ တက်၍လာခဲ့ကြရာမှ နောက်ဆုံး၌ လမ်းလည်း ကွေ့၍သွားပြီးလျှင် သူတို့သည် ဆိပ်ကမ်း၏ကမ်းခြေကြီးကို ရုတ်တရက် တွေ့ကြရလေတော့၏။ မြို့ကြီး၏ရှေ့တွင် ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ရှိ၍ ထိုကွက်လပ်၌ လက်နက်ဆွဲကိုင်ထားသော စစ်သားများ အမြောက်အမြား စုရုံးလျက်ရှိကြပြီးလျှင် အကြီးအကဲ လူကြီးတစ်စုလည်း ရှိလေသည်။

“ကိုင်း... ခုမှတော့ဖြင့် တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ပါဘူး”ဟု ပြောကာ ဆီဟမ်ဘာသည် မြင်းကြီးကို ထိုလူများရှိရာသို့ ဦးတည်သွားစေလျက်ရှိ၏။ စစ်တပ်ကလူများလည်း မြင်းပေါ်တွင် ဖြူစင်ချောမွေ့သော ရုပ်ရည်ရှိသည့် လူဖြူမကလေးတစ်ယောက်နှင့် မည်းနက်သေးကွေးသော လူမည်းမကလေးတစ်ယောက်တို့သည် လဲလဲမတတ်ဖြစ်နေသည့် မြင်းကြီးပေါ်၌ နှစ်ယောက်အတူစီးလာသည်ကို မြင်ကြရသောအခါ အံ့သြကာ ငေးမောကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

အကြီးအကဲများရှိရာနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဆီဟမ်ဘာသည် မြင်းကြီးပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်ရာ စုန်နီမှာ မြင်းပေါ်၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကြီးမားကြံ့ခိုင်၍ ကျားသစ်ရည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသော အကြီးအကဲတစ်ယောက်က “သင်ဘယ်သူလဲ”ဟု ဆီးကြိုမေးမြန်းလိုက်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာသေးကွေးရှုံ့မက ဆံပင်နှင့် အဝတ်အစားများမှာ ရွဲရွဲစိုလျက်ရှိသော်လည်း သူ၏ဟန်ပန်ကို မြင်ကာမျှနှင့်ပင် ထိုသူများသည် ဆီဟမ်ဘာအား ရယ်မောခြင်း၊ မထိမဲ့မြင်ပြုခြင်းများ မရှိချေ။

“ကျွန်ုပ်ဟာ ဆေးဆရာမ ဆီဟမ်ဘာနာမေးရန်ပါ။ သင်တို့ကြားလျှင်ကောင်း ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်”ဟု ဆီဟမ်ဘာက ပြန်လည်ဖြေကြားရာ၌ အချို့က သူ့အား အလွန်ကျော်ကြားသော ဆေးဆရာမကြီးအဖြစ်ဖြင့် ကြားလျှင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

“သင်က ဘယ်အဆက်အနွယ်လဲ ဆီဟမ်ဘာ”

“ဇူလပ်နယ်က ‘ချာကာဘုရင်’ မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ ‘ဇွီဒီ’ အဆက်အနွယ်ပါ။ ဇာတိမျိုးရိုးအားဖြင့်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ယခင်က ‘ဇွီဒီ’ရဲ့လက်အောက်ခံတွေဖြစ်ပြီး ခုတော့ ‘ချာကာ’ရဲ့ လက်အောက်ခံတွေဖြစ်နေကြတဲ့ အန်ပွန်ဒွာနတောင်တန်းမှာနေကြတဲ့ ပန်ပွန်ဒွမ်နလူမျိုးများရဲ့ အကြီးအကဲမပါပဲ”

“သင့်လူမျိုးတွေဆီက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ဝေးဝေးလဲလဲကြီး သွားလာနေရတာလဲ ဆီဟမ်ဘာ”

“အကြောင်းဒီလိုပါ။ ဇွီဒီနဲ့ သူ့လူ အန်စွမ်ဒီတွေကို ပြန်တိုက်ပြီး အထုတ်ခံရစဉ်က ဇွီဒီရဲ့လက်အောက်ခံဖြစ်ကြတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးအပွန်ဒွမ်နတွေဟာ ကျွန်ုပ်သဘောတူညီခြင်းမရှိဘဲ ချာကာနဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်လဲ ဇူလူးခွေးတစ်ကောင်အဖြစ်နဲ့ မနေချင်တာနဲ့ သူတို့ဆီက ထွက်လာခဲ့တာပဲ”

“သင်ဟာ လူကိုယ်ခန္ဓာသေးကွေးပေမဲ့ စိတ်နှလုံးကတော့ ကြီးမားပါစေတယ်”ဟု အကြီးအကဲကြီးက ပြောဆိုနေစဉ် လူတစ်ယောက်က ဆီဟမ်ဘာပြောသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း အမိန့်ခံဒီများထံသို့ သူ့အား ခိုင်းစေစဉ်က ထိုသတင်းကို သူကြားခဲ့ဖူးကြောင်းနှင့် ဝင်ပြောလေသည်။

ကဲ။ ။ “မြင်းကြီးပေါ်က ချောမောလှတဲ့ မိန်းမကကော မည်သူပါလဲ”

“သူက ကျွန်ုပ်သက်ဆုံးတိုင်အောင် အမှုထမ်းအောင်မဲ့ ကျွန်ုပ်အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူ့နာမည်ကတော့ ပျံလွှားသခင်မလို့ခေါ်ပါတယ်”

ပျံလွှားသခင်မဟူသော ဤစကားကို ကြားရသည်၌ ထိုနေရာ၌ရှိနေကြသော လူအားလုံးလိုလိုပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြပြီးလျှင် အချို့မှာ အံ့သြသောအသံများဖြင့် တီးတိုးတီးတိုး ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ အထူးသဖြင့် လက်ဝဲဘက်၌ရှိနေကြသည့် မှော်ဆရာများ၊ နိမိတ်ဖတ်သူများနှင့်တူသော ယောက်ျားမိန်းမတစ်စုတို့သည် အလှုပ်ရှားဆုံးဖြစ်ကြလေသည်။ ဆီဟမ်ဘာက သတိထားမိသော်လည်း မသိသကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကာ ဆက်လက်၍...

“ပျံလွှားသခင်မနဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ စော်ဘွားကြီးဆီဝယ်ဆီက အကြံဉာဏ်နဲ့ အကာအကွယ်ကို အလိုရှိတဲ့အတွက် သူ့ကိုတွေ့ဖို့ အလွန်ဝေးလံတဲ့အရပ်က လာခဲ့ကြပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ သူမြှောက်အရပ်ကို စစ်တိုက်ရအောင်သွားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဟုတ်ပါသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ စော်ဘွားကြီးဆီဝယ်ပါပဲ။ အခုအထိ ကျွန်ုပ်စစ်ပွဲကို မစရသေးပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်စော်ဘွားကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အဖြစ်အပျက် ကို သေချာစွာနားထောင်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို သင်ရဲ့အာဏာစက်အောက်ကို ဝင်ရောက်ခိုလှုံခွင့်ပြုစေလိုပါတယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆီဟမ်ဘာသည် စုဇန်နီ အား ဆွာပီယက်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပုံ၊ သူ့လက်မှ မိမိတို့ မည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးခဲ့ရပုံ စသည်တို့ကို အတိုချုံးပြောပြလေသည်။ အကြီး အကဲဗိုလ်မှူးကြီးများသည် ဆွာပီယက်ဟူသောအမည်ကို ကြားသောအခါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ မြင်း တစ်ကောင်တည်းကို သူတို့နှစ်ယောက်စီး၍ ရေပြင်နီကြီးကို မြစ်ရေလှုံနေချိန်၌ ဖြတ်ကူးလာကြပုံကို ပြောပြသည့်အခါ၌ကား မြစ်နီမည် မဟုတ်ဟု တွေးကာ ယုံကြည်သည့်လက္ခဏာမရှိကြချေ။ သို့သော် ဆီဟမ်ဘာကား ဆက်လက် ပြောဆိုပြီးနောက် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

“စော်ဘွားကြီးရဲ့ သင်ဆီမှာ ကျွန်ုပ်တို့တောင်းဆိုလိုတာကတော့ မကြာခင် ဧကန်မုချ ဒီကိုရောက်လာမဲ့ နားခေါင်းကြီးရဲ့ရန်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ ရယ်၊ ပျံလွှားသခင်မရဲ့ အိမ်အရောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်က လှည့်ပြီး လိုက်ပို့ပေးမဲ့ လက်နက်ကိုင်အစောင့်စစ်သားတစ်စုရယ် ရဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် ဟိုကျရင် ဆုလာဘ်ကောင်းကောင်းကြီး သင်တို့ အချိုးမြင့်ခံရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့တောင်းဆိုချက်ဟာ အရေးကြီးတဲ့အပြင် ကျွန်ုပ်တို့မှာလဲ အားအင်တွေကုန်ခန်းလာလို့ မြန်မြန်အဖြေပေးဖို့ တောင်းပန် ပါတယ် စော်ဘွားကြီး”

* * *

(၂၀)

ဆီဝယ်နှင့် သူ၏ဗိုလ်မှူးနှစ်ယောက်တို့သည် နိမိတ်ဖတ်သူများရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ တီးတိုးတိုင်ပင်ပြီးလျှင် ပြန်လာကြပြီးနောက် ဆီဝယ်က...

“ဆီဟမ်ဘာနဲ့ ပျံလွှားသခင်မ၊ ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို နားထောင်ပါဦး။ ကျွန်ုပ်တို့ဘိုးဘွားမိဘများလက်ထက်က မတွေ့မကြုံဘူးတဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဆီဝယ်ရဲ့တံနန်းမှာ ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါတယ်။ ဟောဟိုရှေ့မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့စစ်တပ်ကြီး စုရုံးနေတာကို တင်ကြိုမြင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ... သူတို့ဟာ နက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်ုပ်နဲ့ကျွန်ုပ်ရဲ့အမျိုးကိုစော်ကားတဲ့အတွက် သင်ပြောခဲ့တဲ့ အန်ဒွမ်ဒီလူမျိုးတွေကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းဖို့ လွှာခွာ သွားကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း ဒီနေ့မနက်မှာ နိမိတ်ဖတ်သူတွေကို စစ်ပွဲအတွက် အတိတ်နိမိတ်များဖတ်ကြဖို့ ရှာဖွေခိုင်းရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူတို့အထဲက ရွေးချယ်ဖို့ထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဆေးဝါးမနွှာရားအတတ် နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှာ အိပ်ပျော်သွားပြီးတော့ အောက်ပါအတိုင်း နိမိတ်ဖတ်ကြား ပါတယ်”

“သင်သို့ဘိုးဘေးများရဲ့ ဝိဉာဉ်များက ပြောကြားပေသည်။ တောင်တန်းများမှလူများနှင့် တိုက်ခိုက်ရမည့်စစ်ပွဲတွင် ပျံလွှားဖြူ တစ်ကောင်သည် သင်တို့အား ရှေ့ဆောင်လမ်းပြခြင်းကို မပြပါက သင်နှင့် သင်၏စစ်တပ်ကြီးသည် ဖရိဖရဲ ကွဲအက်ပျက်စီးလိမ့်မည်။ သို့သော် အကယ်၍ ပျံလွှားဖြူတစ်ကောင်သည် သင်တို့၏လှံသွားများ ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင် ပျံသွားခြင်းပြုပါက သင်တို့သည် သွေးအနည်းငယ်မျှသာ မြေသိုကျရပြီးလျှင် အောင်ပွဲခံကာ သင်တို့အလိုရှိသူနှင့်အတူ

www.burmeseclassic.com

ပြန်လာနိုင်ခဲ့လိမ့်မည်။ သို့သော် ပျံလွှားက သင်တို့နှင့် ပြန်လိုက်၍ ဖြစ်မည်မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကယ်၍ သူသည် တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူသည်ရှိသော် သင်နှင့်တကွ သင်၏စစ်တပ် အားလုံးသည် ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်လိမ့်မည် ဆီဂွယ်”တဲ့။

“ဒါဟာ အိပ်ပျော်သွားတဲ့လူရဲ့ နိမိတ်စကားတွေပဲ ဆီဟမ်ဘာ။ အခု သင်နဲ့အတူပါလတဲ့ လူဖြူမိန်းမချောကလေးဟာ သူ့နာမည် “ပျံလွှား”လို့ သင်ကပြောတယ်နော် ဟုတ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့စစ်တပ်တွေရဲ့က ခေါင်ဆောင် ပျံသန်းသွားပြီး ကျွန်ုပ်ကို အောင်ပွဲရစေမဲ့ ‘ပျံလွှားဖြူ’ဆိုတာ ဒါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆီဟမ်ဘာဟာ သင့်တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောပါမယ်။ နို့ပေမဲ့ အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သင်တို့မြောက်အရပ်ကိုပဲ သွားရ လိမ့်မယ်၊ တောင်အရပ်ကိုတော့ မသွားရဘူး။ ပြီးတော့ သင်နဲ့ ပျံလွှားသခင်မကို သင်တို့လူမျိုးတွေထဲမှာ ကျွန်ုပ်ထားခဲ့မယ်။ သင့်အမျိုး ‘အန်ပွန်ဒွမ်န’တွေကိုလဲ ကျွန်ုပ်ရန်သူ ‘အန်ဒွမ်ဒီ’တွေရဲ့ သစ္စာခံ တသွေးတသားတည်းလူမျိုးဖြစ်ပေမဲ့ ပျံလွှားသခင်မအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ချမ်းသာပေးခဲ့မယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်ုပ် သိမ်းပိုက်ရသမျှနွားများရဲ့ ၁၀ ပုံ ၁ ပုံကိုလဲ ပျံလွှားသခင်မရဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်ပါစေမယ်။ အဲ... ကျွန်ုပ်ပြောဖို့ကျန်တာတစ်ခုကတော့ အကယ်၍ နိမိတ် ဖတ်သူရဲ့စကားသာမမှန်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ဟိုအရင်ကတည်းက မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ နွားခေါင်းကြီးရဲ့လက်ထဲကို သင်ရော၊ ပျံလွှားသခင်မကိုရော အပ်လိုက်ရတော့မှာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ခုတော့ဖြင့် သေနတ်ကိုင် လူ ၁၀၀ နဲ့ပဲ သူ့လာစေကာမူ သင်နဲ့ပျံလွှားသခင်မကို သူ့ရန်က ကျွန်ုပ်ကာကွယ်ပေးပါမယ်”

စူဇန်နီနှင့် ဆီဟမ်ဘာတို့သည် အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်ကာ တစ်ယောက် မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေသည်။

စူဇန်နီ။ “အလိုလေး လက်စသပ်တော့ အကျဉ်းထောင်တစ်ခုက တခြားတစ်ခုကို ပြောင်းသလိုကျနေပါပေါ့ကလား။ ဒီကဖားစော်ဘွားကြီးနဲ့ စစ်တိုက်ရာကိုလိုက်သွားပြီး သင့်လူမျိုးတွေအထဲမှာ နေရစ်ခဲ့ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ဘယ်ကလာပြီး သိနိုင်ပါတော့မလဲ။ ရပ်(ဖ)နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့မိဘတွေတော့ဖြင့် စိုးရိမ်ရ၊ ပူဆွေးရလွန်းလို့ အသည်းကျဲကြ ရှာတော့မယ်”

ဆီဟမ်ဘာ။ “နို့ပေမဲ့ နွားခေါင်းကြီးက သူ့လျှို့ဝှက်စခန်းကို ပြန် ဆွဲခေါ်သွားတာထက် ဆီဂွယ်ရဲ့စစ်တပ်တွေနဲ့အတူ ဂုဏ်သရေရှိရှိ ခရီးသွားရ တာက ပိုမကောင်းပေဘူးလား သခင်မရယ်။ နောက် အချိန်ကျတဲ့အခါ

ကျွန်ုပ်တို့လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရလိမ့်ဦးမပေါ့။ ဒီအတောအတွင်း ယာတောကအိမ်ကို အထောက်တော်တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ကြသေးတာပေါ့။”

ထိုခဏ၌ တောင်တန်းများပေါ်တွင် နွားကျောင်းနေသော လူ တစ်ယောက်သည် စော်ဘွားကြီးရှိရာသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် အရိုအသေပြုပြီးနောက် လူဖြူတစ်ယောက်ပါဝင်သော မြင်းစီးသမား ငါးယောက်တို့သည် ရွာရှိရာသို့ လာနေကြကြောင်း ပြောကြားလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ စူဇန်နီသည် ထပ်မံဆိုင်းငံ့ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ဆီဂွယ်ရှိရာသို့ ကဖားဘာသာဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။

“စော်ဘွားကြီးဆီဂွယ် ကျွန်ုပ်ကိုရော ကျွန်ုပ်ရဲ့အစ်မ ဆီဟမ်ဘာကိုရော နွားခေါင်းကြီးက လက်ဖျားနဲ့မှ မထိစေရပါဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ဒီလိုဆိုရင် နိမိတ်ဖတ်သူရဲ့အိပ်မက်ထဲက ‘ပျံလွှားဖြူ’ဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ သင်ရဲ့စစ်တပ်တွေကို မြောက်အရပ်သို့ ရှေ့ဆောင်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိပေမဲ့ သင့်အဖို့ အောင်ပွဲရအောင် ဆောင်ကျဉ်းပေး ပါမယ်”

“ကျွန်ုပ်ဘိုးဘေးဘီဘင်များရဲ့ ဝိဉာဉ်များကိုတိုင်တည်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ဆို ပါတယ်သခင်မ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့အမတ်ကြီးများနဲ့ ရွာခေါင်ကြီးများကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ကျိန်ဆိုပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အထဲက အသက်နဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်ယောက်ထဲ မြဲပြီးတော့ ကျန်ခဲ့စဉ်း။ ဒီသစ္စာအတိုင်း တည်ရပါစေမယ်လို့ ကျိန်ဆိုပါတယ်။ ဆို... နိမိတ်ကောင်းရှင် ငှက်ဖြူဘုရင်မ”ဟု အမတ်ကြီးကလည်း လိုက်၍ ကျိန်ဆိုကြလေ၏။

ထိုနောက် ဆီဂွယ်၏အမိန့်ပေးချက်အရ စစ်တပ်တစ်တပ်၏ ထက်ဝက် ဖြူဖြစ်သော စစ်သား ၅၀၀ တို့သည် အသီးသီးပြေးထွက်လာကြပြီးလျှင် ဆီဟမ်ဘာနှင့်တကွ စူဇန်နီတို့အား ပုခုံးချင်းယှဉ်ကာ ဝိုင်းဝန်းထားလိုက်ကြလေ တော့၏။

ကြီးမားသောစစ်တပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ၌ သူသည် အံ့အား သင့်စွာဖြင့် ခေတ္တရပ်တန့်နေသေး၏။ ထိုနောက်မှ စစ်သားဝိုင်းကြီး၏ဦးခေါင်း များထက်၌ ပေါ်ထွက်၍နေသော စူဇန်နီအား လှမ်းမြင်မိသဖြင့် အဝိုင်းကြီးအပြင်၌ သူ၏အမတ်ကြီးနှင့်အတူ ရပ်နေသော ဆီဂွယ်ရှိရာသို့ မြင်းကို တည်တည်ကြီး စီးသွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဆီဥယျာ... ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ဟာ သူ့အစေခံအတွက် ကျွန်ုပ်ဆီက ထွက်ပြေးပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း သင့်ရွာထဲမှာ ခိုလှုံနေတယ်ဆိုတာကို ဟောဟိုက သင့်ရဲ့ စစ်သားတွေအလည်မှာ သူ့ကိုမြင်ရလို့ ကျွန်ုပ်သိရပြီ။ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ ဂုဏ်အသိအတိုင်း သူတို့လုပ်ငန်းရှိရာ ပြန်ခေါ်သွားဖို့ သူတို့ကို ကျွန်ုပ်လက်ထဲ ပြန်အပ်စေလိုပါသည်။”

ပျူဇာဗွားဖြင့် “ကျွန်ုပ် သင့်ကို ခရီးဦးကြိုပြုပါတယ် နွားခေါင်းကြီး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရုပ်ရွာကို လာရောက်လည်ပတ်တဲ့အတွက် သင့်ကိုကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်။ သင့်စားဖို့ နွားတစ်ကောင်ကို မကြာခင် အပို့လွှတ်လိုက်ပါမယ်။ နို့ပေမဲ့ လူဖြူသခင်မနဲ့ သူ့အဖော်ရဲ့ ကိစ္စအတွက်ကတော့ အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့။ ကျွန်ုပ်တို့ကြားထားတာဖြင့် သူဟာ ပင်လယ်ကမ်းခြေက တိုင်းရင်းသားတွေက လက်မောင်းကြီးလို့ နှင်ဆည်းပေးထားတဲ့ ဘိုးဝါးကြီးရဲ့ သမီးလို့ ဆိုပါကလား။ နောက်ပြီး သင်ဟာ ဒီဗိုလ်မပျိုရဲ့ ယောက်ျားကိုသတ်ပြီးတော့ သူ့ကို သားမယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းရအောင် အတင်းအဓမ္မခေါ်လာခဲ့တယ်ဆို၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သင်သိတဲ့အတိုင်း ဒီမှာအကြီးအကဲချုပ်ပဲ။ သင်လဲ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် စီမံရလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ပယောဂကြောင့် လူဖြူတွေနဲ့ ရန်သူ့ရန်စလဲ မမြင်ချင်ဘူး။ ဒီတော့ ခုအတောအတွင်းမှာ အမောအပန်းဖြေပြီး အနားယူကြပါဦး။ နက်ဖြန် ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြမခရီးမထွက်ခင်မှာ အမတ်ကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီကိစ္စကို ကြည့်ရှုစိစစ်ပေးပါမယ်။”

စော်ဘွားဆီဥယျာသည် ပရိယာယ်ဖြင့်ပြောဆိုခြင်းမျှသာဖြစ်၍ စုစန့်အားမိမိလက်သို့ ပေးအပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဆွာပိယက် ကောင်းစွာသိရှိ၏။ ထိုအသိဉာဏ်ဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ကိုချုပ်တည်းလျက်ရှိရာမှ ဆွာပိယက်သည် မိမိအား ခဲလေသမျှ အချည်းနှီးဖြစ်ရတော့မည်ဟု တွေးမိကာ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီးနောက် သေနတ်ကိုကိုင်ရင်း မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီးလျှင် စစ်သားဝိုင်းကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားကာ တလက်လက်တောက်ပနေသော လှံသွားများထိပ်နှင့် ဝင်၍ တိုးလှံဆဲဆဲ၌ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“လမ်းဖွင့်ပေးကြစမ်းဟေ့ ခွေးအနီကောင်တွေ”ဟု ဆွာပိယက်က အော်ဟစ်ပြောလိုက်သော်လည်း လှံများကား တစ်ချောင်းမျှပင် နေရာမရွေ့ကြချေ။ သူသည် လူဝိုင်းကြီးကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လှည့်ပတ်ပြေးလွှားပြီးနောက်မှ ရပ်တန့်ကာ အော်ဟစ်ပြန်လေသည်။

“ဆီဟမ်ဘာ၊ ဆီဟမ်ဘာ၊ ဒီအထဲမှာရှိသလား။”

ဘာ။ “ရှိတယ် နွားခေါင်းကြီးရေ၊ ဒီမှာမရှိလို့ ဘယ်မှာရှိဦးမှာလဲ။ တစ်ဆိတ် လမ်းကလေးနဲ့နဲ့လောက် ချမ်းလျက်ကြစမ်းပါ စစ်သားတွေရယ် ဒါမှ ကပြားကောင်ကြီးက ကျွန်ုပ်ကို မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်ရမယ်။ အများကြီး မဟုတ်ဘူးနော် နဲ့နဲ့ကလေး။ သူနဲ့ အဝေးကြီးနေမှဖြစ်မယ်။ ကိုင်း... ကျွန်ုပ်နဲ့ ဘာများပြောစရာရှိသလဲ နွားခေါင်းကြီးရဲ့ ပျံလွှားသခင်မရဲ့ ယောက်ျား အင်္ဂလိပ် ရုပ်(ဖ)ကင်ဇီရဲ့ အကြောင်းများလား သင်က သူ့ကိုသတ်ခဲ့လို့ သေပြီထင်နေတယ်ဟုတ်စ၊ မသေဘူး ဆရာရေ။ သူ့ကို ကျွန်ုပ်လဲ ရေထဲကကယ်ဆယ်ခဲ့တယ်။ မကြာခင် ပြန်ကျန်းမာလာပြီးတော့ သင်နဲ့စကားလာပြောလိမ့်မယ်။ အို... သူ့အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် သင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ တောင်ကြားထဲက အသစ်ဆောက်ထားတဲ့ တံသစ်ကြီးအကြောင်းများလား။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိနေတာ ကြာလှပြီ။ ဟိ-ဟိ- ဒီအကြောင်းလဲ မဟုတ်ပြန်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းစီးလာခဲ့ကြတဲ့ခရီးအကြောင်း ပြောမလိုထင်တယ်။ သင့်ကို ကျွန်ုပ်က ဒီလောက်သူရဲကောင်းကြောင့်တဲ့လူ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျပြီးနေတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်မှာ စီးပြီး မိန်းမနှစ်ယောက် ကူးနိုင်တဲ့ ရေပြင်နီကြီးကို သူမကူးဝံ့ဘူး။ ဟိ... ဟိ... ဟိ”

ထိုအခါ စစ်သားများသည် ဝါးကနဲ ဝိုင်း၍ရယ်မောကြလေရာ ဆွာပိယက်မှာ ဆီဟမ်ဗာ၏ စကားလုံးများကြောင့် နှလုံးသားကို အပ်ဖျားနဲ့ဆွသကဲ့သို့ အခံရခက်လှသဖြင့် မြေပေါ်တွင် ဒေါသတကြီး ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ မြွေမယားစုန်းမ၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ်ဖမ်းမိတော့မှ တဖြည်းဖြည်း ဘယ်လိုသေရတယ်ဆိုတဲ့ အရာသာကို သိစေမယ်။ ဟိုမိန်းမလဲ အကြောင်းသိရလိမ့်မေပေါ့။ သူ့ယောက်ျား ခုထက်ထိမသေသေးဘူးဆိုရင်လဲ သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် ကျွန်ုပ်သတ်ပြလိုက်ဦးမယ်။ မြွေကလျိုးလျိုး မိုးကပျံ့ပျံ့ သင်တို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်ုပ်လက်က မလွတ်နိုင်ဘူးမှတ်တော့”

(လှောင်ပြောင်သဖြင့်) “ဒီလိုပဲပြောရသလားဟဲ့ ကပြားကောင်ရဲ့။ အမျိုးယုတ် ခွေးကောင် သူခိုးလူသတ်သမား။ သင့်ကို နေရာတကာတိုင်းမှာ အနိုင်ရလာခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်ဆီဟမ်ဘာဟာ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ အနိုင်ယူသွားဦးမှာပဲ။ ယောက်ျား ပျံလွှားသခင်မဟာ ဘယ်တော့မှ သင့်ပစ္စည်းများတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်လိုက်လေနဲ့။ သင်သေပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် သင့်

www.burmeseclassic.com

ပြိုင်ဘက်ဟာ သူနဲ့ပူးစာဆုံ ပေါင်းဖက်ပြီးနေကြလိမ့်မယ်၊ သင့်အဖို့ကတော့ သေခြင်းဆိုး သေရဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာသာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

ဆွာဝီယက်ကား ထိုအခါတွင် ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ပဲ သေနတ်ကိုမြှောက်ကာ ဆီဟမ်ဘာအား လှမ်းပစ်လိုက်သေး၏။ သို့သော် မျက်စိလျှင်လှသော ဆီဟမ်ဘာသည် သေနတ်ကို ပြောင်းဝအပေါ်သို့ မြင့်တက်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြေပေါ်သို့ ထိုးလှဲချလိုက်သဖြင့် ကျည်ဆံမှာ အပေါ်မှဖြတ်သွားလေသည်။

“ဒီနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့သည်တွေ ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သင်မေ့သွားပြီထင်တယ် နွားခေါင်းကြီး၊ ကဲ-ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်ုပ်တို့ချင်းဟာ ရန်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီ ကိုင်း... ကျွန်ုပ်လူများ နွားခေါင်းကြီးရဲ့အသက်ကို တော့ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ကြိမ်က မိတ်ဆွေဖြစ်ဖူးကြတဲ့အတွက် ချမ်းသာပေးလိုက်ကြပါ။ နို့ပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ သူ့တပည့်တွေနဲ့အတူ သင်တို့လုံရိုးတွေနဲ့ နိုက်နက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရပ်ရွာက နှင်ထုတ်ပေတော့၊ နောက်တစ်ခါ ဒီနေရာမှာ မြေလာချတယ်လိုကြားကြရင် သူ့အတွက် သင်တို့ လုံသွားတွေကို အသုံးပြုကြပေတော့”

မိမိတို့စော်ဘွားကြီး၏ အမိန့်ပေးသံကို ကြားကြရသောအခါ စစ်သားများသည် ရှေ့သို့ခုန်ထွက်လာကြပြီးလျှင် ဗန်ဇောရင်းနှင့် သူ၏တပည့်များအား တုတ်များ၊ လုံရိုးများဖြင့် ဦးခေါင်းမှ ခြေထောက်အထိ ကွဲပြဲစုတ်ပြတ် သွေးသံရဲ့ရဲထွက်သည့်တိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကာ ဆီဝယ်၏အရပ်မှ မြစ်နီဘက် ပြန်လည်မောင်းထုတ်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုသူများ မရှိသောအခါ စူဇန်နီက ဆီဝယ်အား ယင်းကဲ့သို့ မိမိတို့အပေါ်တွင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့်အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် မိမိတို့မှာ ခရီးပန်းနွမ်းနယ်ပြီးလျှင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှပြီဖြစ်၍ အစားအသောက် အနည်းငယ်လေးရန် တောင်းပန်လေသည်။ သို့နှင့် ဧည့်သည်များအား ပြုစုစောင့်ရှောက်သူများသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား ဧည့်သည်တံကြီးရှိရာသို့ ဆီသွားပြီးလျှင် နွားနို့၊ ဂျုံ၊ အမဲသား ကြက်ဥ စသည်ဖြင့် သူတို့တွင်ရှိသမျှ အကောင်းဆုံးသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ပေးကြ၏။ မြင်းကျားကြီးကိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရေနွေးဖြင့် နှိပ်နယ်ဆေးကြောပြီးလျှင် ဂျုံစေ့များကျွေးမွေး၏။

စူဇန်နီကား လက်ထပ်သည့် နံနက်ခင်းက ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများနှင့်ပင် ရှိနေရာ ယင်းတို့ကို ချွတ်လဲ၍ ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် ဆီဟမ်ဘာပေးသည့် နည်းသော သားမွေးဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ရလေသည်။ ထိုနောက် နွားနို့နှင့် အစား

အစာအနည်းငယ်ကို စားသောက်ပြီးလျှင် ဂျုံစေ့စွန့်များသွင်း၍ ပြုလုပ်ထားသော ခွေရာကြီးတစ်ခုပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ ထိုကဲ့သို့သော ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းတို့မှ ကယ်တင်လိုက်သည့်အတွက် ဘုရားသခင်၏ကျေးဇူးတော်ကို အောက်ဆုံးရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ဆီဟမ်ဘာလည်း လမ်းလျှောက်ရန်ပင် မတတ်နိုင်လောက်အောင် မောပန်းလာပြီးဖြစ်၍ သူ့သခင်မခြေရင်း၌ ဝပ်တွားကာ အိပ်ပျော်သွားရှာလေသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးနှင့် တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်နေကြရာမှ ခုနက်နေထွက်လာ၍ စော်ဘွားကြီး၏ အစေအပါး မိန်းမများလာ၍ ဝေယျာဝစ္စများကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးရန် ဘတ်ခါးကိုပုတ်၍ နီးသောအခါမှပင် နီးလာကြတော့၏။ ခြေလက်များ တောင့်တင်းကိုက်ခဲနေသည့်ပုတ်ခါးပေါ် သူတို့သည် အားအင်ပြန်လည်ပြည့်တင်းလျက်ရှိကြလေပြီ။ စူဇန်နီသည် မိန်းမတစ်ဦး လျှော်ဖွတ်ပေးသော မိမိအဝတ်ကို ပြန်လဲပြီးလျှင် ဆံပင်ကို ကမားဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် ရှင်းလင်းပြုပြင်ပေ၏။ ထိုနောက် ယူဆောင်လာသော အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်းများကို မြွန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြပြီးလျှင် မြင်းကျားကြီးအား သွားရောက်ကြည့်ရှုရာတွင် မြင်းကျားကြီးမှာ အားသစ်များပြန်လည်ပြည့်တင်းလာလျက် ကမားများက ကျွေးသော ဂျုံစေ့များကို မြွန်ရှက်စွာ စားသောက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် မြင်းကျားကြီးအား ယုယဖွတ်သပ်လျက်ရှိစဉ် ခြေမြန်တော်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၍ စော်ဘွားကြီးဆီဝယ်က ပျံလွှားသခင်နှင့် ဆွေးနွေးပွဲသဘင်တွင် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလိုကြောင်း ပြောကာ ဆီသွားသဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ခြံစည်းရှိအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများက အကြီးအကဲအဖြစ် ဆီးကြိုကာ အရိုအသေပြုသည်ကို တွေ့၏။ သို့နှင့် စူဇန်နီနှင့် ဆီဟမ်ဘာတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားရာ အလွန်မြင့်သော ခြံစည်းရိုးကြီးဖြင့် ဝိုင်းရံထားသည့် မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆီဝယ်နှင့်တကွ အကြီးအကဲများကပါ အရိုအသေပြုပြန်လေသည်။

ထိုအချင်းအရာသည်ကား လူဖြူမိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံတစ်မျိုးဖြစ်သဖြင့် စူဇန်နီမှာ အံ့သြလျက်ရှိ၏။ သို့သော် အံ့သြ၍မဆုံးမိ မိမိတို့ရှေ့တွင် များစွာထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့် မျက်စိသုငယ် ရပ်၍နေရာသော ဇန်တီအာဆီဟမ်ဘာ၏ မြင်းနှင့်သာမက မိုင် ၁၀၀ ခန့်အဝေးတွင် မိမိတို့အသက်ဘေးကြောင့် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော ဝန်အပြည့်နှင့် သားကိုပါ တွေ့ရသဖြင့် ပို၍အံ့သြမိရာ၍။

* * *

(၂၁)

ဇန်တီက သူ၏အဖြစ်အပျက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောရှာ၏။ သူသည် လျှို့ဝှက်တွင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ အနားယူပြီးနောက် အပေါက်ဝသို့ထွက်ကာ ကျောက်တုံးတစ်ခုနောက်မှ ပုန်းကွယ်ကြည့်ရှုနေစဉ် ဆွာပီယက်နှင့် သူ၏တပည့်များ ပြန်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူတပည့် အချို့မှာ အရိုက်ခံရသည့်ဒဏ်ရာများဖြင့် ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ မြင်းသုံးကောင်မှာ ခြေကျိုးလျက်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသူများလွန်သွားသောအခါ ဇန်တီသည် ထိုသူများ အစွဲပေး၍လာရကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် အားတက်လာ၏။ သို့နှင့် သူ၏ အားအင် ကုန်ခမ်းလျက်ရှိသောမြင်းကို ရှေ့မှဆွဲကာ မြစ်နီကြီးကို ညနေစောင်းတွင် ဖြတ်ကျော်လျက် ဆွာပီယက်တို့၏ခြေရာများကို နောက်ကြောင်းခံ၍ လိုက်ခဲ့၏။

အရုဏ်တက်ချိန်အထိ တစ်နေရာတွင် နားနေပြီးနောက် အိပ်ရာမှနိုးသော အခါ သူ့မြင်းနှင့်အတူ အစားစားလျက်ရှိသော လားကြီးကိုပါ အံ့သြစွာ တွေ့ရလေသည်။ လားကြီးကား မြင်းကိုခြေရာခံ၍ လိုက်လာဟန်တူ၏။

စော်ဘွားကြီးသည် ဇန်တီအား ချီးကျူးစကားပြော၍ သူ၏တိရစ္ဆာန်များ ကိုပါ အစားအသောက်များကျွေးမွေးစေ၏။ ဇန်တီထွက်သွားသောအခါ ဆိပ်က ဝူဇန်နီအား...

“ပျံလွှားသခင်မ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သင်ဟာ ကျွန်ုပ်စစ်တပ်ကြီးရဲ့ ဗိုလ်မှူးချုပ်အဖြစ်နဲ့ အန်ဒွမ်ဒီတွေကိုတိုက်ရဖို့ ယခုစစ်ပွဲကြီး ကို ခေါင်းဆောင်စေချင်ပါတယ်။ စစ်တပ်တွေကတော့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ၊ အန်ဒွမ်ဒီတွေနေတဲ့အရပ်က ဝေးလေတော့ သင်သဘောတူမယ်ဆိုရင် နက်ဖြန် မနက် အရုဏ်တက်မှာ စ၊ထွက်ကြဖို့ မကောင်းပေဘူးလား။”

“သင့်အလိုဟာ ကျွန်ုပ်အလိုပါပဲ စော်ဘွားကြီး၊ နို့ပေမဲ့ တိတ်နီမိတ်အရ ကျွန်ုပ်ခေါင်းဆောင်သွားမဲ့ ဒီပွဲအကြောင်းအရင်းကို ကျွန်ုပ်သိလိုပါသေးတယ်”

ထိုအခါ ဆိပ်ကသည် ကိုယ်ရံတော်အချို့အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် ထိုသူများထွက်သွားပြီးနောက် မကြာမီ စိန်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ ကြ၏။ ထိုမိန်းမမှာ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ၍ ၀၀ပြီပြီရှိနေပြီးလျှင် မျက်နှာပေါက် ဆိုးပြီးလျှင် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်လျက်ရှိလေသည်။ စော်ဘွားကြီးက စက်ဆုပ် ရွံ့ရှာဟန်ဖြင့် တံတွေးထွေးပြီးနောက်...

“အဲဒါဟာ အကြောင်းရင်းပါပဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ နားမလည်သေးပါဘူး”

ထိုအခါမှာ ဆိပ်ကအန်ဒွမ်ဒီစော်ဘွားကြီး “ဆီကွန်ဟာန”တွင် တစ်ကမ္ဘာလုံး ကျော်ကြားလောက်အောင် ချောမောလှပသည့် “ဘာတွာ”ဆိုသူ နှမတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းအား မိမိ၏ မဟာဒေဝီတင်မြှောက်ရန် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် သံတမန်များ စေလွှတ်တောင်းဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအခါ ‘ဆီကွန်ဟာန’က မိမိ၏နှမကို တန်ဖိုးအနည်းငယ်မျှနှင့် မရယူနိုင်ကြောင်း၊ အကယ်၍ အနက်တစ်ဝက်၊ အဖြူတစ်ဝက်ပါသည့် နွားကောင်ရေ ၁၀၀၀ ပို့နိုင်လျှင် ရနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် မိမိနယ်ပယ်တွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော နွားနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး နက်သည့်နွားများ ရှားပါးသောကြောင့် နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် အနံ့အပြား ရှာဖွေစုဆောင်းပြီးနောက် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ဖြင့် စေလွှတ်ပို့စေ ကြောင်း၊ လေးလတိုင်တိုင် ကြာရှိပြီးနောက် မိမိ၏စစ်တပ်ကြီးသည် ညတစ်ည တွင် ခရီးပမ်းလျက် ပြန်ရောက်လာရာ၊ မိမိမှာ ထိုညတွင် သူတို့ခေါ်လာခဲ့သည့် မိန်းမကို မကြည့်မိကြောင်း၊ နံနက်လင်းလျှင် စစ်တပ်ကြီးနှင့်တကွ ရွာသူ ရွာသားများကို ဆင်ခေါ်စုရုံးစေလျက် မိမိ၏ကြင်ယာတော်လောင်းအား ပွဲထုတ် ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်းဖြင့် စကားကို လက်စသပ်လိုက်ပြီးနောက်...

“အဲဒီအခါမှာ ပျံလွှားသခင်မရယ်၊ ဟောဒီမျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနဲ့ စုန်းအိုမကြီး တောကြောင်မကြီးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ကို ကြားကြားရှားရှားနဲ့ မာန်စာတုတ်ပြီး ထွက်လာတော့တာပါပဲ၊ သူ့အတွက် အကျွန်ုပ်က စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် လွှတ်ရသတဲ့လေ၊ သူ့အတွက် အကျွန်ုပ်က ဆွတ်ဆွတ်ဖြူတဲ့ နွားကတစ်ဝက်၊ ကိုယ်လုံးပြည့်မည်းတဲ့ နွားကတစ်ဝက်၊ နွားအကောင်ပေါင်း ၁၀၀၀ ကိုလဲ ပေးရသေးတယ်”

အထက်ပါအကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ၌ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ မပြီးမရယ်နေခဲ့သော စူဇန်နီပင် အားရပါး၍ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောမိပြီးလျှင်

www.burmeseclassic.com

ပညာရှင် ဆီဟမ်တာကမူ မြေကြီးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အိန္ဒြေဆည်လျက်ရှိလေသည်။ သို့သော် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နှင့် မိန်းမကြီးကမူ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လျက်...

“ဟဲ့... ကမားကွေးကောင်နီ၊ အန်ဒွမ်ဒီသွေးပါတဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါး ချာကာတုရင်ကြီးက သူ့ကြင်ယာတော်အဖြစ်နဲ့ လက်ဆက်လိုတဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါးကို ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရုံရအောင် သင်ဘာကောင်လဲဟင်၊ ဆီကွန်ယာနရဲ့နှမတော် ဘာတွာကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ သင်တောင်ခဲတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဆီကွန်ယာနရဲ့နှမတော် ဘာတွာပဲဟဲ့”

ကြီး။ (ပြန်၍အော်ဟစ်လျက်) “ဒီလိုဆိုရင် ဘာတွာနှစ်ယောက်ရှိနေလို့ပေါ့ စုန်းမကြီးရဲ့”

“ဘာတွာနှစ်ယောက် ဟုတ်စ၊ ဟီ... ဟီ... ဟီ ဘာတွာလေးယောက်တောင်ရှိသတဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးမှာ မဟာသွေးပါတဲ့ မိန်းမနဲ့သမ္မုအားလုံး ‘ဘာတွာ’လို့ချည်း မှည့်ထားတယ်၊ ကျွန်ုပ်က သူတို့အားလုံးထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး ပညာအရှိဆုံး အတော်ဆုံးပဲ၊ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ရဲ့မောင်တော် ဆီကွန်ယာနထက် အနှစ် ၂၀ ကြီးတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ လင်ယောက်ျားသုံးယောက်အထိ ရခဲ့ပြီးတော့ အားလုံးထက် အသက်ရှည်တဲ့သူပဲ၊ သင်ပြောတဲ့ ကျူရီးလို့ခါးသိမ်ကလေးနဲ့ မျက်လုံးမှေးမှေးနဲ့ ဟာမကလေးက သူ့ထက် ၁၀ နှစ်တိတိငယ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဖခင် နောက်ဆုံးမိန်းမရဲ့ကလေးပဲ”

“ဟုတ်မှာပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကလဲ ဒီအကြောင်းကို ကြိုတင်သိဖို့ကောင်းတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာတွာတွေဟာ လောကမှာ နည်းနည်းပဲကျန်တော့မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘာတွာတွေရဲ့နေရာကို မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ချေမှုန်းရအောင် နက်ဖြန်မနက် ကျွန်ုပ်စစ်ထွက်တော့မယ်၊ သင့်ကို သင့်အစ်ကို စော်ဘွားရဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာဆွဲပြီး ကြိုးကွင်းစွပ်သတ်မယ်”

“တကယ်ဒီအတိုင်းပဲလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်အသက်မသေဘဲနဲ့ အန်ဒွမ်ဒီနယ်ထဲက သင်နဲ့ သင့်သူရဲကောင်းကြီးတွေကို သားရေကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်ပြီး နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြတာ ဖြစ်ရဦးမှာပေါ့လေ၊ ဟီး... ဟီး”

“ကိုင်း... ဒီစုန်းမကြီး ငါမသတ်မီခင် တခြားကိုခေါ်သွားကြစမ်း”ဟု နောက်ဆုံးဆိဂ္ဂယ်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ကိုယ်ရံတော်များလည်း ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားကြရာ မိန်းမအိုကြီး ဘာတွာလည်း အမျိုးမျိုးကျိန်ဆဲရေရွတ်ရင်း လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

မိန်းမကြီးထွက်သွားသောအခါ စူဇန်နီသည် ဆီဟမ်ဘာနှင့် တစတစတိုင်ပင်ပြီးနောက် ဆိဂ္ဂယ်အား...

“စော်ဘွားကြီး ဤစစ်ပွဲသို့ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းရင်းကို ကြားသိရပါပြီ၊ နို့ပေမဲ့ ဒီလိုရန်ညှိုးရန်စအတွက်ကြောင့် လူတွေရဲ့ အသက်ပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးရမှာကို ကျွန်ုပ်မမြင်လိုဘူး၊ ဒါကြောင့် တကယ်လို့ ဆီကွန်ယာနကသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်မထွက်ခင် စည်းကမ်းချက်တွေကို ကျွန်ုပ်စီစဉ်ချထားလို့ပါတယ်၊ အဲဒါတွေကတော့ ဒီလိုပါ၊ တကယ်လို့ ဆီကွန်ယာနက သင်အလိုမရှိတဲ့ ဘာတွာအစား သင်အလိုရှိတဲ့ ဘာတွာကို ပေးအပ်ပြီးတော့ နှားအကောင် ၁၀၀၀ ကိုလဲ သင့်ကိုပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် ပြီးတော့ သူရဲ့လိမ်းလည်လှည့်ဖျားမှုအတွက် သင်ကလဲ သူ့ကို ဘာတွာတွေအများကြီးအနက် ဘယ်ဘာတွာကို အလိုရှိတယ်လို့ ကြိုပြောထားဟန်မတူဘဲကို၊ ဒါကြောင့် တကယ်ပဲ လိမ်လည်လှည့်ဖျားလိုက်တယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ လျော်ကြေးအဖြစ်နဲ့ နောက်ထပ်နှားအကောင်ပေါင်း ၂၀၀၀ ထပ်ပြီး ပေးမယ်ဆိုရင် သင်နဲ့ သင့်စစ်တပ်ကြီးတွေဟာ သွေးတစ်စက်မှ မြေမကျရစေဘဲနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း အောင်ပွဲခံပြီးတော့ ဒီကိုပြန်လာကြရမယ်၊ တကယ်လို့ သူက ဒီစည်းကမ်းကို လက်မခံဘူးဆိုရင်တော့ စစ်ပွဲဟာ ကံစီမံတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေပေါ့၊ ကဲ... ပြောပါဦး၊ ကျွန်ုပ်အကြံပေးတာကို သင်သဘောတူရဲ့လား”

ထိုအခါ ဆိဂ္ဂယ်နှင့် သူ၏အမတ်ကြီးများ၊ စစ်ဗိုလ်များသည် အရေးတကြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်တွင် အချို့က တစ်ဖက်မှလည်းကောင်း၊ အချို့က အခြားတစ်ဖက်မှလည်းကောင်း၊ အချင်းချင်း ငြင်းခုံဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြရာ၌ နောက်ဆုံးတွင် အန်ဒွမ်ဒီသည် အထက်ပါစည်းကမ်းများအပြင် လမ်းခရီး၌ သေဆုံးသည်ဖြစ်စေ၊ အသတ်ခံရသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုသူ တစ်ယောက်ယောက်အတွက် နှားတစ်ကောင်စီ အပူပေးရမည်ဟူသော နောက်ဆက်တွဲအဆိုပြု ငြိမ်းချမ်းရေးလူစုဘက်မှ အနိုင်ရရှိသွားလေသည်။ သို့နှင့် စော်ဘွားကြီးနှင့် အမတ်ကြီးများသည် ထိုအကြောင်းကို စူဇန်နီရှေ့တွင် လေးနက်စွာ ကျိန်ဆိုကြလေ၏။

ထိုနောက် စူဇန်နီက သူကျန်းမာချမ်းသာစွာ နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သူ၏ယောက်ျားနှင့် ဖခင်ထံသို့ ဇန်တီအား တမန်အဖြစ်ဖြင့် စေလွှတ်ပြောကြားခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်ရာ စော်ဘွားကြီးက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခြင်းပြုလေသည်။ အကြောင်းသော်ကား လူဖြူများက စစ်တပ်အလုံးအရင်းနှင့် လာရောက်ပြီးလျှင် စူဇန်နီကို ပြန်ခေါ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ထိုမျှသာမကသေး၊ စူဇန်နီရောက်ရှိနေကြောင်း သူစိမ်းများအား ပြောဆိုသူကို သေဒဏ်ပေးမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထား၏။

ရုပ်(ဖ)နှင့်မိဘများမှာ မိမိအတွက် မည်မျှလောက် ဒုက္ခရောက်ရာမည်ကို သိသဖြင့် စုစုပေါင်း ချုံးပွဲချစ်ခိုင်းရာ၏။ သို့နှင့် ဇနီးအား ညအချိန်တွင် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးမည်ဟု ကြံစည်သော်လည်း ဆံဟမ်ဘာက ဤသို့ ဆိုလျှင် ဇနီးမှာ နောက်ယောင်ခံ၍လိုက်ကာ မုချသတ်ဖြတ်ခြင်းခံရမည် အကြောင်း ပြောသဖြင့် အကြံအထမမြောက်ချေ။ ထိုနောက်၌ သတင်းပို့ပေး ရန် အစောင့်များအား ချောချည်တစ်ခေါ်၊ ချောက်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် အမျိုးမျိုး သွေးဆောင်သော်လည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သတင်းပေးပို့ခဲ့သူကို မတွေ့ရ ကား။ ဤအတိုင်းပင် နေရရှာတော့၏။ ဤသတင်းများကို အစအနမျှကြားရ သောအခါ ဆိပ်ကမ်းသည် အစောင့်များကို နှစ်ဆတိုး၍ ချထားလေသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်သည် စာဖတ်သူအား ရုပ်(ဖ)နှင့်ကျွန်ုပ်၏သမီး စုစုပေါင်းတို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွင် အထူးဆန်းဆုံးသောအကြောင်းအရာကို ပြောပြရပေ တော့မည်။ အိပ်မက်တစ်ခုအရ ကလေးမကလေးစုစုပေါင်းသည် လျှို့ဝှက်တွင် အစာငတ်၍ လဲနေရှာသော သူငယ်ကလေး ရုပ်(ဖ)ရှိရာသို့ သွားရောက်ခဲ့သည် ဟူသောအကြောင်းကို အထက်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရကြပေ လိမ့်မည်။ သူတို့ဘဝ၏ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အခန်း၌လည်း ချစ်သူနှစ်ဦး တို့သည် စင်းလှသော အိပ်မက်တစ်ခုကြောင့်သာ အသည်းကွဲ၍ သေမည်အားမှ ချမ်းသာရာရကြသည်ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိသည်။

နောင်အခါ စုစုပေါင်းပြောသဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်သိရှိရ၏။ သူသည် ထိုနေ့ညက ဆိပ်ကမ်း၌သည်တော်တတွင်း၌ မအိပ်မိ သူကိုယ်တိုင် ဆားမသီရန်မခကြောင်း သူ့ယောက်ျားရုပ်(ဖ)သိစေလိုကြောင်းကို ဘုရားသခင် ထံ အတန်ကြာ ဆုမွန်တောင်းလျက်ရှိ၏။

ဆုတောင်းရင်း အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် သူသည် ရုတ်တရက် နိုးလာ ပြီးလျှင် တံကြီးအတွင်းတွင် မရှိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ နံဘေးမှ ဆံဟမ်ဘာ အသက်ရှူနေသံကိုလည်း ကြားရ၏။ မျက်စိတစ်မှိတ်ခန့်အတွင်း၌ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားပုံမှာ စုစုပေါင်းသည် ယာတောအိမ်ရှိ သူ့အခန်းသို့ရောက်သွား၍ ရုပ်(ဖ) အဖျားတက်၍နေသည်ကို မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူ့အပေါ်မှ မိုး၍ရပ်သူများမှာ သူ၏မိခင် ကျွန်ုပ်နှင့် သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ တစ်ဝက်တပျက်မျှ ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားကို မြင်ရုံဖြင့် အိပ်ရာမှနိုး၍ ခေါ်လာသူနှင့်တူ၏။

ထိုသူအား ကျွန်ုပ်က လူနာမှာ အဖျားကြီးလွန်းသဖြင့် အသက်ပါသွား မည်ကို စိုရိမ်ရကြောင်းပြောရာ သူစိမ်းက လူမမာအား သွေးစမ်းပြီးလျှင်

အဖျားမှာ ဒဏ်ရာကြောင့်မဟုတ် စိတ္တဇရောဂါကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြောင်း စုစုပေါင်းကြားရ၏။

စုစုပေါင်းကြားရသည်ဆိုသော စကားများမှာ စုစုပေါင်းအား ခေါ်ဆောင်သွား ခြင်းခံရပြီးနောက် တတိယမြောက်သောသူ တစ်ယောက်အချိန်တွင် ယာတောအိမ်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာဝန်ပြောဆိုမိသော စကားများ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့၏။

ထိုနောက် စုစုပေါင်းသည် သူ့အိပ်ရာနံဘေးသို့ သွားရောက်၍ ရုပ်(ဖ)နဖူးကို နမ်းကာ “အချစ်ရေ၊ ထပ်တော့ကွယ်”ဟု နှိုးလိုက်၏။ ထိုအခါ ချက်ချင်းလိုပင် ရုပ်(ဖ)သည် အိပ်ရာမှနိုးလာပြီးနောက် “စုစုပေါင်း မင်းဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်နေ ရသလဲဟင်” မေးသဖြင့် စုစုပေါင်းက “ကိုယ်ဒီမှာရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆွာပီယက် လက်ထဲက လက်မတင်ကလေးလွှတ်လာပြီး ကဖားနီလူရိုင်းတွေရဲ့လက်ထဲ ရောက်နေတယ်”ဟု ပြန်ပြော၏။ “ဪ... ဒါထက် ကျုပ်တော့ ဘယ်နေရာမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းတွေ့ရပါမလဲ”ဟု ရုပ်(ဖ)က မေးသဖြင့် စုစုပေါင်းက...

“ကိုယ်လဲ မသိဘူးကွယ်၊ အဲ... အဲ ကိုယ်အခုသိပြီ၊ ဟိုမှာကြည့်လိုက် စမ်း”ဟု ညွှန်ပြလေသည်။

“လူရိုင်းတွေရဲ့လက်ထဲမှာ အကျယ်ချုပ်ဘဝ ရောက်နေတယ်၊ နက်ပြန် ကာ သူတို့ရဲ့တပ်တွေကို မြောက်အရပ်ဘက်ကို ကိုယ်ခေါင်းဆောင်ပြီး ချီတက် ရလိမ့်မယ်၊ နို့ပေမယ့် ကိုယ်ကျန်းကျန်းမာမာရှိပြီး ဘာကိုမှမစိုးရိမ်ဖို့နဲ့ အချိန် ကြာပေမယ့် ကိုယ်တို့ချင်း နောင်ဘေးရန်မသန်း ပြန်တွေ့ကြမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မင်းဆီလာပြောဖို့ ခွင့်ရတာနဲ့ပဲ”

“ကိုယ်တို့ ဘယ်မှာတွေ့ကြမှာလဲ”ဟု မေးပြန်သဖြင့် စုစုပေါင်းက “ကိုယ်လဲမသိဘူး၊ အဲ...အဲ ကိုယ်အခုသိပြီ၊ ဟောဟို မင်းရှေ့ကိုကြည့်စပဲ”

သို့နှင့် သူတို့သည် ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြရာ ကောင်းကင်လဟာပြင်၌ လွင်ပြင်ထဲတွင် ထည်းထည်းကြီးတည်လျက်ရှိသော တောင်ကြီးတစ်တောင်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုတောင်ကြီး၏ထိပ်မှာ စည်မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ညီညာ လျက် ကမ်းပါးယံများသည်လည်း နီရဲသောကျောက်များနှင့် အတိတ်ပြီး၏။ အရှေ့ဘက်တောင်စွန်း၌ တောင်စွယ်ငါးခုသည် ကြီးမားသော လက်ကြီးတစ်ခုမှ လက်ချောင်းများသဖွယ် အသီးသီး ဖြာထွက်လျက်ရှိပြီးလျှင် လက်မ၊လက်ညှိုးနှင့် တူသော တောင်စွယ်နှစ်ခုအကြားမှ စမ်းချောင်းသဖွယ်သည် ပေါက်ထွက်စီးဆင်း လျက် စိမ်းစိုထူထဲသော သစ်ရွက်များရှိ၍ အဖြူများပွင့်နေကြသည့် သစ်ပင်များ ရှိကြလေသည်။

“ကဲ...မင်းမြင်ရပြီပဲ မှတ်မိရောပေါ့၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး”

“မှတ်မိပါပြီ။ ဘာကိုမှလဲ မကြောက်တော့ပါဘူး” ဟု ရုပ်(ဖ)က ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် စူဇန်နီသည် သူ၏အသံကို နားထဲ၌ ကြားယောင်ရင်းဖြင့် တဲတွင်း၌ လန့်နိုးလာရာ သူ့နံဘေး၌ တစ်ခေါခေါနှင့် အိပ်မောကျနေသော ဆီဟမ်ဘာ၏အသံကို ထပ်မံကြားရပြန်လေ၏။ သို့သော် သူ၏စိတ်မှာ သူ့ယောက်ျားအား အကယ်ပင် တွေ့မြင်ခဲ့ရ၍ နောက်တစ်နေ့၌ ပြန်လည်ဆုံဆည်းကာ ပေါင်းသင်းကြရလိမ့်ဦးမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကြောင့် အားသစ်ဝင်ကာ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးလျက်ရှိလေသည်။

* * *

ဤဇာတ်လမ်းကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေသူ ကျွန်ုပ်မရောက်ဘို့တမာကား ထိုနေ့ည ကျွန်ုပ်၏ခုံပေါ်၌ လှဲ၍မျှ မအိပ်ရသေးမီ အခန်းထဲသို့ ကျွန်ုပ်ပြေးဝင်သွားသောအခါ ကြည်လင်ငြိမ်သက်သော မျက်လုံးများဖြင့် အိပ်ရာထဲငုတ်တုတ်ထ၍ ထိုင်နေသော ရုပ်(ဖ)အား တွေ့ရလေသည်။

“မေမေ စူဇန်နီကို တွေ့လိုက်ရဲ့လားဟင်”

“ဟဲ့ ရုပ်(ဖ)၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ စူဇန်နီရှိတယ်ဆိုရင် ဒီမှာဘယ်ဟုတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ပြီးလျက် “သူ ခုပဲ ဒီကိုလာသွားတယ်မေမေရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့စကားတောင် အတူတူပြောနေကြသေးတယ်၊ သူ ဆွာပီယက်လက်ထဲက ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ လွတ်လာပြီး ကမားနီ လူရိုင်းတွေထဲရောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ မေမေ သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာလေ ခံတပ်နဲ့တူတဲ့ တောင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်မှာ ပြန်ပြီး တွေ့ကြရလိမ့်မယ်၊ အရှေ့ဘက်တောင်စောင်းမှာ တောင်စွယ်တွေဟာ လူရဲ့ လက်ချောင်းလို ဖြာထွက်နေတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်မှာပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က သူစိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်ထင်၍ ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟာ...မေမေက ကျွန်တော်ပြောတာကို မယုံဘူးနော် သူ့ပုခုံးပေါ် ကျားရေကြေးခြံပြီး ကျွန်တော့်နဖူးကို နမ်းသွားသေးတယ်” ဟု ပြောရင်းမှ ရုပ်(ဖ)လည်းပြန်၍ နှစ်မြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် နံနက်ခင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ အဖျားပျောက်ကင်းလျက် အသက်အန္တရာယ်မှ စိတ်ချရသော အခြေသို့ ရောက်လာကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

* * *

(၂၂)

နောက်တစ်နေ့ ဆီဟမ်ဘာ အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ စူဇန်နီက သူ့လူမျိုးများဖြစ်သည့် “အန်ပွန်ဒါန” များ နေထိုင်ရာဌာနသည် ကမ်းပါးယံကြီးများ ပိုင်းရံကာ လူ၏လက်ချောင်းကဲ့သို့ တောင်စွယ်များ သွယ်ကျလျက် လက်မနှင့် လက်ညှိုးကဲ့သို့သော တောင်ရိုးနှစ်ခုအကြားမှ ဘေးနှစ်ဖက်ကမ်းပေါ်တွင် အပွင့်ဖြူများ ပွင့်နေကြသည့် စမ်းချောင်းတစ်ခု စီးဆင်းနေသော တောင်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်ပါသလောဟု မေးမြန်းလေ၏။

စူဇန်နီအား စိုက်ကြည့်လျက် “ဟုတ်ပါတယ် သခင်မ၊ အဲဒီနေရာ အမှန်ပဲ၊ နို့ဓမ္မယံ ဒီလောက်ဝေးတဲ့အရပ်က “အန်ပွန်ဒါန” တောင်အကြောင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ကျွန်ုပ်လဲ တစ်ခါမှမပြောဖူးပါဘူး”

“ဘယ်သူမှမပြောပါ” ဟု ပြောကာ စူဇန်နီသည် သူတွေ့မြင်ရသော အာရုံ၏အရိပ်အရောင်အကြောင်းကို သူ့အား ပြောပြလေသည်။

နားထောင်ရာမှ ခေါင်းညိတ်ပြုလျက် “ဒါဖြင့် သင်တို့လူဖြူတွေမှာလဲ ကျွန်ုပ်တို့ ကမားနော်ဆရာတွေ အစကတည်းက ရရှိထားကြတဲ့ တန်ခိုးလွှဲပါဒ်မျိုး ရှိနေပုံကြပါကလား၊ ဒါဟာ ဧကန္တ သင့်ဝိဉာဉ်က သင့်ယောက်ျားရဲ့ ဝိဉာဉ်ကို မနေ့ညကတွေ့ဆုံပြီး စကားပြောရခြင်းပဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတွေထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့သွားနေကြရပြီး အဲဒီမှာ သခင်မနဲ့ သခင်ကင်ဇီတို့ နှစ်ယောက်ပြန်ပြီး တွေ့ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်တယ်”

သက်ပြင်းချလျက် “ကျွန်ုပ်ဖြင့် အိမ်ကိုသာ ချက်ချင်းပြန်ရောက်ချင်တော့တာပဲ”

“ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပျံလွှားသခင်မ ကံကြမ္မာက ဒီလိုဖန်တီးတာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ထိုနေ့နံနက်၌ စုစုပေါင်းသည့် မြင်းနှင့်လားကြီးကို အသီးသီး စီးထားကြသော နောက်ပါ ဆီဟမ်ဘာ၊ ဇန်တီနှင့်အတူ မြင်းကျားကြီးကိုစီးနင်းပြီးလျှင် သူ့အား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် အရှိအသေပြုကြသော ဆီဂွယ်၏စစ်တပ်များ ရှေ့၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရလေ၏။ ထိုနောက် စစ်တပ်ကြီးသည် ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်လျက်ရှိကြသော မိန်းမများ၊ ကလေးသူငယ်များအကြားမှ မြောက်ရိုးစူးသို့ စတင်ချီတက်ရာ၌ ရှေ့ပြေးကင်းသမားများ၊ လမ်းထွင်သမားများလောက်သာ ရှေ့မှတင်ပြီးလျှင် စစ်တပ်ကြီး၏ရှေ့မှ လိုက်ပါရလေ၏။

၁၄ ရက်တိုင်တိုင် ချီတက်ကြရသော လမ်းခရီးအတွင်း၌ အမှတ်တရဟူ၍ ရေလျှံနေသော မြစ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျားရာ၌ လူ ၁၂ ယောက်နှင့် ဆီဟမ်ဘာ၏ မြင်းညှိကြီး ဆုံးရှုံးခြင်းမှတစ်ပါး မည်သည့်အရာမျှ အကြီးအကျယ် မဖြစ်ပွားဘဲ အေးချမ်းစွာ ရှိခဲ့လေသည်။

၁ ရက်မြောက်သောနေ့၌ကား သူတို့သည် အလွန်တရာ ဩဇာထက်ညောင်းလှသော “ပွန်ဒို” လူမျိုးများ၏ နယ်နိမိတ်သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် ထိုနေ့ရာ၌ ရပ်နားကာ “ပွန်ဒိုစော်ဘွား” ထံသို့ ဆီဂွယ်နှင့်သူသည် ရန်ဘက်မဟုတ်သောကြောင့် သူ၏နယ်အတွင်း၌ စစ်တပ်ကြီးကို ဖြတ်သွားခွင့် ပြုပါမည့်အကြောင်းနှင့် တမန်များ စေလွှတ်ပြောကြားစေ၏။ ၃ ရက်မြောက်သောနေ့၌ တမန်များသည် ပွန်ဒိုစော်ဘွားထံမှ သံတမန်များနှင့်အတူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် အကယ်၍ သူတို့၏စော်ဘွားအား နွားထီးတစ်ကောင်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးအပ်မည်ဆိုပါက ဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာ ဖြတ်သွားခွင့် ပြုမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆီဂွယ်အား ပြောကြား၏။ အဆိုပါသံတမန်များ စကားပြောဆိုနေစဉ် အနီး၌ရှိသော ဆီဟမ်ဘာသည် ထိုသူများ၏ ဂဏှာမငြိမ်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် စစ်သားများနှင့် စုစုပေါင်းကို ကြည့်ပုံများကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာသတိပြုမိလေသည်။

သို့နှင့် အကြံရသဖြင့် ထိုညနေ၌ သူသည် သူ့အကြောင်းကို သိပြီဖြစ်သော သံတမန်များ တစ်ခန်းသို့ သွားရောက်ကာ အဖိုးအခအနည်းငယ်ပေးကာ ရှေးဖြစ်အကြောင်းများကို မှော်အတတ်ဖြင့် ဟောပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ သို့သော် သံတမန်များက မိမိတို့မှာ ဂါထာမန္တ ရားများကို ယုံကြည်သူများမဟုတ်ကြောင်း၊ သွားလိုက မိမိအလိုရှိသောမိန်းမကို မရသဖြင့် အချစ်ဝေဒနာခံနေရသူ မိမိတို့အထဲမှ သူငယ်တစ်ယောက်ထံ သွားရန် လမ်းညွှန်လိုက်၏။

သို့နှင့် ဆီဟမ်ဘာသည် ထိုသူငယ်အကြောင်းကို စစ်သားများထံမှ စုံစမ်းတန်သရွေ့ စုံစမ်းပြီးလျှင် လျှို့ဝှက်သောနေရာတစ်ခုတွင် ထိုသူငယ်အား မိမိနှင့် လာရောက်ဆွေးနွေးရန် စီမံလိုက်လေသည်။

တွေ့သောအခါ ဆီဟမ်ဘာက “ကျွန်ုပ်ကြည့်စမ်းမယ်၊ သင့်မှာဧည့်က (.....) မဟုတ်လား၊ သင်က သင့်အပေါ် စိတ်မဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေတ္တာရှိနေပါကလား” စသည်ဖြင့် မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ သိသည်ထင်သော စကားများကို ပြောလေသည်။

သူငယ်။ ။ “သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ၊ ဒါနဲ့ပြောစမ်းပါဦး နော် ဆရာမကြီးရယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို သင်ကူညီနိုင်ပါ့မလား”

“ဒါက မခက်ပါဘူးလေ၊ နို့ပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ဖို့လာတဲ့ အခါ သင့်အာရုံက တခြားကိုရောက်နေတာက ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူတွေကို ဟိုရှေ့ကတောင်ကြားလမ်းမှာ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ဖို့အရေးမှာ သင်စိတ်ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ဆရာမကြီး၊ ဒီအကြောင်းကို တချို့တဝက် ကြားခဲ့ရလို့ လုပ်ကြံဖို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်စဉ်းစားနေမိပါတယ်၊ ဒီအကြောင်း သင့်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ဘယ်သူကပြောရမှာလဲ၊ သင့်စိတ်ကူးတွေဟာ သင့်မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်နေတာပဲ၊ ကလေး ကျွန်ုပ်တို့နဲ့မဆိုင်တဲ့စကားတွေထားပြီး ဟောဒီဆေးသာ သင်ချစ်တဲ့လူကို ပေးလိုက်ပေတော့၊ မိန်းကလေးအကြောင်းတစ်ခုတည်းသာ စိတ်ကူးသွားနော်”

ဆီဟမ်ဘာသည် ဘေးဥပါဒ်မဖြစ်နိုင်သော ဆေးဖြူမှန်အနည်းငယ်ကို ထိုသူငယ်အား ပေးပြီးလျှင် ၆ ရက်တိုင်တိုင် မိန်းကလေးရေမျိုး၍အပြန်၌ တစ်နေ့လျှင် ပန်းတစ်မျိုးကျစီ လဲ၍ပေးရန်လည်း မှာကြားလိုက်လေသည်။ သူငယ်။ ။ “ဒါထက် အဖိုးအခအဖြစ်နဲ့ သင့်ကိုဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရပါမလဲ”

ဘာ။ ။ “မလိုပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ချစ်ရေးကိစ္စမှာ အဖိုးသားနားယူလေ့ မရှိပါဘူး၊ ဒီကိုလာတဲ့အကြောင်းသာ တခြားဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ သင်တို့ နှစ်ယောက် မေတ္တာမျှရင် ကျွန်ုပ် ကျေနပ်ပြီ၊ ကိုင်း... သွားပေတော့”

ထိုသူငယ်သည် မြေကြီးနှင့် ခြေထောက် ထိရမှန်းမသိဘဲ ထွက်သွားလေသည်။ သူငယ်ထွက်သွားသောအခါ ဆီဟမ်ဘာသည် ဆီဂွယ်ထံ ဇန်တီအား စေလွှတ်၍ ခေါ်စေ၏။ မကြာမီ ဆီဂွယ်နှင့် ဗိုလ်မှူးနှစ်ယောက် ရောက်လာရာ

၁၂၄ ၁ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဆီဟမ်ဘာလည်း သူငယ်ထံမှ စုံစမ်းရသမျှကို ပြောကြားပြီးလျှင် ယင်းကဲ့သို့ အကြံရခြင်းမှာလည်း စူဇန်နီ၏ဦးနှောက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူ့သခင်မအား ဂုဏ်တင်သည့်အနေဖြင့် ပြောကြားလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ကြားရသောအခါ ဆိဂွယ်နှင့် ဗိုလ်မှူးများသည် ပွန်ဒီစောဘွားအား ချက်ချင်းပင် သွားရောက်တိုက်ခိုက်မည်ပြုသေး၏။ သို့သော် ဆီဟမ်ဘာက...

“နားထောင်ကြစမ်းပါဦး။ ပျံလွှားသခင်မက ဒီထက်ကောင်းတဲ့အကြံ တစ်ခု ကျွန်ုပ်ကို ပြောထားပါတယ်။ အဲဒီအကြံကတော့ ပွန်ဒီသံတမန်တွေဟာ လင်းအားကြီးအချိန်မှာ ဒီကထွက်သွားကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ သင်တို့က နှုတ်ဆက်ရင်းနဲ့ သင်တို့လိုက်လာကြပြီးတော့ နက်ဖြန်ည တောင်ကြားလမ်းဝမှာ စခန်းချမယ်လို့ ပြောလိုက်ကြရမယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဇန်တီကို ပွန်ဒီ လူမျိုးကလေးတစ်ယောက်လိုဝတ်ပြီး တောင်ကြားလမ်းအပြင် တခြားဘက် လှည့်ပြီး သွားနိုင်တဲ့လမ်း ရှိသလားဆိုတာ စုံစမ်းရအောင် ချက်ချင်းလွှတ်လိုက် ကြမယ်။ ဒီလူက ဒီလိုဘက်မှာ အင်မတန်ကျင်လည်တဲ့လူဆိုတော့ တကယ်လို့ တွေ့ခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို နက်ဖြန်ပြန်ပြီး အကြောင်းကြားလိမ့်မယ်”

စောဘွားကြီးနှင့် သူ၏ဗိုလ်မှူးများသည် ထိုအတွက် သူ၏ညာဏ်စွမ်းကို ချီးကျူးပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုနောက် တစ်နာရီအတွင်း၌ ဇန်တီအား ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရှိသမျှကို သွန်သင်မှာကြားပြီးနောက် သူ၏တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ရန် စေလွှတ်လိုက်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ သံတမန်များသည်လည်း လက်ဆောင်အဖြစ် ရရှိခဲ့သော နွားထီးကြီးများနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို ယူဆောင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ သံသယမရှိကြဘဲ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ထိုည၌ ဆိဂွယ်၏တပ်မကြီးသည် လည်း လက်ယာဘက်နှင့် လက်ဝဲဘက်တွင် မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင် ကမ်းပါးယံကြီးများရှိသည့် တောင်ကြားလမ်းဝနှင့် တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသောအရပ် တွင် တပ်စွဲလျက်ရှိလေသည်။

နေဝင်ပြီးနောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဇန်တီသည် ဆာလောင် မောပန်းစွာ ပြန်၍ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် အစားအသောက်များကို တောင်း၍ စားသောက်၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဆိဂွယ်၊ စူဇန်နီနှင့်ဆီဟမ်ဘာတို့ အား တောင်ကြားလမ်းလောက်သွားရန် မလွယ်ကူသော်လည်း တောင်ကမ်း ပါးယံ လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုလမ်းမှ ပွန်ဒီများနေသောမြို့ကို

တွေ့ကာ မြို့နောက်ဘက် နွားခြံများအနီးမှ ထွက်နိုင်ကြောင်း သတင်းပေး လေသည်။

သို့နှင့် နီးနော့တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ဇန်တီအား ရှေ့မှ လမ်းပြလေ့ထံ စစ်တပ်ကြီးသည် သန်းခေါင်မတိုင်မီ တစ်နာရီခန့်တွင် ပွန်ဒီများအား လှည့်စား ရန် ချက်ပြုတ်ခဲ့သော မီးများကို မငြိမ်းဘဲ ထားခဲ့ကြပြီးနောက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ချီတက်သွားကြလေ၏။

ဇန်တီညွှန်ပြသော တောင်ကမ်းပါးယံ လမ်းအတိုင်း တက်ရောက်ကြပြီး လျှင် တစ်ညလုံး ခရီးသွားကြရာ နံနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် နွားခြံများရှေ့ သို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာတွင် နွားကျောင်းသားများသာ တွေ့၍ ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနေသော နွားများကို သိမ်းယူကြပြီးနောက် ပျံလွှားသခင်မအား ထောင်၍ဖမ်းသူများအတွက် ယင်းသည်ပင် ဆုလာဘ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် နွား ကျောင်းသားများအား မြို့သို့ သွားရောက်သတင်းပို့စေ၏။

ပွန်ဒီများသည် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ နောက်မှလိုက်လာကြသေး၏။ သို့သော် သူတို့မိ၍မလာမီ နက်ရှိုင်းလှသော တောကြီးထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုအောင်မြင်မှုကြီးအတွက် စစ်သားများသည် စူဇန်နီနှင့် ဆီဟမ်ဘာအား ချီးကျူးပြီးလျှင် ဇန်တီကိုလည်း ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချီးမြှောက်ကြ ကုန်၏။

ထိုနောက် သူတို့သည် တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာကြ၍ တစ်ခါ တစ်ရံ ရေလျှံသောမြစ်များကို ဖြတ်ကျော်ရခြင်း၊ တောင်တန်းများ၌ လမ်းမှား ရှာဖွေရခြင်းတို့မှတစ်ပါး ပြောပလောက်သော အခက်အခဲများကို မတွေ့ရှိကြရ ပေ။ နောက်ဆုံး ၃၁ ရက်မြောက်သည်နေ့တွင် မိမိတို့၏ ရန်သူဖြစ်သော အန်ဒွမ်ဒီတို့၏ နယ်နိမိတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်မိကြရာ သူ့ထံသို့ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက်ကြီးမားသော စစ်တပ်ကြီးနှင့် လာရောက်သည်ကို သိလိုသဖြင့် အန်ဒွမ်ဒီစောဘွားဆီ ကွန်ယာနက စေလွှတ်လိုက်သော တမန်များနှင့် တွေ့ဆုံ ကြလေ၏။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆိဂွယ်သည် သူ့အမည်နှင့်တကွ ပျံလွှား သခင်မ၏အမည်ကိုပါ ထည့်သွင်း၍ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည့်ပြင် ပကတိ တည်သော လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်ပီပီ၊ အကယ်၍ မျက်စိတစ်ဖက် လုပ်နှင့် အစ်မကြီးအစား နမငယ် “ဘွားဘွား”အား သူပေးထားရသောနွားပေါင်း ၁၀၀၀ အပြင် လျော်ကြေးအဖြစ်ဖြင့် အခြားနွား ၂၀၀၀ ကိုပါ သူ့ထံသို့ ပေးပို့မည်ဆိုက တိုက်ခိုက်မည်မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလိုက်သေး၏။ ပထမ၌ ဤစည်းကမ်းချက်များကို ငြင်းဆန်၍နေသေး၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး

www.burmeseclassic.com

တွင် စော်ဘွားကြီး၏အစကိုဖြစ်သူ အကြီးအကဲအဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါလာသော သံအဖွဲ့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဤကိစ္စကို အခြားသူမပါဘဲ “ပျံလွှားသခင်မ” အမည်ရှိသော လူဖြူလိပ်ချုပ်ကြီးနှင့် လာတိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုကြောင်း တောင်းဆို လေသည်။

သို့နှင့် စူဇန်နီသည် ဆီဟမ်ဘာတစ်ယောက်ကိုသာ ခေါ်၍ မြင်းကျားကြီး ကိုစီးကာ စစ်တပ်ကြီး၏ရှေ့ မျက်နှာစာ ပေ ၁၀၀ ခန့်အကွာသို့ ထွက်ပြီးလျှင် ထိုသူတို့အား တွေ့ဆုံရလေ၏။ စူဇန်နီသည် ထိုသူအား ကောင်းမွန်ပြုပြစ်စွာ စကားလက်ခံပြောရာမှ ဆိပ်ငယ်မှာ လိမ်လည်လှည့်ပျားခြင်းခံရသဖြင့် လက်စား ချေလိုစိတ်မွန်နေကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးက သူတို့မှာလည်း တိုက်ခိုက်ခံရန် အဆင်သင့်ရှိပါကြောင်းနှင့် ပြန်လည်ပြောဆို လေ၏။ ထိုအခါ စူဇန်နီက သူတို့သည် ဆိပ်ငယ်အား ခုခံတိုက်ခိုက်၍ အောင်မြင်စေကာမူ လူအမြောက်အမြား ကျဆုံးခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်း ကြောင်း၊ ထို့ပြင် သူတို့ဘက်၌ လူအင်အားနည်းပါးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့အား မုန်းတီးနေသော ရူးလူးများသည် အခွင့်ကောင်းယူကာ သူတို့အား မုချ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ အန်ဒွမ်နီများသည် အညံ့ခံကြပြီးလျှင် သူတို့အား လှံများ နှင့်ပင် မရွယ်ပါဟူသော စူဇန်နီ၏ ကတိစကား အခြားသူ၏ ကတိကိုကား သူတို့သည် နာယူခြင်းပြုမည်မဟုတ်ချေ။

သူတို့သည် ချောမောလှပသည့် မိန်းမငယ် ဘွာတွာအစစ်ကို ဆိပ်ငယ်၏ လက်သို့ ပေးအပ်ပြီးလျှင် မိန်းမအိုဘွာတွာကြီးကို ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားကြ လေ၏။ ထိုမိန်းမကလေးနှင့်အတူ သူပေးထားသော နွားအကောင် ၁၀၀၀ အပြင် လျော်ကြေးအဖြစ်ဖြင့် နောက်ထပ်နွားကောင်ရေ ၁၂၀၀ ကိုပါ ပြန်လည် ပေးအပ်ရန်လိုလေသေးသော နွားအရေအတွက်ကိုမူ နှုတ်ကတိအရ ချွင်းချန် ထားလေသည်။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ ကဟားလူမျိုးအလည်၌ “ပျံလွှားဖြူ၏စစ်ပွဲကြီး”ဟူ၍ လည်းကောင်း “သွေးမစွန်းသောစစ်ပွဲကြီး”ဟူ၍ လည်းကောင်း အသီးသီး ပြောစမှတ်ပြုကြရသော ဆိပ်ငယ်နှင့် အန်ဒွမ်နီတို့၏စစ်ပွဲကြီးသည် အပြီးသို့တိုင် ရောက်လေသည်။

* * *

(၂၃)

အားလုံး ကိစ္စများပြီးစီးလတ်သော် ဆိပ်ငယ်သည် စူဇန်နီရှိရာသို့ လာရောက်လျက်...

“၃ ရက်အတွင်း ကျွန်ုပ်တပ်ခေါက်ပြီး နေရပ်ကိုပြန်တော့မယ်၊ ဒါကြောင့် သခင်မလဲ တောထဲမှာနေခဲ့လို့မဖြစ်ပေဘူး”

“ကျွန်ုပ်လဲ သင်နဲ့အတူလိုက်ပြီးတော့ ထရန်စကေးနယ်က ကျွန်ုပ်အိမ်ကို ပြန်မှာပေါ့”

ရှက်ကြောက်အားနာသော မျက်နှာဖြင့် “အလိုလေး... ဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူး သခင်မ၊ နိမိတ်ဖတ်သူတွေရဲ့အိပ်မက်ကို သင်မှတ်မိမှာပေါ့၊ ပျံလွှား ဖြူတစ်ကောင် ကျွန်ုပ်တို့တပ်ဦးက ချီတက်ခဲ့လို့ရှိရင် အော်ပွဲရမယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့လဲ ယခုသခင်မရဲ့ ပညာစွမ်းကြောင့် ပွန်ဒိုတွေကိုလှည့်ပတ် ပြီးတော့ သူတို့နွားတွေကိုလဲ သိမ်းယူနိုင်ခဲ့ကြပြီ၊ နောက်ပြီး သင်ရဲ့ညာဏ်စွမ်းနဲ့ လုံတစ်ချောင်းမှမသုံးရဘဲ အန်ဒွမ်တွေကို အောင်နိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်အလိုရှိတဲ့ ဘွာတွာလဲ ကျွန်ုပ်လက်ထဲကိုရောက်ပြီ”

“ဒါပေမဲ့ သခင်မ၊ အိပ်မက်က ဒါချည့်မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တကယ်လို့ ပျံလွှားသခင်မဟာ တောင်တက်ကို ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူတူ မျက်နှာမူသွားမယ် ဆိုရင် ကံအကောင်းဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်စစ်တပ်ကြီးဟာ ကံအဆိုးဆုံး အခြေကို ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားလိမ့်မယ်တဲ့၊ ရှေ့စကားမှန်ရင် နောက်စကား မှန်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် တထစ်ချယုံကြည်တယ်၊ ဒီတော့ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ အတူတူ နေရပ်ကိုပြန်ပြီး လိုက်လို့တော့မဖြစ်ပေဘူး”

၁၂၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုအခါ စူဇန်နီ၊ ဆီဟမ်ဘာတို့သည် ဆိပ်ကမ်းတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြကာ မိမိတို့အလိုသို့ပါအောင် ဆွဲဆောင်ခြင်းပြုကြလေ၏။ သို့သော် အချည်း နှီးပင်။

ဆီဟမ်ဘာ။ “ကိုင်း ပျံလွှားသခင်မ၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ပြုလုပ်စရာ လမ်းတစ်ခုထဲပဲရှိတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ဟောဒီနေရာနဲ့ ၄ ရက်ခရီးဝေးတဲ့ တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာနေကြတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အန်ပွန်ဒါနုလူမျိုးတွေကြားမှာ သွားပြီး ခိုလှုံနေကြဖို့ပဲ။ နို့ပေမဲ့ ပြို့ရွာကိစ္စနဲ့ လက်ထပ်ရေးကိစ္စအတွက် သူတို့ကိုပုန်ကန်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်လေတော့ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှာ သူတို့ ဘယ်သဘောထားမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်အရပ် ကို ဆားကင်းရန်ကင်းနဲ့ ထွက်သွားနိုင်ကြတဲ့အထိ သူတို့ဆီသွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ နေကြရမှာပဲ”

သက်ပြင်းချရင်း “ဒီလိုဆိုရင် ဆိပ်ကမ်းဟာ သူ့နေရပ်ကိုမပြန်ခင် အန်ပွန် ဒါနုတွေရဲ့နေရာအထိ ကျွန်ုပ်တို့ကိုစောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ပို့ကောင်းပါရဲ့၊ ဒီလိုစစ်တပ်ကြီးရဲ့ထိပ်မှာ မြင်လိုရှိရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို သူတို့ ပိုပြီးအထင်ကြီးမှာပဲ”

ဆိပ်ကမ်းနှင့် စစ်ဗိုလ်မှူးများသည် စူဇန်နီအား ချစ်ခင်လေးစားကြသည့်ပြင် သူ့အား တောကြီးမြက်မ အရိုင်းအစိုင်းနယ်ထဲတွင် မထားရစ်ခဲ့သောကြောင့် ထိုအကြံကို ဝမ်းမြောက်စွာ သဘောတူကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ၃ ရက်မြောက် သည့်နေ့ ညနေ၌ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ထွက်သော တောင်ကြားလမ်း ကလေးတွင် စခန်းချကြရ၏။ နောက်တစ်နေ့ နေမထွက်မီ ဆီဟမ်ဘာက စူဇန်နီအား အိပ်ရာမှနှိုးပြီးနောက် “ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးတွေရဲ့ ဌာနီပေါ်မှာ အလင်းရောင် ဘယ်လိုထွက်လာတယ်ဆိုတာ ထ၊ကြည့်စမ်းပါဦးသခင်မ” ဟု ပြောသဖြင့် တောင်ကြားဝရှိ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အောက်ဘက်ရှိ ကွင်းပြင်ကြီးမှာ မြူများဆိုင်းနေသဖြင့် ပထမကွဲပြားစွာ မမြင်ရဘဲ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကဲ့သို့ ရှိနေသည်သာမြင်ရ၏။ မကြာမီ နေရောင်ခြည် များသန်းလာရာ၊ မြူများ လွင့်စင်သွားပြီးနောက် တောင်ကြားမှ လွင့်ပြင်ကြီး ခြား၍နေသော အန်ပွန်ဒါနုတို့၏ တောင်ပေါ်ခံတပ်မြို့ကြီးကို ထင်ရှားစွာ မြင်လေတော့၏။

“ဆီဟမ်ဘာ ဒီဟာတခြားမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်စိတ်အာရုံထဲမှ တွေ့မြင် ရတဲ့ နေရာပဲ၊ ကြည့်လေ ချောက်ကမ်းပါးယံ နီရဲရဲမတ်စောက်စောက်ကြီး တွေ့ရတယ်၊ အရှေ့ဘက်တောင်စောင်းကလူ လက်ချောင်းတွေလို သွယ်ကျနေ

တောင်စွယ်ငါးစွယ်ရယ်၊ ပြီးတော့ လက်မနဲ့လက်ညှိုးလို တောင်စွယ်ငါးခု အကြားက ချောင်းလဲ စီးဆင်းနေတယ်”

“ဒီလိုတောင်မျိုး ဘယ်အရပ်မှာမှ မရှိဘူးလို့ အစကတည်းက သခင်မတို့ ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီပုံသဏ္ဌာန်အစွဲပြုပြီး လက်ဝါးကြီးတောင်လို အမည်မှည့်ထားကြတယ်”

သူ့စကားမှ မဆုံးတတ်သေးခင် ရုတ်တရက် စကားလှမ်း၍ ပြောလိုက် သော အသံတစ်သံကြောင့် စူဇန်နီမှာ မြေပေါ်သို့လဲကျသွားမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား လေ၏။

ဝှစ်ဒေး စူဇန်ဟု ဒတ်(ချ)ဘာသာဖြင့် ပြောပြီးနောက်၊ ထိုအသံသည် ပြန်၍တိတ်သွားလေသည်။

“ဆီဟမ်ဘာ ကြားလိုက်ရဲ့လား၊ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်များ မက်နေရော သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆွာပီယက် ဗန်ဗောရင်းကိုယ်တိုင် စကားပြောနေသလား”

“အိပ်မက် မက်နေတာမဟုတ်ဘူး သခင်မ၊ ဒီအသံဟာ ဆွာပီယက်ရဲ့ အသံအစစ်ပဲ သူဟိုရောက် ချောက်ကမ်းပါးယံကြားတစ်နေရာမှာ ပုန်းနေလိမ့်မယ်၊ ဟောဒီကျောက်တုံးနောက်မှာ မြန်မြန်ခွဲထောက်နေစမ်းပါသခင်မရဲ့၊ ဟိုက သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်လိုက်ပါမယ်”

စူဇန်နီသည် ကျောက်တုံးနောက်တွင် ခွဲထောက်ချလိုက်လေသည်။

ယခင်အသံက ဆတ်လက်၍ “ဘယ်နှယ်လဲ စူဇန်နီ၊ ဟိုမှော်ဆရာမက မင်းကို သေနတ်နဲ့ကျပ်ကပစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောနေတယ် ဟုတ်စ၊ ကျုပ်ပစ်ချင်ရင် ဟိုကျောက်တုံးပေါ်မှာရပ်နေတုန်းက သုံးခါလောက်တောင် ပစ်နိုင်သေးတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ချစ်သူကလေးဖြစ်မဲ့လူကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျုပ်က ပစ်သတ် ရမှာတဲ့လဲကွယ်၊ ဒါနဲ့ စူဇန်နီ မင်းက အန်ပွန်ဒါနုလူမျိုးတွေထဲမှာ သွားပုန်းမလို့ ပေါ့လေ၊ မင့်အကြံကို ကျုပ်သိပါတယ်၊ မင်းကတော့ ကျုပ်နဲ့ဝေးလူပြီအောက်မေ့ နေတယ် ဟုတ်ကဲ့လား၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ မင်းနောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အောင် လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ ဒါနဲ့နေဦး၊ မင်းကိုပြောစရာတစ်ခု မေ့နေလိုက်တာ၊ မင်းယောက်ျား အင်္ဂလိပ်လူဝင်စားကောင်ဟာလေ သေပြီကွယ်”

ဆီဟမ်ဘာက လေသံဖြင့် “သူပြောတာ အရေးမစိုက်စမ်းပါနဲ့၊ သခင်မ ခံတိပျက်သွားအောင် ဒီအကောင် တင်သက်သက် မုသားပြောတာပါ”

ဆွာပီယက်က ဆက်လက်၍ “ကျည်ဆံနဲ့ရေက သူ့အတွက် အတော် ကလေး ပျားသွားလေတော့ အိမ်ကိုရောက်ပြီး ဒုတိယညမှာ သူသေတယ်၊ မင့်အဖေကြီးလဲ ကျုပ်ကိုတွေ့ရအောင် ကျုပ်နေရာကိုလိုက်လာပြီး အရာမှာ

ဒဏ်ရာအတော်ပြင်းပြင်းရသွားတာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ခေါ်သွားကြရတယ်။ သူ့သေသလား။ ရှင်သလားဆိုတာတော့ ကျုပ်မပြောနိုင်ဘူး။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဆီဟမ်ဘာသည် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ပြောလေ့လာအော်ဟစ်လျက်...

“သွားစမ်း နားခေါင်းကြီး၊ သင့်မိတ်ဆွေ ကဖားမှော်ဆရာတွေဆီက လိမ်နည်း၊ ညာနည်းတွေသွားပြီး နာခံချေဦး၊ ခုလိုလိမ်နည်းမျိုးက ယုတ္တိမရှိလှသေးဘူး၊ ပျံလွှားသခင်မရဲ့ယေဘ်ကျားဟာ တတိယည သူများနေတဲ့ အထဲမှာတောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ အသက်ရှင်နေတယ်၊ ဆီရာဂျန်ဘို့တမာ ဒဏ်ရာရတယ်ဆိုတာလဲ အလကား၊ ကပြားလူမိုက်ကောင် သွားမှာ သွားစမ်း၊ ဒီတစ်ခါ လုံပြားတွေကိုမသုံးဘဲ လုံသွားတွေကိုသုံးမဲ့လူတွေ မရောက်ခင် မြန်မြန်သွားပေတော့၊ ကိုင်း... သခင်မ ကျွန်ုပ်တို့လဲ သွားကြရအောင်”

သို့နှင့် သူတို့သည် တစ်လမ်းလုံး အကွယ်အကာယူကာ သွားကြပြီးနောက်၊ စခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဆီဟမ်ဘာသည် ဆိပ်ကမ်းအား အကျိုးအကြောင်းကို ပြန်ပြောသဖြင့် စော်ဘွားကြီးလည်း အဆိုပါချောက်ကမ်းပါးယံနှင့်နောက်မှ ချုံများကိုရှာဖွေရန် လူအချို့ကို လွှတ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ထိုသူများကား ဆွာပီယက်၏အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

မိတ်မပျက် လက်မပျက် သည်းခံနိုင်သည့်စွဲရှိသော ရန်သူတစ်ယောက်အား မည်သူသည် မကြောက်ရွံ့ဘဲ ရှိလိမ့်မည်နည်း။ စူဇန်နီသည် အပြင်မှ ထာဝစဉ်စောင့်ဆိုင်းနေမည့် ရန်သူတော်ကြောင့် ထိုနေရာမှ မစွာရအောင်ရှိနေတော့၏။ မဲမှောင်သော တိမ်တိုက်များနောက်ကွယ်၌ နေရောင်ကလေးရှိနေသည် မှန်၏။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံချင်းလည်း ဘေးမခံရန်မသိဘဲ ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကလေးလည်း နှလုံးသားထဲ၌ ကိန်းအောင်းနေသည် မှန်၏။ သို့သော် ယခုမူကား မည်သို့ပင်ကြည့်စေကာမူ မည်းနက်နေသော တိမ်တိုက်နောက်၌ မည်သည့်အလင်းရောင်တန်းကလေးကိုမျှ မမြင်ရရှာပေ။

နေရောင်ကလေးထွက်၍ အတော်နွေးလာသောအခါ သူတို့သည် တောင်ကြားလမ်းမှထွက်ကာ တောင်ကြီးရှိရာသို့ ရှေ့ရှုချီတက်ကြလေ၏။ သို့နှင့် အနီးသို့ရောက်ရှိလာကြသောအခါ အန်ပွန်ခွါနများသည် များစွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

တောင်ခါးပန်းရှိသူတို့အိမ်ကလေးများထဲမှ ထွက်ကာ ပစ္စည်းကလေးများကို ပုခုံးထက်တွင်ထမ်းလျက်လည်းကောင်း၊ နွားများကိုဆွဲလျက်

လည်းကောင်း ဗဟိုခံတပ်ကြီးရှိရာသို့ အပြေးအလွှားလာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုအချင်းအရာကိုမြင်လျှင် ဆိပ်ကမ်းသည် သံတော်ဆင့်မှူးတို့စေလွှတ်ကာ မိမိလာရောက်ခြင်းမှာ စစ်ပြုရန် လာရောက်ခြင်းမဟုတ်၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စော်ဘွားကြီးနှင့်လည်း စကားပြောဆိုလိုကြောင်း မှာကြားလိုက်၏။

၂ နာရီနီးပါးမျှ ကြာသောအခါ အန်ပွန်ခွါနများ ရောက်လာ၍ ဆိပ်ကမ်းက သူ၏အမည်နှင့် လူမျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပြီးနောက် စော်ဘွားမည်သူဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးမြန်းရာ၊ လူအိုကြီးတစ်ဦးက “ကီရာနုလို့အမည်ရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့စော်ဘွားကြီးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှာ လပေါင်းများစွာက ကျရောက်နေတဲ့ ကျောက်ရောဂါနဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတိဒုက္ခရောက်နေကြပါတယ်၊ သားသမီးများလဲ ဒီရောဂါနဲ့ပဲ သေဆုံးကုန်လို့ ကျောထောက်နောက်ခံဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှာ မိုးခေါင်နေတဲ့ ဒုက္ခကိုလဲ ခံစားနေရပါတယ်၊ မကြာခင် မိုးသားမရွာရင် အများရောဂါလိုက်လာပြီး ဇူးလူးတွေက ကျွန်ုပ်တို့တစ်မျိုးလုံး ချေမှုန်းရုံပဲရှိတော့တယ်”

ကြီး။။ “ဒီအတိုင်းဆိုရင် သင်တို့လူမျိုးဟာ မကောင်းမှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိခဲ့လို့ပေါ့၊ ဒါထက် အန်ပွန်ခွါနတို့ရဲ့ တရားသဖြင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အကြီးအကဲက ဘယ်သူလဲ”

အို။။ “အမှန်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အကြီးအကဲဖြစ်ထိုက်သူဟာ သေတယ်ရှင်တယ် မသိရပါဘူး စော်ဘွားကြီး၊ သူဟာ သေးသေးကွေးကွေး မိန်းမတစ်ယောက်ပေမဲ့ အင်မတန် ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့နာမည်ကတော့ ‘စီဟမ်ဘာနဂေးရန်ဂါး’ တဲ့၊ လရောင်အောက်မှာ လမ်းလျှောက်သူလို အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်၊ ကိုရာနုရဲ့ဗေဒင် ကျွန်ုပ်တို့စော်ဘွားဟောင်းကြီးရဲ့ မဟာဒေဝီကမွေးတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့အမတ်ကြီးတွေက သူ့ကို လက်ထပ်စေချင်ကြတယ်၊ သူက သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ လက်မထပ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့က ချာကာဘုရင်မရဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ခံအဖြစ်နဲ့ နေချင်တယ်၊ သူက ဒါကိုဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်တယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ ညမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတော့တာပဲ၊ တောင်ဘက်ကိုထွက်သွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကျွန်ုပ်တို့ကြားရတယ်၊ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကီရာနုကလဲ သေသွားပြန်ပြီ၊ အဲဒီလို ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကိုးကွယ်ရာမရဖြစ်နေတုန်း သင်တို့စစ်တပ်ကြီး မြင်လိုက်ရတော့ ဇူးလူးဘုရင်က ကျွန်ုပ်တို့ကို မျိုးဖြတ်ရအောင် လွှတ်လိုက်တာပဲလို့ အထင်မှာမိတာပါ၊ နို့ပေမဲ့ သင်တို့က ငြိမ်းချမ်းစွာ

www.burmeseclassic.com

၁၃၂ □ ဒဂုန်မဂ္ဂဗျား

လာကြတယ်ဆိုတော့ သင်တို့ဘာအလိုရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ပေးစရာမရှိပါဘူး”

အမတ်ကြီး၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ ဆိပ်ကပ်သည် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် “ဆိပ်ကပ်ဘာ အရှင်မ၊ သင်၏ချစ်ဆွေ ပျံ့လွှားသခင်မနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပါလော့”ဟု အော်၍ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဆိပ်ကပ်ကို ကောင်းစွာပြုပြင်လျက် မျက်နှာကို လ၊ကြေး အပြားမှန်များ လိမ်းကျံပြီးလျှင် ကိုယ်တွင်လည်း သားမွေးခြုံစည် အတိုကလေးနှင့် ပုတီးစိအပြာကြီးများကို ဆင်မြန်းဝတ်ဆင်ထားသော ဆိပ်ကပ်သည် တောချုံကြီးနောက်မှ ထွက်လာလေ၏။ သူ့လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ လိုက်ပါလာသော စူဇန်နီကား ဆိပ်ကပ်ပေးထားသော လှပခန့်ငြားသည့် ကျွန်းသစ်ရေဝတ်လုံကြီးကို ဆင်မြန်းထားပြီးလျှင် မည်းမှောင်ရည်လျားသော ဆိပ်ကပ်များမှာလည်း ခူးဆစ်တိအောင် ပျံ့ဝဲလျက်ရှိလေသည်။ ခရီးကြမ်းကြီးကို လာခဲ့ရသော်လည်း အလှမပျက်ဘဲ အရပ်မြင့်မားဖြူစင်ချောမောသော စူဇန်နီနှင့် လျှင်မြန်ပါးနပ်သော မျက်လုံး၊ သွေးကွေးပုညက်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိသည့် ကမားမိန်းမငယ်တို့၏ အတွဲမှာ ထူးခြားသောအတွဲ ဖြစ်နေပေသည်။

ဆိပ်ကပ်။ ။ “ဒီဟာ ဘယ်သူတွေလဲ ကြည့်စမ်း”

အို။ ။ “ဖြူဖြူမိန်းမပျိုအကြောင်းတော့ အင်မတန်ချောမောလှပတာက လွဲပြီး မသိပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ သူ့လက်ကို ကိုင်ထားတာကတော့ ကျွန်ုပ်တို့မျက်စိမမှားဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့အရှင်မ ဆိပ်ကပ်ဘာနဂေးရန်ဂါး ဖြစ်ရမယ်”

ဆိပ်ကပ်။ ။ “မှန်တာပေါ့၊ မျှော်လင့်တောင့်တတဲ့အချိန်မှာ သင်တို့ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ သူပြန်ရောက်လာပြီ၊ သူ့လက်ကိုဆွဲထားတဲ့ ပျံ့လွှားသခင်အကြောင်းကိုတော့ သူပြန်ပြောပါလိမ့်မယ်”

သို့နှင့် ဆိပ်ကပ်ဘာသည် နှုတ်ရေးစကားတတ်ပီပီ တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြီးနောက် “ကျွန်ုပ်၏လူများ ကျွန်ုပ်သည့် သင်တို့နှင့်ဝေးလံသော အရပ်တစ်ပါးသို့ လှည့်ပတ်သွားလာလျက် ရှိသော်လည်း အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နိုင်သောမျက်လုံးကား သင်တို့၏ ဒုက္ခအသွယ်သွယ်ကို မမြင်မရှိပါ။ သင်တို့အလိုရှိက ကျွန်ုပ်တို့အားလက်ခံ၍ အစာရေစာပေါများချမ်းသာကြလော့၊ ကျွန်ုပ်ကား အရှင်သခင်အဖြစ်နှင့်သာ လာခြင်းဖြစ်၏။ ပျံ့လွှားသခင်မ ပျံ့သန်းလာခြင်းသည် ကောင်းကျိုးပေး မပေး၊ ဆိပ်ကပ်ဘာသည် ပညာစွမ်းရှိမရှိ စော်ဘွားကြီးဆိပ်ကပ်ကိုသာ မေးမြန်းကြည့်ကြလော့”

ထိုအခါ ဆိပ်ကပ်က ဆိပ်ကပ်ဘာ၏ညွှတ်စွမ်းနှင့်တကွ ပျံ့လွှားသခင်မသည် သူ၏စစ်တပ်ကြီးကို မည်ကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်လာပုံ၊ လာဘ်လာသာရှင်ပုံ စည်းစိမ်ချမ်းသာ တိုးတက်ပုံတို့ကို ပြောပြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အန်ပွန်ဒွါနမှ အမတ်ကြီးများသည် ဆိပ်ကပ်ဘာအား သူတို့၏ စော်ဘွားမအဖြစ်သို့ ပြန်လည်တင်မြှောက်ကြလေသည်။

ထိုနေ့ည၌ စူဇန်နီသည် မြင်းကျားကြီးကိုစီးကာ ကမားစစ်တပ်ကို လှည့်၍ ကြည့်ရှုရာ၌ စစ်သားများက အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကာ ကောင်းကြီးပေးကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ခွဲခွာသွားရမည့်အတွက် ငိုတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသော ဆိပ်ကပ်အား နှုတ်ဆက်ကာ ဆိပ်ကပ်ဘာ ဇန်တီတို့နှင့်အတူ သူ့အတွက် ဝေစုရရှိသော နားအုပ်ကြီးကိုပါယူ၍ အန်ပွန်ဒွါတောင်ကြီးရှိရာသို့ ရွှေ့ရွာသွားကြလေ၏။

တောင်ထိပ်ကုန်းမြေမြင့်သို့ ရောက်သောအခါ စောင့်မျှော်နေသည့် လူအုပ်ကြီးက ဆီးကြိုလျက် “ကျွန်ုပ်တို့အား ကောင်းချီးပေး၍ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်သို့ မိုးရွာချခြင်းပြုလော့ သခင်မ”ဟု ဟစ်အော်ကြ၏။

“ကျွန်ုပ်၏လူများ ကျွန်ုပ်သည် ပျံ့လွှားသခင်အား တောင်းပန်ပြီးပြီ ဖြစ်၍ သူက မကြာမီ မိုးရွာအောင် ဆုတောင်းပေးလိမ့်မည်”

ဆိပ်ကပ်ဘာသည် ရာသီဥတု၏ အရိပ်ခိုမိတ်ကို သိပြီးဖြစ်လေရာ ကံအားလျော်စွာ ထိုနေ့ညမှစ၍ မိုးကြီးသည် ၃ ရက်တိုင်တိုင် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းပြီးလျှင် ရောဂါဘယများလည်း ကင်းရှင်းသွားတော့၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် အန်ပွန်ဒွါနများအပေါ်တွင် သက်ဦးစီးပိုင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကာ နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်မျှ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ကြလေသတည်း။

* * *

(၂၄)

ယခု ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လမ်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျန်ဘို့တမာတို့အား အိပ်ရာမှလာနှိုးကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့သမီး စူဇန်နီအား လူယုတ်မာကောင် ပီယက် ဗန်ဗောရင်းက ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်းကို သိရှိရသည့်ညသို့ ပြန်သွားရပေ ဦးအံ့။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဒဏ်ရာဖြင့် သတိလစ်နေသော ရပ်(ဖ)အား မချမ်း မြေလှသော စိတ်နှလုံးဖြင့် ညည်းတွားရင်း အိမ်ထဲသို့ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး နောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ကမားများနှင့် ထိုနေ့ညက က ကျွန်ုပ်တို့ယာတောစပ်၌ တောကောင်များပစ်ရန် ရောက်ရှိစခန်းချလျက် ရှိကြသော လူခြောက်ယောက်ပါရှိသည့် ဘိုးဝါးတစ်စုတို့အား အမြန်လူလွှတ်၍ ခေါ်စေရ၏။ ထို့ပြင် မြို့မှ ဆရာဝန်ကိုလည်း မြင်းတစ်စီးပြင် သွား၍ခေါ်ရ လေရာ နံနက် ၈ နာရီတွင် ရောက်လာလေသည်။

ထိုနောက် ရောက်ရှိနေကြသောလူများသည် ဂျန်၏အကူအညီတောင်းဆို ချက်ကို သဘောတူညီကြသည့်အလျောက် နောက်တစ်နေ့နံနက် ၇ နာရီတွင် သေနတ် ၂၁ လက်ပါရှိသော လူဖြူရှစ်ယောက်နှင့် ကမား ၁၃ ယောက်ပါရှိ သည့် တပ်ဖွဲ့ကလေးသည် ဆွာပီယက်ပုန်းအောင်းသည့်နေရာကို တောနင်း ရှာဖွေ၍ စူဇန်နီအား ကယ်ဆယ်ရန် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

သို့နှင့် အင်္ဂါနေ့တွင် စတင်ထွက်ခွာသွားကြ၍ ၅ ရက် ၆ ရက်ခန့် ကြာသည့် အတောအတွင်း၌ ကြာသပတေးနေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ ဖမ်းဆီးရမိသော တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ဆွာပီယက်၏ တံခမန်းကို တွေ့ရှိကြရ၏။ သို့သော် ဆွာပီယက်နှင့် စူဇန်နီတို့ကိုမူကား အစအနမူ မတွေ့ရတော့ချေ။ သူတို့သည် နားခြံ၌ရှိကြသော လူအားလုံးတို့ကို

တစ်ယောက်မကျန် သစ်ပင်များတွင် ချည်နှောင်ထားပြီးလျှင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သောအခါ၌ ကမားမိန်းမတစ်ယောက်က သူတို့အား ချောက်ကမ်းပါးယံကြားမှ လျှို့ဝှက်တောင်ကြားလမ်းပေါက်ကို ပြသလေသည်။

ထိုနောက် ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ ဆက်လက်ရှာဖွေကြသော်လည်း ထိုအချိန်က ဆီဂွယ်၏နယ်စပ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ယာတောအကြားတွင် နေထိုင် ကြသော ကမားလူရိုင်းများသည် လတ်နက်စွဲကိုင်ကာ သောင်းကျန်းထကြွလွှတ် ဘိုးဝါးများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ နွားများကို လုယူခြင်းတို့ကြောင့် ဝေးဝေးလံလံ ခရီးမထွက်နိုင်ကြအောင် ရှိလေသည်။ သို့နှင့် ပြန်လာကြကာ စူဇန်နီမှာ သေလျှင်လည်းသေ၊ မသေလျှင်လည်း အလွန်ဝေးလံသောအရပ်တွင် အသက်ရှင်နေလိမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရပ်(ဖ)အား ပျောင်းဖြေပြောဆိုကြသော အခါ “သူ မသေဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ”ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ရပ်(ဖ)မှာ ဒဏ်ရာများပျောက်ကင်းပြီးနောက်၊ အားအင်များ ပြန်၍ ပြည့်တင်းလာသောအခါ ခပ်ယဉ်ယဉ်နှင့် စိတ်ဗောက်ပြန်နေသကဲ့သို့သော စိတ္တဇရောဂါသည်တစ်မျိုး ကပ်ရောက်လျက်ရှိပြန်၏။ ရှမ်းနံရံခါ သူသည် မည်သည့်အရပ်သို့ဟူ၍မသိ၊ မြင်းတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားတတ်ပြီးလျှင် တစ်ခါ တစ်ရံအပြီးမပျက်ဘဲ “မေမေတို့ကလဲ မေနေကြပြီလား၊ လူ့လက်ဝါးဘောင်ကြီး ပေါ်က ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမကို သွားရှာတာပေါ့” ဟုသာ ဖြေဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာပြန်၍ မှတ်မိသောအရာမှာ စူဇန်နီ ပျောက်ဆုံးသွားပြီး နောက် ကမားများ အကြီးအကျယ် ထကြွသောင်းကျန်းလာခြင်းဖြစ်ရာ ဆွာပီယက်၏လက်ချက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့သည် အိမ်များပေါ်သို့ မီးတုတ်များတင်တတ်ကြ၍ ဂျန်နှင့် ရပ်(ဖ)တို့သည် စွန့်စွန့်စားစား ခုခံတိုက်ခိုက်သည်ကို ယခုတိုင် ကျွန်ုပ် သတိရမိသေး၏။

ထိုစဉ်က အကာအကွယ်ကင်းမဲ့လျက်ရှိကြသော ကျွန်ုပ်တို့ ဘိုးဝါးများ မှာ တိုက်ခိုက်လုယက်သည်ကို ခံကြရခြင်း၊ အ၊မနာပ ရဲ့ချပြောဆိုသည်ကို ခံကြရခြင်း၊ ကမားများက ကျွန်ုပ်တို့နွားအုပ်များကို လာရောက်နီးယူ၍ ကျွန်ုပ်တို့က ပစ်ခတ်မောင်းထုတ်မိပါကလည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူသတ်မှုဖြင့် ရုံးတင်တရားစွဲဆိုခံကြရခြင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ကျေးကျွန်များအား တန်ရာတန်ဖိုး မရဘဲ လွှတ်ပစ်ကြရခြင်း စသည့် ဒုက္ခဆင်းရဲအမျိုးမျိုးကို ပင်လယ်ဝေအောင် တွေ့ကြုံခံစားနေကြရ၏။

ကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာကြရကား ဗြိတိသျှအစိုးရလက်အောက်မှ ရုန်းထွက်၍ နယ်မြေအသစ်ကို ရှာဖွေရန် လှည်းအုပ်ကြီးများဖြင့် နောင်အခါ၌ လူရိုင်းများနှင့် စစ်ပွဲကြီးများ တိုက်ခိုက် ကာ ဘိုးဝါးများအတွက် တိုင်းသစ်ပြည်သစ်များကို တွေ့ရှိတည်ဆောက်ကြမည့် တောနက်ကြီးများရှိရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ခွာလာကြလေတော့၏။

ယခုသော်ကား အိမ်ယာအဆောက်အဦ၊ သစ်ပင်၊ နွား၊ မြင်း၊ သိုး စသည် တို့ဖြင့် မည်သည့် သက်ရှိသက်မဲ့ သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုကိုပင် တွေ့ရစေကာမူ စူဇန်နီအား သတိတရရ ဖြစ်နေစေသော နေရာကိုကား ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ဟူ၍ပင် မထင်မှတ်လိုတော့ပေ။ ဤပန်းကလေးများကို သူမြတ်နိုးတတ် သည်။ ဤကျောက်တုံးကလေး၌ သူထိုင်တတ်သည်။ ဤလမ်းကလေးကို သူသွားတတ်သည် စသည်ဖြင့် တရေးရေးထင်မြင်မိသည်မက အဝေးမှ တဝေါဝေါနှင့် ပုတ်ခတ်လျက်ရှိသော ပင်လယ်လှိုင်းသံများနှင့် မြက်ခင်းပြင်များ ထဲမှ လေရှားကလေးများကပင် သမီးကလေး၏အကြောင်းကို ပြောကြားနေ သကဲ့သို့ ထင်မှတ်မိလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခါတည်း ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်နေ့သည် ကား ရပ်(ဖ)နှင့် စူဇန်နီတို့ လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်မြောက်သောနေ့ ဖြစ်၏။ ရပ်(ဖ)နှင့် စူဇန်နီတို့ လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်မြောက်သောနေ့ ဖြစ်၏။ ရပ်(ဖ)သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရှိရာ ဂျန်သည် ဗြိတိသျှလက်အောက်သို့ ဘိုးဝါးများဒုက္ခရောက်ပုံကို ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုလျက်ရှိရာမှ ရပ်(ဖ) စိတ်ပြောင်းသွားအောင်...

“ငါ့သားကော ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲဟေ့” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်တော့ ဘိုးဝါးတွေရဲ့ လိုလားချက် အခက်အခဲတွေတွေ့ရင် အစိုးရက တရားမျှတအောင် စီမံပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ သာသနာပြုတွေရဲ့ စိတ်ရင်းလဲ မဆိုလှပါဘူး”

“အောင်မယ်...မင်းက အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ဖြစ်တာနဲ့ မင်္ဂလာမျိုး ဘက်က ကာကွယ်နေတယ်ထင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ချင်းရန်ဖြစ်ရလိမ့် မယ်ဟေ့၊ ပြီးတော့ လန်ဒန်က သာသနာပြုတွေတဲ့၊ ဟင်း... ဒီကောင်တွေကို ကြိုးပေးသတ်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဂျန်သည် သူ၏လက်သီးဆုပ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်သို့ ဘုံးကနဲ မြည်အောင် ထုလိုက်ရာ ရပ်(ဖ)မှာ ပြုံး၍သာနေလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဂျန်အား ပြစ်တင်စကားပြောပြီးနောက်...

“ကဲ... ဂျန်၊ ရှင်ပြောင်းချင်သပဆိုရင် ကျွန်မတို့ပြောင်းကြမယ်လေ”

“ငါ့သားကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ပြောင်းတဲ့ ရွေ့တဲ့လူတွေက ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲဟေ့”

“မြောက်အရပ်က ဗားလ်မြစ်ဘက်ကိုထင်တယ်”

(ရှင်လန်းဖျတ်လတ်သောအမူအရာဖြင့်) “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်ဟေ့၊ ကျွန်တော် အရှေ့ရယ်၊ အနောက်ရယ်၊ တောင်ရယ် ရှာကြည့်ပြီးပြီ၊ သူ့လက်ငါးချောင်းလိုတောင်မျိုးကို မကြားရသေးဘူး”

ရပ်(ဖ)၏ စိတ်ဣန္ဒရောဂါ ဖောက်လာပြန်ပြီထင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြလေသည်။

* * *

(၂၅)

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ တစ်လတိတိကြာသောနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ပေါင်း ၂၀ တိုင်တိုင် နေထိုင်လာခဲ့သော အိမ်နှင့် ယာတောကြီးကို ဖယ်ခွာ စွန့်ပစ်ကာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ အင်္ဂလိပ်ဧကပေါင်း ၁၂၀၀၀ ခန့် ကျယ်ဝန်း၍ ကျောက်တုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အိမ်တစ်ဆောင် ပြင်ပ အဆောက်အအုံများအပြင် ကြီးမားသော နွားခြံကြီးဖြစ်၍ သစ်သီးပန်းမန်များ နှင့် ပြည့်စုံရုံမျှမက ရေလည်းအလွန်ပေါ၍ တန်ဖိုးအားဖြင့် ပေါင် ၂၀၀၀၀ ခန့်တန်၏။ သို့သော် ယင်းပစ္စည်းများကို ဗြိတိသျှသူလျှို့ဝှက်ဟန်တူသော လူညစ်တစ်ယောက်ထံ ဂျန်သည် ပေါင် ၅၀ လှည်းအိုကြီးတစ်စီးနှင့် အပြီး လဲလှယ်ခဲ့ရလေသည်။ နေအိမ်နှင့် ယာတောကြီးသည် မျက်စိအောက်မှ တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်ပျောက်ကွယ်သွားသော အချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ယူကြီးမရ မျှော်ရည်များ မဆည့်နိုင်အောင် ကျမိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ခရီးထွက်ခါနီးတွင် နှာခေါင်းချွန်ချွန်နှင့် သူလျှိုက ကျွန်ုပ်တို့မှာ အဖိုးတန်သော ယာတောကို အဘိုးအနည်းငယ်နှင့်ရောင်းချ၍ ယခုကဲ့သို့ သွားခြင်းမှာ စိတ်ကူးလွဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖာရီးဘုရင်၏ စစ်တပ်ကြီးသည် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများဟန်ဆောင်ကာ နယ်ခြားသို့မကျော်မီ ဖမ်းဆီး၍ ပြန်ခေါ် လာမည်မဟုတ်ဟု မိမိမျှော်လင့်ကြောင်းဖြင့် ငေါတော့တော့ပင် ပြောလိုက် သေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ယောက်ျား ဂျန်ကမူ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိတို့အား ဘုရားသခင်က စောင့်မကြည့်ရှုမည်ကို ယုံကြည်ကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။ ဘုရားသခင် မမည်ဆိုခြင်းလည်းမှန်ကြောင်း၊ နောင်အခါ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိ

သည်။ လူရိုင်းများနှင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်များပေါများသော တောနက်ထဲသို့ခရီး သွားခြင်းထက် ပို၍အံ့ဖွယ်ကောင်းခြင်းမှာ နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် ဒင်ဂန်း အင်အားကြီးမားသော စစ်တပ်ကြီးကို တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း၊ လူရိုင်းဘုရင် “ပီစလီကာစင်”အား အောင်မြင်ကာ “ထရန်စဗော”နှင့် “နေဘယ်”တို့ကို လွတ်လပ်သောနယ်မြေအဖြစ် ထူထောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရှေးဦးစွာ စခန်းချကြသည့်နေရာမှာ ရပ်(ဖ)အား သတ်ဖြတ် ပျောက်ပစ်ရန် ကြံစည်၍ ဆွာပီယက်က စူဇန်နီအား ဆောင်ကြဉ်းသွားသော နေရာဖြစ်၏။ ရပ်(ဖ)စိတ်မကောင်းမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာ၌ တာရှည်မနေကြချေ။ သို့သော် လှည်းသမားမှာ သူတို့မင်္ဂလာဦး ခရီးထွက်စဉ်က လိုက်ပါဖူးသော လှည်းသမားဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းပါးစွန်းသို့ သွားရောက်ကာ ဆွာပီယက်က ရပ်(ဖ)အား ပစ်ချမည်ဆိုသော ချောက်ကမ်းပါးကိုပင် သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့သေး၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ဆက်၍သွားနေကြရသော လှည်းလမ်းခရီး၏အကြောင်းကို ဇာတ်လမ်းရှည်လျားမည်စိုး၍ မဖော်ပြတော့ဘဲ အောရိမ်မြစ်ကိုဖြတ်၍ မာရိုကို၏ မြို့တော် သာဗာနယူးမြို့သို့ ရှေ့ရှုသွားရသည့် အကြောင်းရင်းကိုသာ ရေးသားပေအံ့။

ထိုနေရာ၌ ရွှေပြောင်းကြသော လူစုအချင်းချင်း တွေ့ဆုံကြရန်ဖြစ်၏။ ဆုံကား ဆုံကြပါ၏။ သို့သော် နယ်ပယ်ဟောင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၍ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာသည့် အချိန်ကျမှပင် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က မြက်ခင်းတောပြင်ကြီးကား ယခုကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ သားရဲ တိရစ္ဆာန်တောကောင်များ ပေါများလှ၏။ မည်မျှပေါများပါသနည်းဟု ဆိုသော် မြက်များ စိမ်းလန်းသောအချိန်၌ အစုလိုက်အအုပ်လိုက် အစာစားနေကြသည့် ဒရယ်များ၊ သမင်များ၊ မြင်းကျားများ၊ သစ်ကုလားအုပ်များ၊ ကြွများ၊ နွားရိုင်းများ စသည်တို့ကြောင့် ရံဖန်ရံခါ၌ မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို မိုင်ပေါင်း အတော်ရှည်လျားသည်အထိ မမြင်ရဘဲ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိနေတတ်လေသည်။ ယခုအခါ၌မူ ယင်းတို့မှာ လူဖြူများ၏ သေနတ်လက်နက်များကြောင့် မျိုးပြုတ်မတတ် ပျက်စီးသည်လည်း ပျက်စီး၍ တောနက်ရာသို့ ပြေးသည် သတ္တဝါများလည်း ပြေးကုန်ကြလေပြီ။

သာဗာနယူး၌ စခန်းချ၍ အဖော်များကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ၄၅ လ နေမိသောအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့လူစုအနက်မှ တချို့သည် စိတ်မရှည်နိုင်အောင်

www.burmeseclassic.com

၁၄၀ □ ဒုတိယသုတ်

ဖြစ်လာကြသည်နှင့် မိမိတို့သဘောအလျောက် ထွက်ခွာသွားကြတော့၏။
ထိုသူများထဲ၌ ဟိရာထရိဂတ်ဆိုသူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပါစေလိုသော ဟိရာရင်း
စင်းဘတ် ဆိုသူတို့၏ လူစုများရှိရာ၌ ဂျန်က အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍မသိ။
ထိုသူ၏အလိုဆန္ဒကို ငြင်းပယ်ခဲ့လေသည်။ နောင်အခါ ထိုသူနှင့်တကွ သူ့လူ
အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် နှာခေါင်းကောက်ကောက် ကဖားလူရိုင်းများ၏
အသတ်ကို ခံကြရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သေဘေးမှ လက်မတင်ကလေး
လွတ်ကင်းခဲ့ရလေသည်။ ထရိဂတ်ဆိုသူမှာကား ထိုသူနှင့် ခွဲခွာ၍ ဒယ်လာရီ
အကွေ့သို့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ့လူအားလုံး ကုန်လွန်းပါးပင်
အများရောဂါဖြင့် သေဆုံးကြရလေသည်။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြောက်စူးစူးသို့ ခရီးဆက်လက်ထွက်ကြ
ပြန်ရာ စုစုရုံးရုံး စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် သွားမည့်အစား တကွတပြားစီ သွားမိ
ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစု အများအပြားပင် မိုစလီကာ၏စစ်သားများလက်တွင်းသို့
ကျရောက်ကာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြရ၏။ ထိုတိုက်ပွဲများအကြောင်းကို အလုံးစုံ
ပြော၍မနေတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ရသမျှသာ ဖော်ပြပါအံ့။
ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီခေါင်းဆောင် ကာလ်ဆဲလီးယားသည် နယ်တစ်ခု၏ အခြေအနေ
ကို သွားရောက်စုံစမ်းရာမှ ပြန်လာ၍ ဗက်ချကော့ခေါ် အရပ်၌ ချွန်းချနေ
ခိုက်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ မိန်းမနှင့် ကလေးများပါ လူပေါင်း ၅၀ ကျော်
၆၀ ခန့် ရှိလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မိုစလီကာစီသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အစတုန်းချေမှုန်းရန်
ချီတက်လာသည်ဟူသော သတင်းကိုကြားကြရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှည်း
တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ရှေ့နောက်ဆက်၍ လှည်းရှေ့ လှည်းအောက် လှည်းကြား
စသည့် ကွက်လပ်များကြား၌ ချွန်ထက်သောစူးများ ပါရှိသည့် ထိကရုန်း
ကိုင်းပင်ကြီးများကို ခုတ်၍ အလွယ်တကူ ဆွဲဖယ်မပစ်နိုင်အောင် လှည်းစီးကုန်း
များ ဘဝိတ်သံကြီးများ၌ ချည်နှောင်ထားလျက် ကျွန်ုပ်တို့လှည်းဝိုင်းကြီးကို
လုံခြုံနိုင်ခဲ့သည်ထက် ခိုင်ခံ့အောင် ပြင်ဆင်ထားကြ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့သည်
လှည်းဝိုင်းကြီး၏အလယ်၌ လှည်းလေးစီးကို အတွင်းခံတပ်အဖြစ်ဖြင့် ပြုလုပ်
ပြီးလျှင် ထိုအတွင်း၌ မိန်းမများနှင့် ကလေးများကို စားရေရှိကွာအပိုအမိများ၊
လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များနှင့်အတူ ထားရှိလေသည်။ နွားများကိုမူ
အပြင်၌ လွှတ်ထားရ၏။ လှည်းဝိုင်းကြီး ပြုလုပ်ပြီးစီးသောအခါ အစောင့်
အနည်းငယ်သာ ထားခဲ့၍ လူ ၃၀ ခန့်သည် မြင်းများစီးကာ အပြင်သို့ စုံစမ်း
ကြည့်ရှုရန် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

တစ်နာရီခန့် သွားမိသောအခါ ထောင်နှင့်ချီ၍ တက်လာသည့် နူးလူး
လူရိုင်းအုပ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သဖြင့် အနည်းငယ်ခန့်မျှသာ ပစ်ခတ်နိုင်ပြီးနောက်
လှည်းဝိုင်းကြီးသို့ ရောက်သည်အထိ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရ၏။

ယောက်ျားများ စားသောက်နေခိုက်၌ ကျွန်ုပ်တို့က သေနတ်များကို
ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးခြင်း၊ လှည်းများ နောက်ကွယ်တွင် လူတစ်ယောက်စီ
ရပ်၍ ခုခံရမည့်နေရာ၌ ဒရယ်ရေများပေါ်တွင် ကျည်ဆံများ ယမ်းမှုန့်များကို
စုပုံပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပေးရ၍ ကျွန်ုပ်၏ခံတပ်ကို ခိုင်ခံ့သည်ထက်
ခိုင်ခံ့စေရန် လှည်းဘီးများပေါ်သို့ နွားသားရေများအုပ်ကာ စူးကိုင်းများကိုလည်း
ထပ်မံချထားရ၏။

ရန်သူများ မတိုက်ခိုက်မီ “ဟိရာဆဲလီယာ”သည် ကလေးလူကြီး
အားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန် ခေါ်ငင်ကာ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် မိမိတို့၏
အပြစ်များကို ခွင့်လွှတ်၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ဘုရားသခင်ထံ ဆုမွန်
တောင်းစရာ သေနတ်များ၊ ပေါက်ဆိန်များကို စွဲကိုင်ကာ လေးနက်သော
အသံကြီးများဖြင့် ရွတ်ဆိုဆုတောင်းလျက်ရှိသော မူမြင်ခင်းကိုကား ကျွန်ုပ်
တစ်သက်တွင် မမေ့နိုင်တော့ပေ။ လူ ၆၀ မျှပင် မရှိသော ကျွန်ုပ်တို့အား
တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသော လူ ၆၀၀၀ ခန့်ရှိ နူးလူးစစ်တပ်ကြီးကို
လှည်းများအကြားမှ အထင်းသားမြင်နေရ၏။ ဆုတောင်းပွဲအပြီး၌ လင်နှင့်
မယား၊ သားနှင့်အမိ၊ မိဘနှင့်သားသမီးတို့သည် နမ်းရှုပ်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်
တို့သည် အသင့်ရှိနေကြစဉ် “ဟော... သူတို့လာကုန်ကြပြီဟေ့”ဟု ဂျန်က
ပြောလိုက်သောအသံကို ကြားရ၏။

ရန်သူများသည် စစ်ကြွေးကြော်သံကြီးများဖြင့် သုံးဘက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး
ဝိုင်းဝန်းကြလေပြီ။ ယောက်ျားများကား အသက်ကိုမျှ ပြင်းပြင်းမရွံ့ကြဘဲ
ခုခံကာကွယ်ရန် အာရုံစောနေကြလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခဲယမ်း
မီးကျောက်များ အကုန်အကျသက်သာစေရန် “ဆီလီယာ”၏ အချက်ပေး
သေနတ်သံကို မကြားရချင်း မည်သူမျှ စတင်ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုဘဲ နေကြ၏။
ခြံထဲမှ လွတ်လိုက်သော သိုးများကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
လူရိုင်းအုပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်လှည်းနှင့် ခြေလှမ်း ၃၀ ခန့်အကွာသို့ ရောက်လာ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချက်ပေးသံကြားရပြီးနောက် ကျည်ဆံများနှင့်
ကျည်မများအသီးသီး ထိုး၍ထားကြသော ကျန်သေနတ်များသည် ရန်သူများ
ရှိရာဘက်သို့ မီးခိုးများ လုံးကနဲတန်း၍ တည်တညာတည်း ထွက်သွားလေ၏။

www.burmeseclassic.com

အတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးသော်လည်း ကျန်လူများသည် မညာမတာ ပစ်ခတ်နေသော ကျွန်ုပ်တို့သေနတ်ချက်များကို ပဓာနမထားဘဲ လှည်းများရှိရာသို့ သာ အတင်းတိုးလာကြပြီးလျှင် ဆွဲပယ်ပစ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိကြသဖြင့် လှည်းတန်းကြီးမှာ တယိမ်းယိမ်းတယိုင်ယိုင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။ ထူထပ်သော ယမ်းငွေ့များအကြားမှ လှည်းသည်လည်း မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လျက်ရှိကြ၏။ ဝန်တင်ထားသော လှည်းများမှာ ဆွဲအားကြောင့် တစ်ပေကျော်ခန့်မျှ အပြင်သို့ ရွေ့လျားသွားသော်လည်း တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ကွဲကွာခြင်းမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ဦးခေါင်းထက်မှ ကျော်ကာ မှန်တိုင်းကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာသော လှည်းများမှာ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ထိခိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ၇ ပေ ခန့်သာ ကွာလှမ်းသော ရန်သူလူထု ကြီးထဲသို့ ကျည်ဆံများကို အဆက်မပြတ် ဒလစပ်ပစ်သွားလျက်ရှိကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ သူငယ်မကလေးအော်သံကို ရုပ်တရက် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း ဇန်တီ၊ လူမည်းကြီးတစ်ယောက်”

ကျွန်ုပ်သည် လှည့်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်နံဘေးတွင် ဆူးကိုင်းများအကြားမှ ယောက်ထွင်းကာ လှည်းအောက်မှ လျှို၍ လှည်းဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာနေသော လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လက်တွင်းမှ သေနတ်ကား ယမ်းအသင့်ထိုးပြီးသားမရှိပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏အနီးတွင် ပုဆိန်တစ်လက် အသင့်ရှိသဖြင့် ရုတ်တရက် ဆွဲယူကာ ထိုသူ ခူးထောက်အထလိုက်တွင် ဇက်ပေါ်သို့ အားကုန်လွှဲ၍ ခုတ်ချလိုက်ရာ ထိုသူမှာ တစ်ချက်တည်းနှင့် အသက်ထွက်သွားလေတော့၏။

ဂျန်သည် ရန်သူကိုမြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုကူညီရန် ပြေးလာစဉ် နောက်ထပ်လူရိုင်းသုံးယောက်သည် ယခင်လူဝင်သည့်အပေါက်မှ လိုက်၍ ဝင်လာကြပြန်၏။ နှစ်ယောက်မှာ သူ့ထံသို့ လှည်းကိုမြှောက်ကာ ပြေးသွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အားလုံးကိစ္စချောလေပြီဟု အောက်မေ့လိုက်တော့၏။ သို့သော် ဂျန်ကား ကျည်ဆံကုန်သွားသောသေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော သူ၏လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် လည်မျိုကို ကိုင်ဖမ်းပြီးလျှင် ကြီးမားလှသော ခွန်အားဖြင့် မိမိကို လှန်မထိုးမီ ထိုသူ နှစ်ယောက်စလုံး နေရာတွင်ပင် လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ရပ်(ဖ)သည် သူငယ်မကလေးက ယမ်းထိုးပြီး လှမ်းပေးသော သေနတ်ကိုယူ၍ တတိယဇူးလူးအား ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“နီကောလပ်ပေါ့ကီတာ” နှင့် “ပီတာဘိုသာ” ဆိုသူ နှစ်ယောက်သာ အပြင်မှဝင်လာသော ဇူးလူးများ၏ လှံချက်ဖြင့် သေဆုံးကြရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ တိုက်ခိုက်ခြင်း အင်အားလျော့ပါးသွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က ခံစစ်ဘဝမှ ထိုးစစ်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ် ကလိပီဆိုသူသည် ပြန်ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် တပ်များလည်း အကျအဆုံးများစွာနှင့် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားလေသည်။ မိနစ် ၃၀ မျှ ဆင်နွှဲလိုက်ရသောတိုက်ပွဲမှာ တစ်သက်လောက် ထင်မှတ်ရ၏။ ကျွန်ုပ် လှည်းတစ်စီးထဲ၌ပင် လှံချက်ပေါင်း ၆၀ ထက်မနည်း တွေ့ရ၍ လှည်းဝိုင်းအတွင်းရှိ မြက်ခင်းပြည့်တွင် လုံအစင်းပေါင်း ၁၄၀၀ ခန့် စိုက်ဝင် နေကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ နှစ်ယောက်သေ၍ ၁၂ ယောက် ဒဏ်ရာရရှိ၏။ မိန်းမနှင့် ကလေးများမှာ အထိအခိုက်လုံးဝမရှိချေ။ လှည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်ရှိ နီရဲလျက်ရှိသော မြက်ခင်းပေါ်၌ကား အတုံးအရုံးသေဆုံးနေကြသော ဇူးလူး ၄၀၀ ကျော်မျှ တွေ့ရှိရလေသည်။

လှည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်တွင် ဇူးလူးများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နားများအား ဆွဲငင်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ လူ ၂၀ ခန့် လိုက်ကြသေးသော်လည်း လူနည်းလွန်းသဖြင့် နားများကို ပြန်၍မရဘဲ လက်ချည်းသက်သက် ပြန်လာခဲ့ကြရ၏။ ထိုလူစုထဲ၌ ရပ်(ဖ)ပါရှိရာ သူ၏တရားပြည့်ဝသော အပြုအမူကြောင့် နောက်ဆုံး၌ စူဇန်နီနှင့် မည်သို့ တွေ့ဆုံရပုံ၊ အသက်ပေါင်းများစွာ ချမ်းသာရပုံတို့ကို ရှေ့တွင် ဇာဖတ်သူများ ဆက်လက်ဖတ်ရှုရပေတော့အံ့။

* * *

(၂၆)

ရပ်(ဖ)သည် ဇူးလူးများကိုလိုက်ပြီးနောက် ပြန်အလာတွင် လူများကို အဆက်မပြတ် သတ်ဖြတ်ရသည့်အလုပ်ကြောင့် ငြီးငွေ့ပင်ပန်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဇူးလူး၏ လုံချက်ဒဏ်ရာကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ လှည်းဝိုင်းနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာတွင်ရပ်ကာ ပက်လက်မှောက်ခုံ လဲကျသေဆုံးနေသော ဇူးလူးအလောင်းကောင်များကို ကြည့်ရှုရင်း မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် လူကောင်ပုံများအထဲမှ အလောင်း တစ်လောင်းသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်ကို မြင်ရသဖြင့် အသေအချာ သွားရောက် ကြည့်ရှုရာတွင် ဒဏ်ရာမပြင်းထန်သော်လည်း မပြေးနိုင်အောင် ခြေဖမိုးတွင် ဒဏ်ရာရထားသော အသက်ရှင်နေသည့် သနားကမားလူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဒီအကောင် သေချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲ” ဟု ပြောကာ ရပ်(ဖ)သည် သေနတ်ကိုမြှောက်လိုက်၏။ ထိုသူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်ကာ ဒူးထောက် လိုက်ပြီးနောက် အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်လေ၏။

“သင့်ကို ဘာကြောင့် ချမ်းသာပေးရမှာလဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့က သတ်နေတာဘဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးသခင်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဇူးလူးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျေးကျွန် အဖြစ်နဲ့ ကလိပီရဲ့ စစ်တပ်ထဲမှာ လိုက်လာရတဲ့လူပါ၊ အကျဉ်းသားအဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုဖမ်းထားပြီး စစ်တပ်ရဲ့ စားရေရိက္ခာတွေကို သယ်ပိုးရပါတယ်”

“နို့ပေမဲ့ ခွေးဆိုတာ သူ့သခင်ရဲ့ကံကြမ္မာကို ဝေစုခံရမှာပဲ”

“သခင် ကျွန်ုပ်ကိုချမ်းသာပေးပါ၊ ကျွန်ုပ်ဒဏ်ရာဟာ မပြင်းထန်လှ ပါဘူး၊ ဒဏ်ရာပျောက်ပြီးတဲ့နောက် သခင်ဆီမှာ တစ်သက်လုံး သနားခိုခို ကျွန်ခံနေပါရစေ”

ထိုအချိန်၌ ဂျန်သည် ရပ်(ဖ)၏နောက်သို့ ရောက်လာ၍...

“ဟေ့... ရပ်(ဖ) လူသေတွေကြားထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ဒီအကောင်နဲ့ မင်းက စကားပြောနေတာလဲ၊ မင်း သွေးမရှိရင် ဘေးကိုဖယ်ပေးစမ်းပါ၊ ငါ သုတ်သင်လိုက်ပါမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဖေဖေ၊ သူဟာ ဇူးလူးမဟုတ်ပါဘူး၊ အထမ်းသမား ကျွန်တစ်ယောက်ပါ၊ သူ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးဖို့ တောင်းပန်နေတာပါ”

“မင်းက ဒီအပြောမျိုးတွေကို ယုံနေသလားဟင်၊ ဘေးကိုသာ ဖယ်ပေး စမ်းပါကွာ၊ ငါ လက်စတုံး စီရင်လိုက်ပါမယ်”

ထိုအခါ ‘ဂါရှာ’အမည်ရှိသော ထိုသူငယ်သည် ရပ်(ဖ)၏ဒူးနှစ်ဖက်ကို သိမ်းကြိုးတွယ်ဖက်လျက်...

“ကျွန်ုပ်ကို ကယ်ပါသခင်၊ ဒီလိုကယ်တဲ့အတွက် နောင်ကို သခင် အမြဲဝမ်းမြောက်ရပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ်ပြောတာကို ယုံကြည်ပါ”

ဂျန်သည် ရပ်(ဖ)အား ထိုသူကိုချမ်းသာပေးရပါမည်လောဟု ခေါ်သ ထွက်ကာ ဟစ်အော်ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ထိုခဏ၌ပင် သူမ၏မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးတစ်ပုံ ပြောင်းလဲသွားပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို မိမိပြောဘိသကဲ့သို့...

“နေဦး၊ ဒီလိုဟာမျိုး ငါဘယ်မှာတွေ့ဖူးပါလိမ့်၊ သွေးတွေနဲ့ နီရဲနေတဲ့ မြက်ခင်းရယ်၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ ကမားတစ်ယောက်က ရပ်(ဖ)ရဲ့ဒူးကို ဖက်ထားတာ ရယ်၊ နောက် လှည်းဝိုင်းကြီး သိပြီ၊ သိပြီ လက်စသတ်တော့ မှော်ဆရာမကလေး ဆီဟန်ဘာက သူ့မျက်လုံးထဲ အကြည့်ခိုင်းတုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးပါကလား၊ ဟုတ်ပါပြီ ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဂါရှာ”အား လှည်းဝိုင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်သည့် ဂျန်နှင့်ရပ်(ဖ)တို့၏ တောင်းပန်ချက်အရ အသက်ကိုချမ်းသာ ခွင့်ပေးသော်လည်း ထိုသူငယ်မှာ လှည်းဝိုင်းအပြင်သို့ ထွက်၍ အိပ်ရလေသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား ထိုသူငယ်သည် ခြေနှာပျောက်သွား၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ အကောင်းဆုံးသော ကမားအစေခံတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ နွားများမရှိတော့သဖြင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသော နေရာမှ လှည်းများကို တစ်စီးမျှမရွေ့လျားနိုင်တော့ပေ။ မြဲပုံ၍ပင် မကုန်နိုင်သည့် လူသေများအနီး၌ ဌင်းတတရုံးရုံးနှင့် နေကြရပုံ စားစရာလည်းမရှိ၊ တောကောင်

www.burmeseclassic.com

များကလည်း ရှားသဖြင့် ငတ်မွတ်ကြရုံပါ။ ကလေးများမှာ ဆာလောင်လွန်သဖြင့် ဇူးလူးဒိုင်းများမှ သားရေစာများကို ဖြတ်၍ စားရပုံများကို စာဖွဲ့၍ ရေးနေပါက ဆုံးနိုင်တော့မည်မထင်ပေ။

နောက်ဆုံး၌ နားအချို့ရောက်လာ၍ ထိုနားများဖြင့် လှည်းအနည်းငယ်ကို တပ်ကာ မော်ရိုကိုသို့ ဆွဲသွားကြရာ ကြင်နာတတ်သော အင်္ဂလိပ်ဘုန်းကြီးနှင့် သူ၏ဇနီးတို့က ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောင်းဆန်များဝေငှ၍ အတော်အတန်သက်သာရာရကြ၏။ ထိုနောက် သစ္စာမဲ့ပြတ်သွားအစိုးရတို့ ခိုးယူလိမ့်မည်ဟု ထိုအခါက ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မထင်ခဲ့သော နေ့တယ်(လ်)မှာ ပင်လယ်နှင့်နီးသဖြင့် လှည်း ၃၀ နှင့် လူဖြူ ၆၀ ခန့်ပါသော ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာသို့ ရှေ့ရှုကာ တဖြည်းဖြည်းထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။ ၄ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် တောင်ကြားလမ်းနှင့် မိုင် ၆၀ ခန့်ဝေးသည့် နေရာတစ်နေရာ၌ စခန်းချကာ ကျွန်ုပ်တို့သားအဖသုံးယောက်တို့ ညစာစားနေကြစဉ် ဂါရှာသည် မီးပုံအနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ရုပ်(ဖ)အား အရိုအသေပေးပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း တင်ပလွှတ်ခွေထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုကြောင်း ပြောကြားလေသည်။

ရုပ်(ဖ)။ ။ “ပြောလေ ဘာလဲ”

“ဒီလိုပါသခင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆွေမျိုးတွေဆီသွားဖို့ ခွင့် ၉ ရက် ၁၀ ရက်လောက် လိုချင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဆွေမျိုးတွေက ကျွန်ုပ်တို့ကို သေတယ်ထင်နေကြပြီ၊ သခင်တို့ဟာ နေ့တယ်လ်ကို ဗန်ရီးနင်းတောင်ကြားလမ်းက ဖြတ်သွားကြမယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေရာဟာ ကျွန်ုပ်တို့အရပ်နဲ့ သိပ်မဝေးလှဘူး၊ ဒီတော့ ကွပ်သလင်ဘာတောင်ကို အဲဒီလမ်းကဖြတ်ပြီး တောင်တစ်ဖက်မှာ သခင်တို့နဲ့ လာဆုံပါ့မယ်”

“သင့်ကိုယ်ကြည့်လိုတော့ လွှတ်ရမှာပဲ၊ နို့ပေမဲ့ သင်ကတိမတည်ရင် လိုက်ရှာဖို့ သင့်နေရပ်အမည်ကို ပြောပါဦး”

“နေရပ်ရဲ့အမည်ကတော့ အန်ပွန်ဒွာနလို ခေါ်ပါတယ်”

ရုပ်(ဖ)က ဆေးတန်ကို မီးညှိရင်း “အန်ပွန်ဒွာန ဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“လူရဲ့ လက်ဝါးကြီးတောင်လို အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်သခင်”

ရုပ်(ဖ)လက်မှ ဆေးတန်လွှတ်ကျသွားပြီးလျှင် ရုပ်(ဖ)၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“မြန်မြန်ပြောစမ်း ဘာကြောင့် ဒီလိုခေါ်ရသလဲ”

“ကျွန်ုပ်မမွေးခင်ကတည်းက တွင်လာခဲ့တဲ့ အမည်ပါသခင် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မသိပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ချောက်ကမ်းပါးယံအနီးကြီးတွေရှိတဲ့ တောင်တောင်တစ်ဖက်မှာ တောင်စွယ်ကြီးငါးခုရှိလို့ ခေါ်တယ်ထင်တာပဲ၊ လတ်မနဲ့ လက်ညှိုးနှစ်ခုကြားထဲက စမ်းချောင်းတစ်ခု စီးထွက်နေတယ်”

ထိုအခါ ရုပ်(ဖ)၏ကိုယ်ထည် အရက်မူးသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယိမ်းယိုင်လာရာ ကျွန်ုပ်က ဖက်ထားလိုက်ရ၏။

“ဒါဟာ ကျွန်တော့အာရုံထဲမှာ ထင်မြင်လာတဲ့ တောင်ကြီးပဲ”

“မရှူးစမ်းပါနဲ့သားရယ်၊ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ အာဖရိကတိုက်ကြီးထဲမှာ ဒီလိုပုံသဏ္ဌာန်ရှိတဲ့ တောင်စွယ်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ အနုတကွမရှိတယ်မဟုတ်ဘူးလား”

ရုပ်(ဖ)က ပြန်၍ဖြေပုံမရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဂါရှာအား ဆက်လက်၍ မေးမြန်းရလေသည်။

“အဲဒီသင်တို့လူမျိုးရဲ့ တောင်ပိုင်စော်ဘွားက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သူ့နာမည်ကတော့ ‘ကီရာန’လို့ခေါ်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တော့ သူ့သေသွားတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီတဲ့၊ သူ့နေရာမှာ အခုလက်ရှိ အုပ်စိုးနေတာက ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်ကတည်းက တခြားတစ်နေရာကို ထွက်သွားပြီး ခုမှပြန်ရောက်လာတဲ့ စော်ဘွားမလို့ ပြောပါတယ်”

“အဲဒီစော်ဘွားမ နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

ဂါရှာသည် နာရှုထားသဖြင့် ရုတ်တရက် မပြောနိုင်သေးဘဲ ချေဆတ်လျက်ရှိရာ ဂျန်မှာ ဆတ်လက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဂါရှာ၏လည်ပင်ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ...

“ခွေးမသား အရိုင်းကောင်း၊ မြန်မြန် ပြောစမ်း”

ငိုယိုလျက် “ကျွန်တော်ဖုံးကွယ်နေစရာမလိုပါဘူးသခင်ကြီး ခင်ဗျား ပြောပါမယ်၊ သူ့နာမည်က ဆီဟမ်ဘာနဂေးရန်းဂါးပါတဲ့”

ရုပ်(ဖ)ကား သတိလစ်၍သွားလေသည်။

* * *

(၂၇)

အနိပ္ပန်ခွါန လူမျိုးများအလည်၌ ဆီဟမ်ဘာနှင့်အတူ စော်ဘွားမ အပြစ် နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်မျှ အုပ်စိုးလာခဲ့ရသော စုဇနိနီ၏ဘဝကား ထူးခြား ဆန်းကြယ်သောဘဝပင် ဖြစ်ပေ၏။ တောင်ထိပ်၌ ဧက ၁၀၀၀ ခန့်ကျယ်သည့် မြက်ခင်းကြီးများရှိ၍ စော်ဘွားနှင့် လူကြီးများ စစ်သားများ၏တံများကို နွားခြံများ ပတ်လည်ဝိုင်း၍ထား၏။ ကောက်ပဲသီးနှံကို တွင်းများဖြင့် သိုလှောင် ထား၏။ နွေရာသီတွင် ၎င်းတို့၏ရေရရှိရာ ပင်ရင်းဌာနကား လက်မနှင့် လက်ညှိုးသဏ္ဌာန် တောင်စွယ်နှစ်ခုကြားမှ စီးဆင်းသည့် စမ်းချောင်းဖြစ်၍ ချောင်းဝတွင် ကျောက်တုံးများ ခံတပ်သဖွယ် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြင့် ပြင်ပရန်ကို ကာကွယ်ထား၏။ တောင်ထိပ်ကုန်းပြင်မြင့်သို့ ချည်းကပ်နိုင်သည့် နေရာမှာ ရေစားသဖြင့် ချပ်ကြားကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသော လမ်းတစ်လမ်းတည်းသာ ရှိလေသည်။

စုဇနိနီသည် ရောက်စအချိန်က မြင်းကျားကြီးကိုစီးကာ မြက်ခင်းပြင်များ ကို လျှောက်၍ လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်၌မူ ဆွာပိယက်နှင့်လူတစ်စုက မြင်သွားသဖြင့် နောက်မှ ဒလကြမ်းလိုက်ရာ မြင်းကျားကြီး၏ လျင်မြန်မှု ကြောင့်သာ ရန်သူ့လက်မှ လက်မတင်ကလေးမျှ လွတ်မြောက်လာခဲ့၏။ ထိုနေ့မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့၏။ ထိုနေ့မှစ၍ တောင်ထိပ်ပေါ်၌သာလျှင် နွားခြံကြီးကိုပတ်၍ ဒုန်းစီးကာ ကိုယ်လက်အညောင်းအညာ ဆန့်ရတော့၏။

ဆွာပိယက်သည် အနိပ္ပန်ခွါနတောင်တန်းနှင့် ၃ မိုင်ခန့်ဝေးသော အရပ်၌ အနောက်ဘက်တွင် မြေဩဇာကောင်းသော ချိုင့်ဝှမ်းများရှိသည့် တောင်ကုန်းတစ်ခု၌ အရပ်ရပ်မှ သူ့ထံသို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံလာသော ယောက်ျား

မိန်းမလူ ၁၀၀ ခန့်ပါဝင်သည့် လူမျိုးစုကလေးအပေါ်တွင် ဘုရင်တစ်စုသဖွယ် မင်းမူနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်ရှိလေသည်။ သို့နေထိုင်ရာမှ သူသည် အနိပ္ပန်ခွါနများအား အမျိုးမျိုး အနှောင့်အယှက်ပေးလျက်ရှိ၏။ တောင်တန်း နှင့်ဝေးသော နေရာ၌ လူများကိုတွေ့လျှင် သတင်းပြန့်ပို့ရန် လူတစ်ယောက် ကိုသာ ချန်လှပ်၍ ကျန်လူများကို လက်စတုံး သတ်ဖြတ်ပစ်၏။ လွတ်လိုက် သူတိုင်းကိုလည်း ပျံလွှားသခင်မအား သူ့လက်သို့ပေးအပ်ကာ ဆက်လက်၍ အနှောင့်အယှက်ပေးတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သို့မဟုတ်က လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး ပျက်စီးစေမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မှာကြားလိုက်၏။

ဤသို့လျှင် အနိပ္ပန်ခွါနများသည် လူစုလူဝေးနှင့်မဟုတ်လျှင် ခရီး မသွားဝံ့၊ နွားများလည်း ကွင်းပြင်သို့ ရဲရဲမလွတ်ဝံ့ရှိရကား ညည်းတွားဆူပူ၍ လာကြတော့၏။ စုဇနိနီသည် ကျွန်ုပ်တို့အား သူ့အကြောင်းကို သိရှိစေလို သောကြောင့် အနိပ္ပန်ခွါနတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ် ခန့်ရှိသောအခါ ဇနိတီနှင့် အခြားအဖော်နှစ်ယောက်အား မိုင်ပေါင်းရာခေါင်း များစွာ ဝေးကွာသည့် ထရန်စကီးနယ်သို့ ပြန်၍စေလွှတ်လိုက်၏။ ဇနိတီကား ရဲရင့်၍ သစ္စာရှိသော ကျွန်တစ်ယောက်ပီပီ စေခိုင်းသည့်ခရီးကို မတွန့်မဆုတ် သွားရောက်ရှာသည်။

သို့သော် ကံဆိုးမိုးမှောင်နှင့် ကြုံရသည်မှာ လမ်းခရီးတွင် တစ်ညသ၌ စခန်းချလျက်ရှိစဉ် ဘဆူတိုလူမျိုးများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရပြီးလျှင် စော်ဘွား အိမ်၌ အလုပ်ကြမ်းများကို ခိုင်းစေထား၏။

ဤနည်းဖြင့် ဇနိတီမှာ အကျဉ်းသားအဖြစ် တစ်နှစ်နီးပါးမျှ ကြာပြီး နောက် မလိုက်ဝံ့သော အဖော်နှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီးနောက် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခဲ့လေသည်။ ဘေးရန်အသွယ်သွယ်ကို ကျော်နင်းလျက် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့ယာတောသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မရှိတော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။ သို့နှင့် ခေတ္တမျှ အပန်းဖြေနားနေ ပြီးလျှင် အနိပ္ပန်ခွါနရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းခရီးတွင် ဇနိတီသည် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ရုံမျှ မက ဆွာပိယက်လက်မှပင် သိသိကလေးမျှ လွတ်ခဲ့ပြီးနောက် နောက်ဆုံး တစ်နှစ်နှင့် ကိုးလကြာရှိသည့်အချိန်တွင် အနိပ္ပန်ခွါနတောင်ကြားလမ်းထဲသို့ ပင်ပန်းချိနဲ့စွာဖြင့် အနိုင်နိုင် ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။

တောင်တန်းရှိ အမြင့်ဆုံးသော ချောက်ကမ်းပါးယံကြီးထိပ်၌ တူလား ထိုင်ကြီးတစ်လုံးသဖွယ် သဘာဝအလျောက် ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသော

ကျောက်ခွက်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။ အောက်ဘက်မှ ချောက်ကမ်းပါးကြီးမှာ ပေ ၅၀၀ ခန့်မြင့်၍ ထိုနေရာသို့ တက်ရောက်နေထိုင်ရန်မှာ အတော်ပင်ခဲယဉ်း၍ ဦးခေါင်းမူးဝေဖွယ်ကောင်းသော နေရာဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှာ ဆွာပီယက်က စူဇန်နီအား ကျောက်တုံးနောက်မှ ပုန်းကွယ်ကာ စကားလှမ်း၍ ပြောခဲ့ဖူးသော တောင်ကြားလမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ နေလေသည်။

ဇန်တီအား စေလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ခြောက်လမျှကြာသောအချိန်မှစ၍ စူဇန်နီသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိုကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ ကြည့်ရှုလေ့ရှိလေသည်။ ဤသို့လျှင် ရက်ရှည်လများကြာသော တစ်နေ့တွင် လွင်ပြင်ကိုဖြတ်ကာ ခြေဒဂူတံဆွဲ၍လာနေသော လူတစ်ယောက်ကို နံရံပေါ်၌ ယင်ကောင်ကလေးသဖွယ် အမဲစက်ကလေးတစ်စက်ကိုသာ မြင်ရလေသည်။ စူဇန်နီသည် ချက်ချင်းပင် ဆီဟမ်ဘာအား ဤအကြောင်း ပြောကြားလေရာ နောက် နှစ်နာရီခန့်မျှအကြာတွင် အားအင်ချိနဲ့လျက် ခြေများပေါက်ကွဲကာ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် သူတွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြောပြလျက် ရှိလေသည်။

ဆီဟမ်ဘာ။ “ဟဲ့... အရူးရဲ့ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ သခင် ကင်ဇိနဲ့ သခင်ကြီး ဘို့တမာတို့ကို သင် တွေ့ခဲ့ရသလား။”

တီ။ “သူတို့ထွက်သွားကုန်ကြလို့ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး သခင်မ။”

ထိုနောက် ဇန်တီသည် ထိုနယ်မှ ဘိုးဝါးအားလုံး လှည်းများဖြင့် ပြောင်းရွှေ့သွားကြကြောင်းနှင့်တကွ သူကြားသိရသမျှ သတင်းများကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြရာ နောက်ဆုံး၌ စူဇန်နီသည် သူ့အား ကျေးဇူးတင်စကားများ ပြောကြားရှာ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့မှစ၍ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သွားသကဲ့သို့ တမေ့မြေ ဆွေးလျက်ရှိရာ၏။ လူဖြူမိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ထိုထက် ဆိုးရွားသော အခြေအနေမျိုးကား မရှိတော့ပြီ။ ဆီဟမ်ဘာ၏ အပြုအမူ၊ အားပေးယူယူမှုတို့ကြောင့်သာ ကျွန်ုပ်၏သမီးမှာ အသက်မသေဘဲ ရှိနေလေသည်။

ထို့ပြင် တစ်ဖက်ကလည်း ဆွာပီယက်သည် တောင်ခါးပန်းပေါ်သို့ပင် ကျူးကျော်လာသည်အထိ အတင့်ရ၍လာ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် တောင်ကြားလမ်းဝကိုပင် စီးနင်းရန် ကြံစည်ခဲ့ရာ အန်ပွန်ဒါနအစောင့်တို့က အချိန်မီသိရှိသဖြင့် အပြင်းအထန် တိုက်ထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့၏။ အန်ပွန်ဒါနတို့ကား စစ်သားကောင်းများ မဟုတ်ကြချေ။ သို့ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ နှိမ်နင်းလိုက်နိုင်ခြင်းသည် ကံကောင်းထောက်မခြင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

မြောက်အရပ်သို့ ထွက်ခွာလာကြစဉ်က ဇန်တီတွင် ရုပ်(ပ)၏ ဆန္ဒတော် တစ်လက် ပါလာကြောင်း မှတ်သားမိကြပေလိမ့်မည်။ ထရန်စကီးသို့သွားဦး ကလည်း ပျောက်ဆုံးမည်စိုးသဖြင့် မယူဘဲထားခဲ့ရာ ယမ်းမှုန့်နှင့် ခဲလုံးများလည်း အနည်းငယ် ကျန်ရှိသေး၏။ ဆူညံသံများကြားရသောအချိန်၌ ဇန်တီသည် တောင်ကြားလမ်းအတွင်းသို့ ဇွတ်တိုးဝင်လာသော ရန်သူအုပ်စုသို့ ဆန္ဒတော်နှင့် ပစ်လိုက်ရာ ရန်သူသုံးယောက် ထိမှန်ကျဆုံးသွားသည်ပြင် ကံအားလျော်စွာ ကျည်ဆံတစ်တောင့်မှာ ဆွာပီယက်၏ ပေါင်ရင်းကိုထိသဖြင့် မြင်းပေါ်မှဝင် ကျသွားလေသည်။ သို့နှင့် ရန်သူများလည်း သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကို အတင်း ဆွဲယူကာ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

အန်ပွန်ဒါနများသည်လည်း သူတို့နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရန်ငြိုးရန်စမရှိသော ရန်သူများ၏ မကြာခဏတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ငြီးငွေ့လာကြရာ ချောမောသော ရုပ်ရည်နှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သူ၏အပြုအမူများကို ချစ်ခင်လေးစားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သို့မဟုတ် ဆီဟမ်ဘာကသာ သူတို့၏စိတ်များကို ဆွဲငင်စိုးမိုး ထားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သူတို့အား ထိုအရပ်မှ ထွက်ခွာသွားရန် တောင်းဆိုကောင်း တောင်းဆိုကြပေလိမ့်မည်။

ဆွာပီယက်သည် ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိသွားပြီးနောက် ‘ဒင်ဂန်း’ဘုရားရှိရာ ဇူးလူးနယ်သို့ ထွက်ခွာသွားကြောင်း သူလျှို့များထံမှတစ်ဆင့် ကြားသိရ၏။ ယင်းအပြုအမူမှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း ဆီဟမ်ဘာရုပ်မိသော်လည်း စူဇန်နီကိုမူ အရိပ်အမြွက်မျှ ထုတ်ဖော်၍ မပြောချေ။ သို့နှင့် အေးချမ်းသာယာစွာပင် နှစ်လခန့်မျှ အချိန်ကုန်လွန်သွားပြီးနောက် နွားကျောင်းသားတစ်ယောက် သည် စောဘွားမ၏ရှေ့မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ပြီးနောက် ထူးဆန်းသောအဖြစ် အပျက်တစ်ခုကို တင်လျှောက်လေသည်။

ထိုသူက တစ်နေ့တွင် စီဟမ်ဘာနှင့် စူဇန်နီတို့၏နွားများရှိရာ တောင်ကြားထဲသို့ ဆင်းသွားသောအခါ နွားများမှ အမြီးဖျားတိုင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် အလွန်ချောမွေ့သည့် အခြားနွားအကောင် ၁၀၀ ကျော်ခန့် သည် မိမိတို့နွားများနှင့် ရောနှောနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ နွားခြံကို ယမန်ညက လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားခဲ့လျက် ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ထူးဆန်းလှကြောင်း ဖြင့် ပြောကြားလေသည်။ ဆီဟမ်ဘာသည် ယင်းနွားများမှာ ဒင်ဂန်း၏ နွားအုပ်များထဲမှသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ အသည်းတွင် စိန်၍ အေးသွားမိ၏။ ၎င်းမှာ ဆွာပီယက်၏ ကလိနိဉာဏ်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ သို့နှင့် သူသည် နွားကျောင်းသားအား ထိုနွားများသည် ခရီးလွန်၍လာခြင်းဖြစ်ဟန်တူကြောင်း

၁၅၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

နောင်တွင် ယခုထက်ပို၍ ဂရုစိုက်ရန်အကြောင်း သင့်လျော်ရုံမျှ ပြော၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ဇန်တီထွက်သွားသောအခါ ဆီဟမ်ဘာသည် အခြားသံတမန်များကို ဇူးလူးဘုရင် 'ဒင်ဂန်း'ထံ အမြန်စေလွှတ်ပြီးလျှင် မိမိတို့နွားအုပ်ထံသို့ နွားဖြူ အချို့ ရောက်ရှိနေ၍ နွားများပျောက်၊မပျောက်ကို မေးမြန်းစေ၏။ ထိုအခါက ဤကဲ့သို့သတင်းမျိုးဖြင့် ဒင်ဂန်းဘုရင်ထံ သွားရောက်ခြင်းမှာ ကျားပြီးကို ဆွဲရသည်နှင့်တူလှပေသည်။

* * *

(၂၈)

၅ ရက်မြောက်သောနေ့ညနေ၌ သံတမန်များသည် အပြေးအလွှား ပြန်၍ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် ၃၀၀၀ ကျော်ခန့်မျှရှိသော ဇူးလူးစစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် ချီတက်လာကြောင်း သတင်းပေးလေသည်။ ဆွာပီယက်သည် နွားများကို ဆီဟမ်ဘာတို့ ခိုးယူထားကြောင်း တင်ကြို၍ သတင်းပေးထားဟန် တူ၏။ ရှေးက ဇူးလူးများနှင့် ရန်စဟောင်းရှိနေသဖြင့် အန်ပွန်ဒွါနများအပေါ်တွင် လက်စားချေလိုလှသော ဒင်ဂန်း၏ ဒေါသယမ်းအိုးကို မီးနှင့်တို့ပေးလိုက်သည်နှင့် တူလေသည်။

ဆီဟမ်ဘာသည် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါအားလုံးကို အရေးတကြီး ဆင့်ခေါ် စည်းဝေးပြီးနောက် ဇူးလူးတပ်ကြီး ချီတက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားရာ၊ မျက်ရည်ကျသူ ကျလျက် ဦးခေါင်းရမ်းသူလည်း ရမ်းကာ ရှိနေကြပြီးလျှင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်သူကမူ အချိန်ရှိခိုက် ထွက်ပြေးရန် အကြံပေးလေသည်။

ဘာ။ ။ “အောင်မယ်... ရှေးတုန်းက သင်တို့ရဲ့ အဖေတွေ ဘိုးဘွားတွေ တိုက်ခဲ့ကြဖူးသလို ဒင်ဂန်းရဲ့ ခွေးကောင်တွေကို သင်တို့ တိုက်ထုတ်ကြပေါ့၊ ကျွန်ုပ်မှာ ရေလဲရှိတယ်၊ စားစရာလဲရှိတယ်၊ လုံတွေလဲရှိတယ်၊ ပြီတော့ သင်တို့ရဲ့ ကျောက်ကမ်းပါးပေါ်ကို ဇူးလူးတွေဟာ သိမ်းငှက်တွေလို ပျံတက်နိုင်အောင် အတောင်မပေါက်ကြပါဘူး၊ သင်တို့သာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အမိန့်ကို နာခံရင် အောင်ပွဲ ခံရုံရှိတာပေါ့။”

သို့နှင့် အန်ပွန်ဒွါနများသည် မလွဲမကင်းသာသဖြင့် ခံခုရန် ပြင်ဆင် ကြကုန်၏။ နွားများအားလုံးကို ကုန်းထိပ်တွင် ရိက္ခာအပြည့်အစုံနှင့် သိမ်းထား ကြ၏။ တောင်ကြားလမ်း အဝင်ဝကိုလည်း လူတစ်ယောက် မင်လာရုံမျှ

၁၅၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ချန်လုပ်ထားပြီးလျှင် စမ်းချောင်းရေထွက်ပေါက်၌ ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောက်တုံးခံတပ်ကိုလည်း အခိုင်အမာ ထပ်မံပြုပြင်ကာ စစ်သားများကို အစောင့်ချထား၏။ ဆီဟမ်ဘာကမူ နွားများကို ဇူးလူးများဖမ်းဆီးသွားလိုက သွားစေ၊ အပြင်၌ ထားလို၏။ သို့သော် အန်ပွန်ဒွါနုများကမူ ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး ပေးကာ ဤအကြံကို မလိုက်နာကြချေ။

စူဇန်နီသည် မျှော်လင့်ချက်မရှိသည်ကို မျှော်လင့်ရင်း ချောက်ကမ်းပါးကြီးတွင် ထိုင်နေရာမှ လှံသွားများတပြောင်ပြောင်နှင့် မိမိတို့ရှိရာသို့ လာနေသော ဖုံလုံးကြီးတစ်ခုကို ဝေးလံသော လွင်ပြင်ကြီးထဲ၌ တွေ့မြင်ရလေသည်။ သို့နှင့် ဆီဟမ်ဘာရှိရာသို့ ပြေးလာလေသည်။

ဆီဟမ်ဘာက သိလျက်နှင့် “ဘာဖြစ်တာလဲ သခင်မ”

စူဇန်နီက အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီးနောက်...

“ဒီလောက် အင်အားကြီးမားတဲ့ စစ်တပ်ကြီးနဲ့ လာနေတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“ဘယ်သူရမလဲ သခင်မရယ် ကျွန်ုပ်တို့ကိုဖျက်ဆီးရအောင် ဒင်ဂန်းက လွှတ်လိုက်တဲ့ ဇူးလူးတပ်ကြီးပေါ့၊ ဒီတပ်ကြီးနဲ့အတူ နွားခေါင်းကြီးလဲ ပါလာတယ်လေ”

စူဇန်နီ၏မျက်နှာမှာ သူဝတ်ထားသော ဆိတ်ရေကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးဟာ နောက်ဆုံး လမ်းဆုံးကို ရောက်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ ဟောဒီ ကျွန်ုပ်လူတွေကသာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်နဲ့ရှေ့က ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေတိုက်ခိုက်သလို ပြန်တိုက်ကြမယ်ဆိုရင် ဒီစစ်တပ်ကြီးဟာ လမ်းဆုံးကိုရောက်ရမှာပေါ့၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သခင်မရယ်၊ အတောင်မရှိရင် ဘယ်သူမှာ အန်ပွန်ဒွါနုတောင်ပေါ်ကို ကျော်တက်မလာနိုင်ပါဘူး”

ထိုနောက် ပြင်ဆင်တန်သည်ကို ရုတ်ရုတ်သံသံ ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ပဒိုးမှုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်မှူးများ၏ အမိန့်ပေးသံများဖြင့် ဆူညံနေစဉ် မိန်းမများသည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း ပြုကြကုန်၏။ ယောက်ျားများမှာကား ရန်သူများအပေါ်သို့ ပစ်ချရန် ကမ်းပါးထိပ်၌ ကျောက်တုံးများကို စုပုံကြကုန်၏။

စစ်တပ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာရာ လှံကိုင်စစ်သား ၄၀၀၀ ခန့်မျှ ပါဝင်လျက် တစ်မိုင်ခန့်မျှရောက်လျှင် တောင်ပံသဖွယ်ဖြန့်ဝိုင်း

ကာ တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တက်လာကြလေ၏။ တစ်နေရာကြာသောအခါ လူစုနှစ်စု ကွဲနေသည့်အကြားမှ လူတစ်ယောက်သည် တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာရာ၊ ၎င်းနောက်မှ ဇူးလူးစစ်သားများက ညာသံပေး၍ လိုက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုသူမှာ ပို၍လျင်မြန်သည့်ပြင် လမ်းကိုလည်း ကောင်းစွာ သိသဖြင့် ချောင်းပေါက်ဝရှိ ကျောက်တံတိုင်းကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြရ၏။ ထိုသူကား ဇန်တီပင်ဖြစ်၍ မကြာမီ သူ့သခင်မအား အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောလျက်ရှိလေသည်။

ဇန်တီက မိမိသည် ဆီဟမ်ဘာညွှန်ကြားလိုက်သည့်အတိုင်း တောင်များကို ကျော်ပြီးနောက် ဖြတ်လမ်းမှသွားရာ လွင်ပြင်သို့ရောက်၍ မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း လိုက်သွားကြောင်း၊ နောက်ဆုံး တောင်ကုန်းမို့မို့တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၍ ထိုနေရာတွင် လှည်း ၃၀ ခန့်၊ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စခန်းချနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ယင်းတို့မှာ ဘိုးဝါးလူမျိုးများနှင့် သားမယားများဖြစ်ကြောင်း၊ ညအချိန်၌ တိတ်တဆိတ် မိမိသွားရောက်စုံစမ်းရာ ကဖားတစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ ထိုဘိုးဝါးများသည် နေတယ်သို့ သွားကြမည်ကို သိရကြောင်း၊ သူတို့၏ နာမည်များကိုမူ မသိခဲ့ကြောင်း၊ အကယ်၍ ယခုကဲ့သို့ ဒင်ဂန်းစစ်တပ်နှင့်သာ တွေ့ဆုံကာ အားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသတင်းကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိသည် ဇူးလူးစစ်တပ်ကြီးများမှ အတင်းဖြတ်ပြေးလွတ်မြောက်လာကြောင်း၊ ဇူးလူးတပ်တွင် နွားခေါင်းကြီးကိုလည်း မြင်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ထိုဘိုးဝါးများ စခန်းချနေသောနေရာသို့ ယခုပင် သွားလိုကြောင်း ပြောရာ ဆီဟမ်ဘာက...

“အခုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ သခင်မ၊ လမ်းတစ်လမ်းထဲရှိတဲ့နေရာ ဇူးလူးတွေပြည့်နေမှာပဲ”

“အင်း... သိပ်နောက်ကျသွားပြီနော်”

ထိုအခိုက်တွင် တမန်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် ဇူးလူးများသည် ဆီဟမ်ဘာအား စကားပြောလိုသဖြင့် သံတော်ဆင့်များကို ရှေ့သို့စေလွှတ်လိုက်ကြောင်း၊ ယခု ထိုသံတော်ဆင့်များသည် ပထမတိုင်းအပြင်ဘက်ကြားလောက်သောနေရာမှ စောင့်နေကြကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေ၏။

ဆီဟမ်ဘာလည်း မိမိလာမည့်အကြောင်းပြောကာ ချပ်ကြားလမ်းမှ ဆင်း၍ လူဝင်ပေါက်မှထွက်ပြီးလျှင် ရေပေါက်ပတ်လည်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အပြင်ခံတပ်ထဲသို့ သွားရောက်လေ၏။ စူဇန်နီကိုမူကား လိုက်လာခွင့်မပြုချေ။

www.burmeseclassic.com

အပြင်ခံတပ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆီဟမ်ဘာသည် အကြောက်အရှံ့ကင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ပီပီ ခံတပ်ထိပ်သို့ တက်သွားသောအခါ အလှမ်း ၄၀ ခန့် ဝေးသော နေရာ၌ စူးလူးကြီးသုံးယောက်အပြင် မိမိ၏ ရန်သူတော် ဆွာပီယက်ပါ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ဆီဟမ်ဘာအား ခံတပ်နံရံထိပ်၌ တွေ့မြင်ရသောအခါ ထိုသူမှာ အကယ်စင်စစ်ပင် “ဆီဟမ်ဘာ နဂေးရန်ဂါး”ဖြစ်သလော၊ သို့မဟုတ် သူတို့နှင့် စကားပြောရန် မျောက်မတစ်ကောင်ကို ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသလော... စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြောလျှင်ကြကုန်ကြ၏။

ငြိမ်သက်စွာဖြင့် “ကျွန်ုပ် ဘာလဲဆိုတာကို သင်တို့နဲ့အတူ ရှိနေတဲ့ လူဖြူက သင်တို့ကို ရှင်းလင်းပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဆွာပီယက်က ရယ်မောလျက် “ကျွန်ုပ် ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်လေ၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်က သတ်မယ်လို့ သစ္စာပြုထားတဲ့ စုန်းမသူခိုးမတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဟဲ့... လူသတ်ကောင်၊ သင်နဲ့စကားပြောမလိုတာတာ ကိုင်း... ပြောကြစမ်းပါဦး အကြီးအကဲတို့ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့စစ်တပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခံတပ်မြို့ကြီးရှိရာကို ချီတက်လာကြတာဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းများရှိလို့လဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အရှင် ဒင်ဂန်းဘုရင်က ကျွန်ုပ်တို့ကို လွှတ်လိုက်လို့ပဲ”

“ဘာအကြောင်းကိစ္စနဲ့တဲ့လဲ အကြီးအကဲကြီးရဲ့”

“အကြောင်းကိစ္စကတော့ သင့်ခံတပ်ကြီးနဲ့ သင့်နွားတွေကို သိမ်းယူပြီး သင့်တဲအိမ်တွေကို မီးရှို့ဖို့ရယ်၊ အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ခရီးသွားနိုင်တဲ့ ကလေးတွေကိုသာချန်လှပ်ပြီး သင့်လူအားလုံးကို သတ်ပစ်ဖို့ရယ် ဒါပါပဲ။ နို့ပေမဲ့ သင့်ကိုယ်တိုင်နဲ့ ပျံလွှားသခင်မလိုခေါ်တဲ့ လူဖြူမိန်းမကိုတော့ သူ့သဘောအတိုင်း စီမံဖို့ ဟောဒီက နွားခေါင်းကြီးရဲ့လက်ထဲကို ပေးအပ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကတော့ ဘုရင်နဲ့သူနဲ့ သဘောတူထားတဲ့အချက်ပဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဘာအမှားအယွင်းမှ မပြုလုပ်မိပါကလား”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျွန်ုပ်တို့နွားအုပ်ကြီးထဲက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူတဲ့နွားတွေ သင်တို့နွားအုပ်ထဲရောက်နေတာက ဘာလဲ”

“ရောက်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ခိုးယူတယ်ဆိုတာတော့ မမှန်ပါဘူး၊ စင်စစ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ဒုက္ခရောက်အောင် ဒီနွားတွေကို နွားခေါင်းကြီးက မလှာပြီး ကျွန်ုပ်တို့နွားအုပ်ထဲ ရောက်ထားတာပါပဲ”

“ကိုင်းလေ... သင်ရဲ့အမတ်ကြီးမုဒ်နဲ့ ရွာသူကြီးများကို သတ်ပစ်ဖို့ ပေးအပ်ရင် ကျန်လူတွေရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာခွင့်ပေးမယ်၊ ကဲ... ဘယ်လို သဘောရသလဲဆိုတာ ပြောပေတော့ စော်ဘွားမကလေး”

“ဘယ်အချက်ကိုမှ ကျွန်ုပ်လက်မခံဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အတူတူ လည်ပင်းဖက်ပြီး အသေခံမယ်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ နွားတွေကို သင်တို့ဘုရင်ဆီ ခေါ်မသွားခင် ဟောဒီကျောက်တောင်ပေါ်မှာ သင်တို့အရိုးတွေ ပွေးပွေးဖြူပြီး ပုံနေစေရမယ်”

“ဒါတော့ သင့်သဘောပါလေ၊ ဒီလိုခေါင်းမာတဲ့စကားကို ပြောတဲ့လူတွေ ဟာ နောက်ဆုံး ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသလဲ ခွေးအနဲ့ ငွင်းဒတွေ မေးကြည့်ပါလား၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

* * *

(၂၉)

ဒင်ဂန်း၏ စစ်ဗိုလ်မှူးများနှင့် ဆီဟမ်ဘာတို့ စကားအခြေအတင် ပြောဆိုခဲ့သည်အချိန်မှာ နေဝင်လူဆဲဆဲ ရှိနေလေပြီ။ ဇူးလူးများ ချက်ချင်း စတင်တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု အန်ပွန်ဒွါနများက ထင်မှတ်ကြသော်လည်း မတိုက်ချေ။ အလင်းရောင်ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ပွဲလည်း စလေသည်။ ဇူးလူးများသည် နားခေါင်းကြီး၏လူများ သတ္တိနည်းကြောင်း သိသဖြင့် ရှေ့တွင် အတင်းအဓမ္မတင်ကာ တစ်စုပြီးတစ်စု ကျောက်နံရံဆီသို့ ပြေးလွှား ချဉ်းကပ်လာကြကုန်၏။ သို့သော် အများအပြား ကျဆုံးကာ နောက်သို့ မကြာခဏ လန်၍လန်၍ သွားကြလေသည်။ ကျောက်တံတိုင်းပေါ်သို့ ငှက်မွေးနှင့် ရန်သူများ၏ဦးခေါင်းများ ပေါ်ထွက်လာတိုင်း အဆက်မပြတ် ထိုးခုတ်နေကြရသော အန်ပွန်ဒွါနများသည် ကြာလတ်သော် လက်အံများပင် သေ၍လာကြတော့၏။

ထိုနည်းအားဖြင့် တိုက်ပွဲသည် တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာရှိသွားသည်။ အချိန် ဇူးလူးဗိုလ်မှူးများသည် မိမိတို့လူများအား အကျအဆုံးများလှသဖြင့် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်စေပြီးလျှင် ဆွာပီယက်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရလေ၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် ဗဟိုရေထွက်ပေါက်ကို စီးနင်းသိမ်းယူနိုင်ရန် အခြားအကြံ အစည်တစ်ခုကို ကြံကြပြန်လေသည်။ တောင်နံဘေးမှ စမ်းရေထွက်နေခြင်းမှာ သေးငယ်သော စမ်းချောင်းကလေးမဟုတ်ဘဲ ကျယ်ပြန့်၍ ဒလဟော သွန်ထွက် နေခြင်းဖြစ်၏။ ရေမှာ နက်လွန်း အရှိန်ပြင်းလွန်းလှသဖြင့် အန်ပွန်ဒွါနများ၏ တပ်သုံးဆင့်မှာ ချောင်း အစွန်းအထိသာ ဆောက်လုပ်ထားကြရ၏။

ထိုနောက် ဆွာပီယက်၏ အကြံပေးချက်အရ ဇူးလူးဗိုလ်မှူးသည် ကမ်းပေါ်မှ သစ်ပင်ကြီးသုံးပင်ကို စစ်ပုဆိန်များဖြင့် ခုတ်လှဲစေပြီးနောက် ကျောက်တန်းဆုံးသောနေရာသို့ လှိမ့်ယူသွားစေ၏။ ဆီဟမ်ဘာသည် ရေလမ်း ဘက်မှ ရန်သူများလာနေကြောင်း သိသဖြင့် မိမိလူများအား ဆီးကြိုတိုက်စေ သော်လည်း သူတို့သည် ဇူးလူးများအား လဟာပြင်၌ ရင်မဆိုင်ကြုံချေ။ သို့နှင့် သူတို့သည် ခြေလှမ်း ၃၀ အတွင်းတွင် တံတားခင်းနေကြသော ရန်သူ များအား လုံများဖြင့်သာ လွှတ်၍ ထိုက်ခိုက်ကြ၏။ ဇူးလူးတို့သည် မိမိတို့ အဖော်များအား ခိုင်းများဖြင့် ကာကွယ်ပေးကြသဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ ထိခိုက်ကြ၏။ ဇန်တီ၏ သေနတ်ဖြင့် တစ်ယောက်တလေမျှ ကျဆုံးခြင်းကိုမူ ဂရုမစိုက်ကြချေ။

ဇူးလူးဗိုလ်မှူးသည် စစ်သားများကို ဟစ်အော်ခေါ်ယူကာ သစ်ကိုင်း တံတားတစ်လျှောက် သွားပြီးနောက် ခါးလယ်ခန့်နက်သော ရေစီးထဲသို့ ခုန်ဆင်း လိုက်လေ၏။ သို့သော် ရေစီးမှာ သန်လွန်းလှသဖြင့် နောက်မှ ခုန်ဆင်းလာသူ များသာ မရှိက ရေစီးထဲသို့ မျောပါသွားမည်သာဖြစ်၏။ ထိုနောက် ရှေ့လူ၏ ခါးကို နောက်လူကဖက်ပြီးလျှင် လူတန်းကြီးနှစ်တန်း တန်းကာ ကျောက်တန်း အထက်သို့ တရွေ့ရွေ့သွားကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဖြူဖွေးသောရေလှိုင်းများကို လည်း ဂရုမထား။ အဆက်မပြတ်ကျရောက်နေသော လုံများကိုလည်း အနည်း ငယ်မျှမမှုဘဲ မည်းနက်သောမြေကြီးနှင့်တူသည့် လူတန်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် တတိယနံရံအတွင်းသို့ပင် ဝင်ရောက်မိကြလေပြီ။ ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် ဇူးလူးများသည် လက်ချင်းတွဲကာ ကိုက် ၂၀ ခန့် ဝေးသော တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ခြေများဖြင့် ကူးယက်လျက်ရှိကြလေ၏။ အဆိုပါ ကမ်းဘက်၌ ကျောက်ဆောင်အချို့မှာ အပူအထိန်းများရှိနေသဖြင့် အတော် ခဲယဉ်းစွာ ကြိုးစားပြီးနောက် ယင်းတို့ကို တွယ်ဖက်နိုင်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အထက်မှစီး၍ ကြည့်နေသော စူဇန်နီသည် ထူးဆန်းသော အချင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ရန်သူများသည် တဘက်ကမ်းနှင့် ကျောက်တန်းကို 'လူတံတား'ခင်းပေးကြ၏။ ထိုအခါ ကျန်လူများသည် ပုခန်းတစ်ခုပေါ်မှ တစ်ခုပေါ်သို့ ကျော်နင်းဖြတ်သန်း၍ ကူးကြလေရာ အပေါ်မှ ဖိနှိပ်သည့်အရှိန်ကြောင့် အောက်မှလူများသည် ရံဖန်ရံခါ လူချင်း ဂွဲပြီးလျှင် လဲကျကာ ရေနစ်သေဆုံးကြရကုန်၏။ သို့နှင့်ပင် လူများလုံလောက် ခွာ ရောက်စေရန် အသေခံ၍ အောက်မှ တောင်ခံပေးကြလေသည်။ ထိုအခါ အန်ပွန်ဒွါနများသည် ရန်သူများအား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်မည့်အစား ဆီးဟမ်ဘာ

www.burmeseclassic.com

အား အတင်းဆွဲခေါ်ကာ တောင်ထိပ်သို့တက်သည့် ကျောက်ချပ်ကြားထဲသို့ ပြေးဝင်ကြပြီးလျှင် အပေါက်ဝတွင် အသင့်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ပိတ်ဆို့လိုက်ကြလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဇူးလူးများသည် အန်ပွန်ခွါနုများအား ဝဟိုရေလမ်းမကြီးနှင့် လုံးဝ အဆက်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အနိုင်ရရှိခဲ့သော်လည်း သူတို့သည် တောင်ကို မစီးနိုင်ကြ သေးပေ။ အတန်ကြာ နားနေပြီးနောက် တောင်ထိပ်သို့ တက်သည့် တစ်ခု တည်းသော ချပ်ကြားလမ်းကို စတင်တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ သို့သော် ချပ်ကြား အတွင်းသို့ လူများဝင်မိသည်ခဏ၌ အပေါ်ချောက်ကမ်းပါးယံစွန်းမှ အန်ပွန်ခွါနု များက ကျောက်တုံးများလိုမ့်ချသဖြင့် အတုံးအရုန်း သေကြရပြန်၏။ တောင်ပေါ် သို့တက်ရန် အခြားလမ်းဟူ၍ကား မရှိချေ။ သို့သော် တောင်ပေါ်သားများအား ရေအဝတ်ထားနိုင်သည့် တိုက်ပွဲကိုကား နိုင်လိုက်ပေပြီ။

ဆီဟမ်ဘာသည် မှူးမတ်ကြီးများနှင့် ဗိုလ်မှူးဗိုလ်ချုပ်တို့အား မခံမရပ်နိုင် အောင် ရှုံ့ချပြောဆိုပြီးနောက်...

“အင်း... သင်တို့ သူရဲဘောနည်းမှုကြောင့် အခုတော့ အားလုံး ရေငတ်ပြီး သေကြရတော့မယ်”ဟု ပြောပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်နေတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ တောင်ပေါ်ရှိ သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှကား ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော ရေငတ်သည့်ဘေးကြီးကို ရင်ဆိုင်စပြုလေသည်။ သနားစဖွယ် ကောင်းသော တိရစ္ဆာန်များသည် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ခြံများအတွင်းမှ အတင်းတိုးထွက်ပြီးလျှင် စမ်းချောင်းရှိရာသို့ တဟုန်တိုး ပြေးသွားကာ ရေထဲကိုဆင်း၍ သောက်ကြသောကြောင့် ရေများမှာ ခမ်းခြောက်သွားတော့၏။ မြေကြီးကို တူးဆွစေကာမူ ရေအနည်းငယ်မျှသာ ရတော့၏။ နွားများသည် စိတ်ရှူးပေါက်ကာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် တိုးဝှေ့လျက် လူများကို လိုက်လံဝှေ့ကုန် ၏။ သို့နှင့် လူများ အတော်များများ သေဆုံးကြရန်ပြန်၏။

၆ ရက်မြောက်သောနေ့၌ အန်ပွန်ခွါနုများ၏မြို့ကြီးသည် ငရဲပြည်တမျှ ဝဋ်ဒုက္ခများကို ခံစားရတော့၏။ နို့စို့လျက်ရှိသော ကလေးများမှာ မိခင်နို့ရည် များ ခမ်းခြောက်ကုန်သဖြင့် တဖြုတ်ဖြုတ် သေဆုံးကြကုန်၏။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာကား ကျောက်တုံးများကိုလှန်ကာ သူ၏မာချောသော လျှာကလေးဖြင့် ဖိုထိုင်းသောနေရာကို လျက်၍နေရှာ၏။

“အင်း... မိုးသာမရွာရင် ဒီသူရဲဘောနည်းတဲ့အကောင်တွေကြောင့် နောက်တစ်ရက်ကြာရင် ငါတို့အားလုံး သေကြရတော့မှာပဲ”ဟု ဆီဟမ်ဘာ

သည် ညည်းညူမိရှာ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တွေးမိစဉ် စူဇန်နီ တဲထဲသို့ ဝင်လာ လေသည်။

“ဘာအကြောင်းများထူးလို့လဲ သခင်မ၊ ပြီးတော့ သခင်မ ခုဘယ်တ လာခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်ုပ် ကမ်းပါးစွန်းက ကျောက်ကုလားထိုင်မြင့်ကြီးပေါ်က လာခဲ့တာ ပဲ၊ ဇူးလူးတွေဟာ လွင်ပြင်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး ပြန်ချီတက်သွားနေကြပြီ၊ နို့ပေမဲ့ ဇူးလူးနယ်ဘက်ကိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကွပ်သလမ်ဘာတောင်တန်းဘက်ကို ဦးတည်ပြီးသွားနေကြတယ်”

(၃၀)

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကလေးသည် ဆီဟမ်ဘာ၏မျက်လုံးများထဲတွင် ဝင်းကနဲ လက်လာပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဒါ... သက်သက်လှည့်စားတာပါ။ ဇူးလူးတစ်ယောက်သာ သူ့လက်ထဲ ရောက်ပြီးတဲ့သားကောင်ကို ဘယ်တော့များ ပြန်လွှတ်ဖူးလို့လဲ ဘုရင့်အမိန့် မရဘဲနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး”

ဆီဟမ်ဘာသည် ချပ်ကြားလမ်းထဲ၌ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သိရှိရန် သူ့လူများ၏စကားကို မယုံကြည်သဖြင့် ဇန်တီကိုပါထည့်၍ လူအချို့ကို ခေလွှတ်လိုက်ရာ မကြာမီ ထိုလူများ ပြန်ရောက်လာကြလေသည်။

“လမ်းရှင်းသွားပြီလား”

“မရှင်းသေးပါဘူး သခင်မ၊ ဘယ်အရပ်ကိုရယ် မသိဘူး။ ဒင်ဂန်းရဲ့ အမိန့်ရလို့ဆိုပြီး ဇူးလူးတွေ ထွက်သွားကြပေမဲ့ နွားခေါင်းကြီးက ကျန်နေတဲ့ သူ့လူတွေနဲ့ ဝိုင်းထားလို့ ပိတ်မြိတ်ဆို့နေပါသေးတယ်”

“သင်တို့ လူဖြူနဲ့ စကားပြောခဲ့သလား”

“ပြောခဲ့ရပါတယ်အရှင်မ၊ သူက ကျွန်ုပ်တို့ကို ရန်ငြိုးမရှိဘဲနဲ့ သက်သက် မသေစေချင်တဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှာ သူမသေလိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အရှင်မနဲ့အတူ ပျံလွှားသခင်မကို သူ့လက်ထဲကို အပ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို တစ်ယောက်မကျန် လွှတ်ပစ်မယ့်အကြောင်း ပြောပြ ပါတယ်”

“ဒီတော့ သင်တို့က ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီး ဒီလိုတော့ မအပ်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်သွားတဲ့အခါ သူလိုချင်တဲ့လူကို ရွေးချယ်ယူနိုင်ကြောင်း၊ တကယ်လို့

အရှင်မတို့က မလိုက်ဘူးဆိုရင်လဲ ကျွန်ုပ်တို့သွားတဲ့အခါ တောင်ပေါ်ကို တက်ပြီး ယူနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဒါပဲလား၊ ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒီတော့ သူက ပျံလွှားသခင်မကို အရှင်မနဲ့အတူ ကမ်းပါးစွန်းက ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ် အထိုင်ခိုင်းပြီးနေပါစေတဲ့၊ ဒီလိုသူတို့မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့အခါကြတော့မှ ကျွန်ုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုမယ်တဲ့၊ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း သဘောတူပြီးမှ နက်ဖြန်နံနက် အရုဏ်တက်မှာ သူလမ်းပေါက်ဖွင့်ပေးပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ရေသောက်ခွင့်ပြုပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ နောက်တော့ တခြားကို ကျွန်ုပ်တို့သွားကြရလိမ့်မယ်”

“သင်တို့ဟာ အင်မတန်သတ္တိနည်းတာပဲ။ ဒီလောက်များပြားတဲ့ လူအင်အားနဲ့ တောင်ကြားလမ်းဝကိုရောက်အောင် ဘာကြောင့် မတိုက်နိုင် ကြတာလဲ”

“ရေငတ်တဲ့ဒဏ်နဲ့ အင်အားချွတ်ယွင်းနေတဲ့အပြင် စစ်ကိုလဲ ပြီးငွေ့နေ ကြလို့ ကျွန်ုပ်တို့မတိုက်နိုင်ကြတော့ပါ။ ဂုဏ်ပျက်ခြင်းကတစ်ဖက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ကတစ်ဖက် ယှဉ်ပြိုင်ရွေးချယ်ရလျှင် ဂုဏ်ပျက်ခြင်းသာ ရွေးပါတော့မည်၊ ထပ်၍ နားထောင်ပါဦးအရှင်မ၊ ကျွန်ုပ်တို့က သင်ကိုရှာဖွေရခြင်းမဟုတ်၊ သင်ကသာ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ အလိုအလျောက် လာရောက်ခြင်းဖြစ်၍ သင်၏ အဖော် လူဖြူစော်ဘွားမသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ဆောင် ကြဉ်းလာလိမ့်မည်ဟု သင်ကဆိုသော်လည်း သူရောက်သည်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ သည် တိုက်ပွဲနှင့်သာ ဆုံနေကြရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့အား ဆက်လက်၍ လက်မခံနိုင်တော့၊ သူ့ကြမ္မာသူဖန်တီးရန် ရှိပါတော့သည်။

ဒေါသထွက်လျက် “ကျွန်ုပ်တို့ကိုင်နိုင်တယ်၊ နို့ပေမဲ့ မစိုးရိမ်ကြနဲ့ နက်ဖြန် အရုဏ်တက်ကြရင် ချောက်ကမ်းပါးယံစွန်းထိပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်နေတာ မြင်ကြရစေမယ်၊ ကိုင်း... သတ္တိကြောင့်တွေရဲ့ ဖခင်ကြီးသွားပေတော့၊ သင့် မျက်နှာကို နောက်ထပ် ကျွန်ုပ်မကြည့်လိုဘူး၊ သွား... သွား”

* * *

နေ့လည် နေဝင်ပြီဖြစ်ရာ တောင်တစ်တောင်လုံးမှာ ထိုမှဤမှ လူလား ခတ်လျက်ရှိသော နွားခွာသံများနှင့် မိန်းကလေးများ၊ ကလေးများ၏ ညည်းညူသံ များမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ဆီဟမ်ဘာသည် စူဇန်နီ၏ တံအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် စူဇန်နီ၏လည်ပင်းကို သိုင်း၍ဖက်ကာ နမ်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“ခု ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲဟင်”

“ဖြစ်နေတာတော့ အများကြီးပဲညီမရေ၊ ဒီအထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်
ဘေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေလဲပါတယ်”

စုဇန်နီမှာ စိတ်ဒုက္ခရောက်သည့်အကြိမ်ပေါင်း များလှပြီဖြစ်၍ ထုံလျက်
ရှိနေလေပြီ။ ဆီဟမ်ဘာ၏စကားဆုံးသောအခါမှ စုဇန်နီသည် မိမိ၏
လင်ယောက်ျား အသက်ရှင်နေသည်ကို သိရပါလျက် သူ့အရင်သေရမည့်အတွက်
ယူကြီးမရဖြစ်ကာ ဆီဟမ်ဘာ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ သူ၏ကိုယ်ကလေးကို လှဲချလိုက်
ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား ငိုကြွေးကြလေသည်။

ထိုနောက်မှ ဆီဟမ်ဘာ၏ညွှန်ကြားချက်အရ စုဇန်နီသည် ဘုရား
သခင်ထံ အတန်ကြာ ဆုမွန်တောင်းလျက်ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ စုဇန်နီ၏ ဆုတောင်းပြည့်ချင်၍ပေလောမသိ ဆီဟမ်ဘာ၏
မျက်လုံးများသည် တဲအတွင်းတစ်နေရာရှိ မြေကရားများပေါ်သို့ ရောက်သွား
လေသည်။ အနံ့ပွန်ခွါနုများနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ဆီဟမ်ဘာသည် ဓား
တစ်ချောင်းဖြင့် သစ်သားများကိုထွင်းခြင်းနှင့် အခြားတစ်ခုမှာ မြေကရားများ
ပေါ်၌ အရပ်များရေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်၍ အချိန်များကိုကုန်စေ၏။ ဆေးရောင်စုံ
အတွက်မူ တောင်ခါးပန်းတွင် အများအပြားရရှိနိုင်သော မြေစေးအနီ၊ အဖြူ၊
အနက်၊ အဝါတို့ကို ပြုလုပ်၏။ သစ်စေ့များကိုပြုခြင်းဖြင့်လည်း မင်တမျိုးကို
ဖော်စပ်အသုံးပြု၏။ ဆေးဖျော်ထားသော ကရားများနှင့် ဆိတ်မွေးစုတ်တံများကို
ကြည့်ရင်း ဆီဟမ်ဘာသည် အကြိတ်တစ်ခုခုရလာ၏။

နံနက်အရုဏ်တက်၌ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အနံ့ပွန်ခွါနုများသည်
ထွက်သွားကြရာ စုဇန်နီသည်လည်း အသားမည်းမတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့်
လိုက်ပါသွားရသော် မပြစ်နိုင်ပါသလော၊ ဆံပင်နက် မျက်လုံးမှာ မည်းနက်ပြီး
သားဖြစ်၍ အသားကို သူ၏ဆေးဖြင့် ချယ်လှယ်လိုက်က မည်းနက်၍သွားပေ
တော့မည်။ သို့သော်... သို့သော် ဆွာပီယက်မှာ ပါးနပ်၍ မျက်စိရှင်သူဖြစ်သော
ကြောင့် သူ့အား မည်ကဲ့သို့ လှည့်စားအံ့နည်း။ သူသည် ဆေးနှင့်စုတ်တံများကို
လှမ်းကြည့်ပြန်၏။

ကောင်းလှပြီ၊ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်၌ စုဇန်နီ ထိုင်နေကျ ကျောက်
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အခြားလူဖြူမတစ်ယောက် ထိုင်လျက် ရှိစေရမည်။
ထိုကမ်းပါးစွန်းနှင့် မဝေးလှသော နေရာတစ်နေရာ၌ ထိုနေ့ကပင် ရေငတ်၍
သေရာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အလောင်း ရှိသည်။ အကယ်၍သာ
ထိုအလောင်းကို ဆေးဖြူဖြင့် ခြယ်လှယ်ပြီးလျှင် စုဇန်နီဝတ်နေကျဖြစ်သော

ဆိတ်ရေဖြူဝတ်ရုံကို ဝတ်ပေးကာ ကျောက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထားမည်ဆိုထ
ထိုအလောင်းကို တောင်အောက်မှနေ၍ စုဇန်နီမဟုတ်ဟု မည်သူတွေးနိုင်
မည်နည်း။ နေရာကျပေပြီ အချိန်သာလို၏။

“ကိုင်း... ညီမရေ ထ၊ထ”ဟု ဆီဟမ်ဘာသည် စုဇန်နီအား
အိပ်ယာမှနှိုးကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေသည်။

နီ။ “အဲဒီအကြံကောင်းတယ်၊ ဟန်ကျလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို
ကျွန်ုပ်ဆေးခြယ်ပြီး ဆံပင်ကိုဖြတ်ပစ်လိုက်ရင် ကဖားမတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သင်ကကော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ သင့်ပုံသဏ္ဌာန်ကြောင့် မိမှာ
စိုးရတယ်”

ဘာ။ “ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ထည့်တောင်မစဉ်းစားဘူး၊ အဲလေ...
ကျွန်ုပ်လဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ လွတ်မြောက်ရမှာပေါ့”

“သင်ကျွန်ုပ်ကိုလှည့်စားနေတာပဲ ဆီဟမ်ဘာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်မပါရင်
ကျွန်ုပ်မသွားဘူး”

ရယ်မောလျက် “သခင်မရဲ့သတ္တိကို ချီးကျူးပါတယ်၊ ကဲ... နားထောင်
စမ်းပါ၊ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့
ကြိတ်ထွက်လာပြီးတော့ သင်တို့နဲ့လာဆုံမှာပေါ့၊ အလို...သခင်မက ခုထက်ထိ
ငြင်းတုန်းပဲလား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင် ကျွန်ုပ်ကို သေမင်းဆီပို့တာနဲ့အတူတူပေါ့”

ဆီဟမ်ဘာသည် သူ၏ခါးကြားထဲမှ ဓားတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်
ပြီးလျှင် ခူးပေါ်၌တင်ထားလိုက်လေသည်။

“သင့်အကြံကို ကျွန်ုပ်မလိုက်နာရင် သင့်ကိုယ်သင်သတ်သေမယ်လို့
ဆိုလိတာလား”

“ဒီအပြင် ဘာများရှိသေးသလဲ သခင်မ”

စုဇန်နီကား နောက်ဆုံးတွင် အလျှော့ပေးလိုက်ရတော့၏။

“အို... မြင့်မြတ်သောစိတ်ထားရှိသည့် ချစ်ဆွေမ၊ သင့်စကားကို
ကျွန်ုပ်လိုက်နာပါပြီ”

* * *

(၃၁)

ရောင်နီမလာမီ သူတို့သည် အလုပ်ကို စတင်လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ ရှေးဦးစွာ ဆီဟမ်ဘာသည် ထက်လှသောစားတစ်ချောင်းကိုယူ၍ စုဇန်နီ၏ လှပသော ဆံပင်ထဲသို့ အမဲစီကိုထည့်၍ ကဟားမိန်းမများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသော မြေပြာများနှင့် လိမ်းကျံလေ၏။ ထိုနောက် စုဇန်နီသည် မြေစေးနက်နှင့် အမဲဆီတို့ကိုရောစပ်ထားသော ဆေးဖြင့် ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားသို့တိုင်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကျံလေ၏။ ပြီးစီးသောအခါ ဆီဟမ်ဘာသည် သူ့အား သားရေနှင့် ပုတီးစိများကို ရောစပ်ပြုလုပ်ထားသော တိုင်းရင်းသူ ကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်စေပြီးလျှင် ကိုယ်ပေါ်၌ခြုံလွှားရန် သားရေစောင် အဟောင်းကြီးတစ်ထည်နှင့် ဖိနပ်အမြင့်ကြီးတစ်ရံကိုလည်းကောင်း၊ ပုတီးလုံးများနှင့် ကြေးနန်းခွေများကိုလည်းကောင်း ပေးသေး၏။

ထိုနောက် ဆီဟမ်ဘာသည် တံပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် ဇန်တီအား ခေါ်ခဲ့ရာ ရုပ်ဖျက်ထားသော စုဇန်နီအား ဇန်တီပင် မမှတ်မိချေ။ စုဇန်နီကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် အမြင်ခံရန်ပင် ရှက်ကြောက်လျက်ရှိသဖြင့် ဆီဟမ်ဘာက အတော်ပင် အားပေးရလေသည်။ ဆီဟမ်ဘာက မိမိတို့ရှေ့တွင်ရှိသော ကဟားမိန်းမမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ပျံလွှားသခင်မပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသော အခါ ဇန်တီက...

“အလိုလေး... ထူးဆန်းလိုက်လေ သခင်မရယ်၊ နှင့်ပွင့်လို ဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေတဲ့အသားကို ကျောက်မီးသွေးလို မဲအောင်လုပ်လိုက်တာ မျက်လှည့် အစစ်ပါပဲ”

ဆီဟမ်ဘာက စကားဆက်မပြောရန် ဟန့်တားလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဇန်တီ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမှုကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်လာခဲ့တာ များလှပြီ၊ နို့ပေမဲ့ ဒီကနေတော့ သင်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးရလိမ့်မယ်၊ အလင်းရောင်ပေါ်လာရင် ပျံလွှား သခင်မဟာ တခြားသူတွေနဲ့အတူ ရောနှောပြီး တောင်ကြားလမ်းက ထွက်လိမ့် မယ်၊ ဘယ်သူမှ ခုလိုရုပ်ဖျက်ထားတဲ့သူ့ကို မှတ်မိကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ သင် သူနဲ့အတူလိုက်သွားရလိမ့်မယ်၊ နို့ပေမဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်ရမှာနော်၊ နောက် လွင်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး သူနဲ့ ကွပ်သလမ်ဘာတောင်ကြားဝမှာရှိတဲ့ လှသွားသဏ္ဌာန် ကျောက်တုံးကြီးနားမှာ သွားဆုံရမယ်၊ အဲဒီတော့ သူတို့ တူကီလာမြစ်နားမှာ စခန်းချနေကြတဲ့ ဘိုးဝါးတွေရဲ့စခန်းကိုရောက်အောင် သင်တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ခေါ်သွားပေတော့၊ အဲဒီမှာဆိုရင် သူ့အတွက် စိတ်ချ ရလိမ့်မယ်၊ ပြောတာကို နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် အရှင်မ၊ ဒါနဲ့ အရှင်မအတွက်ကကော”

“ကျွန်ုပ်အတွက်ကတော့ ဒီတောင်ထဲက ကျွန်ုပ်ပဲသိတဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ပုန်းပြီးနေမယ်လို့ ကြံထားတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်နဲ့ ထွက်ပြေးလို့လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးဝါးစခန်းမှာ ကျွန်ုပ်နောက်တော့ သင်တို့နဲ့ လာပေါင်းမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုမှမရောက်လာရင်လဲ ရှေ့လဆန်း ၁ ရက်နေ့ ညလောက်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုရှာရအောင် သင်ပြန်ပြီးလာခဲ့ပေါ့၊ ကိုင်း... စကား နောက်ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ ကျွန်ုပ်တို့လုပ်စရာကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ အင်း... လူဖြူမိန်းမတစ်ယောက်ကို မည်းအောင်လုပ်ပြီးလို့ လူမည်းမိန်းမ တစ်ယောက်ကိုလဲ ဖြူအောင်လုပ်ကြရဦးမှာပေါ့လေ၊ က... သင်တို့နှစ်ယောက် စလုံး ကျွန်ုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဆီဟမ်ဘာသည် ဇန်တီအား ဆေးရည်ကရားတစ်လုံးနှင့် စုဇန်နီ၏ ဆိတ်ရေဖြူအင်္ကျီရှည်ကြီးကို ယူစေပြီးလျှင် တံအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့သည် ရေငတ်သည့်အားမှ ပြင်းထွန်စွာ ဒုက္ခခံနေရရှာသော လူအုပ်ကြီးများ ကိုရှောင်ကွင်းကာ အရှေ့ကမ်းပါးစွန်သို့ ရောက်အောင်သွားကြလေ၏။ ကျောက် တက်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဆီဟမ်ဘာသည် ကြယ်များ၏အလင်းရောင် ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေလေရာ ရေငတ်သည့်ဝေဒနာဖြင့် ခပ်ခွေခွေကလေး သေ၍နေရှာသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်အလောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါ သူသည် ဆေးဖြူကရားကိုယူကာ ဇန်တီ၏အကူအညီဖြင့် ဆားစက်လျက်ရှိသော အလောင်းကို သုတ်လိမ်းရေခြယ်လေ၏။ ပြီးသောအခါ ကျောက်တက်ကြီးထိပ်ဖျားသို့ ရောက်အောင် အတော်ခဲယဉ်းစွာ သယ်ယူကြရ

www.burmeseclassic.com

လေသည်။ ရောက်သောအခါ ဇန်တီသည် ဆီဟမ်ဘာစေခိုင်းသည်အတိုင်း အလောင်းကောင်အဖြူကို နေသားတကျ ဆင်ထားရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ လူထုမှာ တောင်ကြားလမ်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ဆီဟမ်ဘာသည် စူဇန်နီ၏ ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းကို သေချာစွာ ထပ်မံကြည့်ရှုပြီးလျှင် စိတ်ချရသောအခါမှ “ကဲ... ပျံလွှားသခင်မ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခွဲရဖို့အချိန်ရောက်ပြီ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးသလို သင့်ကိုလဲ တစ်နေ့ ကျရင် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားကို အခု ကျွန်ုပ်ဖြည့်စွမ်းရပြီ၊ ကျွန်ုပ်မှာ မိဘမရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိနဲ့ သင့်ကိုပဲ ညီမအရင်းလို ချစ်ခင်တွယ်တာနေရတော့တာပါပဲ၊ အခု တွေ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာလေ ဘယ်တော့မှပြန်မလာတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ၊ အော်... ညီမလေး ညီမလေး၊ လင်နဲ့သားနဲ့ တပျော်တပါးကြီး နေကြတာ မြင်ချင်လိုက်စမ်းပါဘိနော်”

နီ။ “အို... သင် ဒီဟာတွေ ဘာကြောင့် လျှောက်ပြောနေရတာလဲ၊ ဒီဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းလားဟင်”

“ကျွန်ုပ်လဲ မပြောတတ်ပါဘူးသခင်မရယ်၊ ကဲ... ကဲ အချိန်ကျပြီ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးသွားကြပေတော့၊ သွားပေးဦးတော့ ညီမလေးပျံလွှားသခင်မရေ”

ဤသည်တို့ကား ကျွန်ုပ်၏သမီးကလေး စူဇန်နီနှင့် သူ့အား အသက်နှင့် လဲကာ ကယ်ဆယ်လိုက်သော မှော်ဆရာမကလေး ဆီဟမ်ဘာတို့ ခွဲခွာရခြင်း အကြောင်းပေတည်း။

* * *

ဇန်တီသည် စူဇန်နီ၏လက်ကိုခွဲကာ မြို့တံခါးမှထွက်၍ တောင်ကြားလမ်းဝနှင့် မြို့အကြားရှိ ကွက်လပ်ကြီးရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရာ ကွက်လပ်တွင် လူများပြည့်ကြပ်နေသဖြင့် လူများနှင့် ရောနှောလိုက်ကြ၏။ လူအပေါင်းတို့မှာ ရေငတ်မွတ်လှပြီဖြစ်၍ အခြားမည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မိမိကိုယ်ကိုသာ ဂရုစိုက်လျက်ရှိနေကြ၏။ ယောက်ျားများသည် ဖျားနာနေသောမိန်းမများကိုလည်းကောင်း၊ မိန်းမများသည် မိမိမသယံဇာ်နိုင်သော ကလေးများကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြကုန်၏။ အရှေ့ဘက်၌ အလင်းရောင်ကလေး သန်းလာသည့် အချိန်၌ “အရုဏ်တက်လာပြီ လမ်းကိုဖွင့်ပါလော့”ဟု ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးများဖြင့် ဆူညံစွာ ဟစ်အော်ကြကုန်၏။ နောက်ဆုံး၌

နေရောင်သည် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှ နီရဲသော ယပ်တောင်ကြီးတစ်စင်းသဖွယ် ထွက်ပြူး၍လာလေရာ ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ဖြူဖြူသတ္တန်တစ်ခုကိုလည်း ဝိုးဝါးတွေမြင်ရသဖြင့် စူဇန်နီသည် မကြာခဏ လှည့်၍ ကြည့်မိလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဆွာပီယက်သို့လူစုသည် အပေါ်သို့ တက်လိုလှပြီဖြစ်၍ ကဖားများရှင်းလင်းသွားစေရန် ကျောက်တုံးများကို တစ်ဝက်ကျော်ကျော်မျှ ဖြိုချလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပါးစပ်ကြီးများဖြူကာ တရှူးတရှားရှားဖြစ်နေသော နွားအုပ်ကြီးသည် ရှေ့သို့ ဒလကြမ်းတိုးထွက်လာပြီးလျှင် အောက်ဘက်ရေရှိရာသို့ အတင်းတိုးဝှေ့ပြေးသွားသဖြင့် လမ်းပေါက်ကို ဖယ်သူများမှာ လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲဖြစ်ကာ အချို့လည်း နွားခွာများအောက်၌ပင် အသက်ပျောက်ကြရကုန်၏။

“လမ်းဖွင့်ပြီဟေ့”ဟု အော်သံကြီးနှင့်အတူ လူအုပ်ကြီးသည် ဒလဟောလိမ့်ဆင်းလိုက်လာလေသည်။ ထိုအခိုက် စူဇန်နီ၏နံဘေးတွင်ရှိသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်သည် ရေငတ်သည့်ဒဏ်ဖြင့် အင်အားချိနဲ့စွာ အနိုင်နိုင်လျှောက်နေရှာ၏။ သူ၏ကျောပေါ်၌ကား အခါလည်အရွယ်ခန့်ရှိ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရှိလေသည်။ သို့ရှိစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ထိုမိန်းမအား နံဘေးသို့ တွန်းဖယ်လိုက်ရာ မိန်းမမှာ လဲကျသွားလေသည်။

“အစ်မ အစ်မ ကျွန်ုပ်တော့ ဆွာရတော့မယ်၊ နို့ပေမဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ကလေးကိုတော့ ကယ်သွားပါ”ဟု သနားစဖွယ် စူဇန်နီ၏စောင်စကို အတင်းဆွဲ၍ ပြောဆိုရှာ၏။ စူဇန်နီသည် ကရုဏာကြီးစွာဖြင့် ထိုကလေးအား ကယ်ခဲ့ရာ နောင်အခါတွင် ထိုသူငယ်သည် ယနေ့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ထံတွင် သစ္စာရှိသော အစေခံတစ်ယောက် ဖြစ်၍နေလေသည်။

လူအုပ်ကြီးသည် တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် နွားသေကောင်များကို ကျော်လွှား၍လည်းကောင်း၊ မိန်းမနှင့် ကလေးများကို တွန်းဖယ်၍လည်းကောင်း၊ ဒရောသောပါး ပြေးလွှားလျက်ရှိကြကုန်၏။ တံခါးဝအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဇန်တီသည် စူဇန်နီ၏အနီးသို့ ကပ်၍ “သခင်မ ကျွန်ုပ်ကို နွားခေါင်းကြီးမှတ်မိနေမှာဦးလို့ နောက်နားချန်နေရစ်ခဲ့မယ်၊ သခင်မသွားနှင့် ပေတော့၊ လွှဲသွားနဲ့တုတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးနားမှာ ကျွန်ုပ်လာဆုံမယ်”

စူဇန်နီကား မလွဲသာသဖြင့် သူ့စကားအတိုင်း လိုက်နာရရှာ၏။

* * *

(၃၂)

ခြံထဲမှ လွတ်၍လာကြသော တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကဲ့သို့ လူအုပ်ကြီးသည် ရေစပ်သို့ တဟုန်ထိုးပြေး၍ဆင်းကာ ရေထဲသို့ ဦးခေါင်းများကိုနှစ်၍ သောက်ကြ ကုန်ရာ အချို့မှာ နောက်မှနွားများ၊ လူများ၏ တိုးဝှေ့ခြင်းခံရသဖြင့် ရေထဲသို့ ပါသွားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ အများအပြား သေဆုံးကြကုန်၏။

စုဇန်နီသည် နောက်မှလူများကို တိုးမိသဖြင့် လဲကျသွားရာ ဆွာပီယက်၏ လူတစ်ယောက်က ထူမပေးလိုက်သဖြင့် သက်သာရာ ရသွား၏။ ထိုသူသည် စုဇန်နီအား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လျက်...

“တယ်ချောတဲ့ တောင်ပေါ်က ကမားမကလေးပါကလား၊ ငါ့မယား အဖြစ်နဲ့ သိမ်းပိုက်ရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် စုဇန်နီက...

“ရေ... ရေသောက်ပါရစေ၊ ကျွန်ုပ်ကိုလွတ်ပါ” ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီးလျှင် ထိုသူ့လက်မှ အတင်းရုန်းကန်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုအသံကို မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ဆွာပီယက်က ကြားသွားသဖြင့်...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟေ့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သခင်၊ ဟောဒီမိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်ကို မယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်မလို့ ခေါ်နေတာပါ”

“အင်း... အချောသားပဲ၊ နို့ပေမဲ့ သူက အိမ်ထောင်နဲ့ပါကွယ်... အနံ့ပွန်ဒါနသွေးသားတွေကို ငါ့လူထဲမှာ မလိုချင်ပါဘူး”

“အိမ်ထောင်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အပျိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ယူမှာပဲ”

(ခက်ထန်စွာဖြင့်) “သင်က ကျွန်ုပ်ကို အာခံဝံ့သလား၊ လွတ်ဆို လွတ်လိုက် ခွေးကောင်”

ထိုအခါမှ ထိုသူသည် စုဇန်နီ၏လက်ကို လွှတ်လိုက်သဖြင့် စုဇန်နီသည် ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးပြီးလျှင် ရေစပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဆွာပီယက် ကား ကမ်းပါးစွန်းထိပ်တွင် မြင်နေရသော လူဖြူမိန်းမထံသို့ စိတ်ရောက်သွား ပြီးလျှင် သားသယ်အမေ ကမားမကလေးအား သတိမေ့လျော့သွားလေသည်။

စုဇန်နီသည် ချောက်ကမ်းပါးသို့ဆင်း၍ ကျောက်တုံးတစ်တုံးထိုး ကွယ်ကာ ရေကို အငမ်းမရသောက်ရှာလေသည်။ ကလေးကိုလည်း ရေထဲ၌ စိမ်းပေးပြီးလျှင် ပါးစပ်ထဲသို့ ရေထိုး နည်းနည်းစီ လောင်းထည့်ပေး၏။

မိမိလက်ကို အတင်းဆွဲထားခဲ့သော ကမားမကလေးသည် တစ်ကြိမ် လိုက်လာသဖြင့် စုဇန်နီမှာ ကျောက်တုံးကိုကွယ်ကာ အတန်ကြာ ပုန်းအောင်း နေရသေး၏။ ထိုနောက်မှ ကမားမကလေးသည် ကလေးပါသော မိန်းမအုပ်တစ်အုပ် နောက်သို့ လိုက်သွားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် လက်မတင်ကလေးမျှ လွှတ်မောက် လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် စုဇန်နီသည် လွင်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီးလျှင် ကွပ်သလမ်ဘာ တောင်ကြားဝ၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော ၁၀ မိုင်ခန့်ဝေးသည့် လွှသွားသဏ္ဌာန် ကျောက်တုံးကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်သွားလေ၏။ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍သွားသော အခါ ကျောက်တိုင်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဖြူဖွေးသောသဏ္ဌာန်နှင့် အနီးမှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တို့မှာ အစက်ကလေးမျှလောက်သာ မြင်ရတော့၏။ တတိယ အကြိမ် လှည့်၍ကြည့်မိသောအခါ၌ကား အပ်ဖျားလောက်သာ မြင်ရသော ထိုအစက်ကလေးများပင် ပျောက်ကွယ်၍သွားခဲ့လေပြီ။

ထိုနောက် စုဇန်နီသည် ဆက်လက်သွားရာ ၁၂ နာရီထိုးအချိန်တွင် လွှသွားသဏ္ဌာန် ကျောက်တုံးကြီးရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ အလွန်ကြမ်းတမ်းသော ခရီးကို အပြင်းလာခဲ့သည့်အပြင် ကလေးငယ်၏လေးလံသောဝန်ကိုလည်း ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရသဖြင့် ခြေများပေါက်ကာ ဖူးယောင်လျက်ရှိ၏။ အစာရေစာ မပါဘဲ မိမိရှေ့တွင် တက်ရမည့် မတ်စောက်ကြမ်းတမ်းသော ချောက်ကမ်းပါးယံ များကို မြင်ရသောအခါ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မောပန်းလျက် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုဘေးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်၍ချလိုက်မိ၏။ ထိုနောက် စမ်းချောင်း ရေကို အဝသောက်လေသည်။

ထိုသို့ထိုင်ရင်း ဆာလောင်သဖြင့် ငိုကြွေးနေသော ကလေးငယ်အား ချောမောလျက်ရှိစဉ် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက်၏အရိပ်တစ်ခု ကျရောက် လာသဖြင့် စုဇန်နီသည် အလန့်တကြား ထ၍ခုန်လိုက်ရာ ဇန်တီနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မိလျက်သားဖြစ်၍ နေတော့၏။

“ကျွန်ုပ်တော့ သခင်မကို ရန်သူတွေဖမ်းသွားပြီလို့ ထင်တာပဲ”

“မမမ်းမိပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်လွတ်လာခဲ့တယ်”

ထိုနောက် ဇန်တီသည် မွတ်သိပ်လျက်ရှိသော စူဇန်နီအား မိမိ၏သားရေ အိတ်ကြီးထဲမှ အသားခြောက်နှင့် ပြောင်းဖူးဖုတ်များကို ထုတ်၍ကျွေးလေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် သုံးနပ်စာမျှသော အစားအသောက်များကို စားရသဖြင့် အတော်ပင် အင်အားတောင့်တင်းလာကြ၏။ စားသောက်ပြီးနောက် စူဇန်နီမှာ အိပ်ချင်လှသဖြင့် ငိုက်မြည်း၍လာသော်လည်း ဇန်တီက အကယ်၍ ဆွာပိယက်သည် စူဇန်နီ လွတ်မြောက်သွားကြောင်း သိရှိသည်နှင့်တပြိုင်နက် မိမိတို့ ၄ နာရီမျှလာခဲ့ရသော ခြေလျင်ခရီးကို မြင်းနှင့် တစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာနိုင်ကြောင်း သတိပေးသဖြင့် ကလေးကို ဇန်တီကချီကာ တောင်ပေါ်လမ်းကို ဆက်လက်သွားကြရပြန်၏။

သို့နှင့် တစ်နေ့ပတ်လုံး နားချည်တစ်ခါ သွားချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ဆက်လက်သွားကြရာ တောင်ထိပ်သို့ရောက်ကြ၍ မိမိတို့အောက်ဘက်တွင် ကျယ်ပြန့်သော ‘နေတယ်လီ’ကို မျက်စိတဆုံး တွေ့မြင်ရသည့်ပြင် တောင်ခြေရင်းတွင် ရစ်ပတ်နေသည့် မြစ်ကမ်းနံဘေး၌လည်း ဇန်တီပြောခဲ့သည့် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုပေါ်ရှိ ဘိုးဝါးစခန်းမှ လှည်းခေါင်မိုးများကို ဝင်လှဆဲ နေရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ရလေသည်။ ၎င်းဌာန၌ လူဖြူများရှိရကား စူဇန်နီသည် အသည်းနှလုံးများ ခုန်ထွက်လှမတတ် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ထိုခဏ၌ သူ့ဆံပင်ထဲသို့ သဘာဝမဟုတ်သော လေအေးကလေးတစ်ချက် ငှေ့၍လာသဖြင့် မိမိအနီး၌ ဆိမာမိဘာ ရောက်လာသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိ၏။

ခေတ္တမျှ အပန်းဖြေပြီးနောက် သူတို့သည် ဆက်လက်သွားကြရာ အကယ်၍ ဤနေရာ၌ ဇန်တီသာ လမ်းပြမဟုတ်ခဲ့ပါမူ ဤမျှလောက် ကြမ်းတမ်းသောခရီးကို ညဉ့်အချိန်ကြီး၌ သွားနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဇန်တီကား တစ်ခါသွားဖူးသောလမ်းကို တွေ့အောင်ရှာဖွေသွားနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ အတန်ကြာ သွားမိလတ်သော် စူဇန်နီမှာ ခြေထောက်ကို ကောင်းစွာမထောက်နိုင်တော့သဖြင့် ရှေ့အဖို့တွင် ဇန်တီ၏ပုခန်းကို အားပြုကာ လိုက်ရပြီးလျှင် အချို့နေရာများ၌ ဇန်တီကပင် ပွေ့ချီ၍သွားရ၏။ ဇန်တီမှာလည်း တစ်ယောက်သာမက ကလေးကိုပါ ချီပိုးရသဖြင့် လေးလံသောကလေးအား စွန့်ပစ်၍ပင် ထားခဲ့စေလို၏။

“နေပါစေ ဇန်တီရယ်၊ ဘုရားပေးတဲ့ ဒီကလေးကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ သေမဲ့ဘေးတွေ၊ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်မယ့်ဘေးတွေက လွတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“သင်တို့ လူဖြူတွေဟာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ကိုယ့်အသက် ဘယ်ထာအလှမှန်းမသိတဲ့အချိန်မျိုးမှာ တခြားသူရဲ့ကလေးနဲ့ ဝန်လေးခံချင်သေးတယ်”

ဤနည်းဖြင့် ကြယ်ကလေးများ၏ မှန်မွှားသော အလင်းရောင်အောက်တွင် တရွေ့ရွေ့လာခဲ့ကြရာမှ လွတ်ကုန်ချိန်တွင် တောင်ခြေရင်းနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ကြလေ၏။ မြေပြန့်သို့ရောက်သောအခါ ၆ မိုင်ခန့်မျှဝေးသည့် တောင်ကုန်းကလေးရှိရာသို့ ဆက်လက်လာခဲ့ကြ၏။ ဇန်တီမှာ လူကြီးရောကလေးကို ချီမ၊ နိုင်ရန် အင်အားမရှိတော့သဖြင့် လေးဘက်တွားကာ တဖြည်းတဖြည်း သွားရရှာ၏။ နာရီပေါင်းများစွာကြာ၍ ၃ မိုင်ခန့်မျှ ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် စူဇန်နီသည် ‘အင့်’ကနဲ ရှိုက်လိုက်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားရှာလေသည်။

နီ။ ။ “ဇန်တီ ကျွန်ုပ်တော့ ရှေ့ဆက်ပြီး မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး မနားရရင် ကျွန်ုပ်သေတော့မှာပဲ”

တီ။ ။ “ဒီလိုဆိုရင် မိုးလင်းတဲ့အထိ နားကြတာပေါ့”

နီ။ ။ “ဘိုးဝါးစခန်းဟာ နီးနီးကလေးရှိတော့တယ် ဇန်တီ၊ ဒီတော့ ကလေးကိုချီပြီး အဲဒီစခန်း ရောက်အောင်သွားပေတော့၊ ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးလာတဲ့ အကြောင်း ပြောပြရင် သူတို့မြင်းနဲ့လာပြီး ကယ်ကြလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ သခင်မ” ဟု ပြောကာ ဇန်တီသည် ကျန်ရှိသော စားစရာကလေးများကိုပင် စူဇန်နီအားပေးကာ ကလေးကို ပုခုံးပေါ်ထမ်း၍ ထွက်သွားလေ၏။

တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ဘိုးဝါးစခန်းသို့ ရောက်လာ၍ လှည်းများအနီးသို့သွားလျှင် သေနတ်နှင့်ပစ်မည်စိုးသဖြင့် အဝေးမှလှမ်း၍ အော်ခေါ်ရာ သေနတ်တစ်လက်နှင့် ဟော်တင်တော့ လူမျိုးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။ ဇန်တီက လူဖြူမကလေး တောထဲတွင် အားပြတ်၍လဲနေသဖြင့် ဤစခန်းမှ သခင်ထံ အကူအညီတောင်းလိုကြောင်းပြောရာ ဟော်တင်တော့က အကယ်၍ မိမိသခင်ကို တွေ့လိုလျှင် နံနက်လင်းသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းရန် ပြန်ပြောလေသည်။ သို့နှင့်ဇန်တီမှာ ခေါင်းမာသောအစောင့် ဟော်တင်တော့အား ပြောမရသည့်နှင့် နံနက်လင်းသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေရတော့၏။

* * *

တောကြီးမြက်မည်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း မျက်စိသူငယ် နေနေရရှာသော စူဇန်နီသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီဖြစ်၍ မေကနဲ အိပ်ပျော်လွန်းမိလေသည်။ နီးလာသောအခါ၌ကား အရှေ့ဘက် အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်

ကလေးပင် ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။ သို့ရှိစဉ် အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခပ်သဲ့သဲ့ အသံများလည်း ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကိုက် ၃၀၀ ခန့်ဝေးသော တောင်ထိပ်ပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည့် မည်းနက်သော သဏ္ဌာန်များ ကိုလည်းကောင်း၊ လရောင်တွင် တောက်ပြောင်လျက်ရှိသည့် လှံသွားများကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

“အင်း... ဒီတစ်ခါတော့ ကိစ္စချောပြီ၊ ဒီဟာ အန်ပွန်ခွာနတွေကို လာတိုက်တဲ့ ဇူးလူးတပ်ကြီးပဲ ခေါင်းကငှက်မွေးတွေကို မြင်နေရသားပဲ” ဟု ပြောကာ မြေပေါ်သို့ ခွေကျ၍သွားရှာလေသည်။

* * *

(၃၃)

ဂါရှာပြောလိုက်သော စကားကို ကြားရသဖြင့် ရပ်(ဖ) သတိလစ်၍ သွားကြောင်း စာဖတ်သူများအား မှတ်သားမိကြပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ဂါရှာအား လူဖြူမိန်းမတစ်ယောက် ရှိမရှိ တစ်စုံတစ်ရာကြားခဲ့ပါသလောဟု မေးမြန်းသည်တွင် ဂါရှာက မကြားခဲ့ကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သွားတော့၏။ ဆီဟမ်ဘာသည် လူဖြူမိန်းမတစ်ယောက်ကို သူနှင့်အတူ ယူဆောင်မလာသော်လည်း ငှက်ဖြူတစ်ကောင် ပါလာသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားခဲ့ကြောင်း၊ နောင်အခါမှ ကျွန်ုပ်သိရ၏။ အကယ်၍သာ ထိုအခါက ထိုအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောက ငှက်ဖြူမှာ တိုင်းရင်းသားတို့ခေါ်သည့် ဖျံလွှားမကလေးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ တွေးနိုင်ကြပေမည်။

ရပ်(ဖ) သတိရလာသောအခါ ဘုရားသခင်က ကရုဏာတော်အရ သူ့ဇနီးကို ထိုတောင်ကြီး၌ မုချတွေ့ရမည်ဟု စွဲလမ်းကာ”

“ကိုင်း...၊ လာ ကျွန်တော်တို့ အန်ပွန်ခွာနတောင်ကို သွားကြမယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ဂျန်က ဤကိစ္စကို မိမိတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် ရှေးဦးစွာ တိုင်ပင် ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကဖားများ အနှံ့အပြားရှိနေသည့် တောနက်ကြီးထဲတွင် မိမိတို့ချည်း သွား၍မဖြစ်သေးကြောင်း ချော့မော့ပြောရလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်ကြရ လေရာ ခေါင်းဆောင်ကြီးက...

“ခင်ဗျာသမီး ပျောက်တာ ကြာလှပါပြီကော၊ သေရင်တောင် အရိုးဆွေး လောက်ပြီ၊ ပြီးတော့ အန်ပွန်ခွာနကို ကျုပ်တို့သွားရမှာနဲ့ ဒီအကြောင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကျွန်း၊ “ဒီလိုပါအစ်ကိုရယ် ကျွန်တော်တို့သမီးကလေးဟာ ကမ္ဘာတွေထဲမှာ အသက်ရှင်နေတယ်ထင်လို့ပါပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့မိတ်ဆွေမ ဆီဟမ်ဘာ ဆိုတာကလဲ ဟိုမှာ စော်ဘွားမအဖြစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်နေတယ် ကြားရပါတယ်”

ထိုနောက် ရပ်(ဖ)၏ အိပ်မက်အရ စိတ်အာရုံထဲတွင် ထိုတောင်ကြီးထင်မြင်လာပုံ၊ ထိုတောင်တွင် သူ့ဇနီးအား လူယူသွားသူလက်ထဲမှ ပြန်၍ ဆွေ့ရမည်ထင်ပုံတို့ကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြလေရာ ရပ်(ဖ)ကလည်းဂျန်၏ စကားကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဝင်၍ပြောရှာလေသည်။

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဟိရာဆယ်လီရာက...

“ဒီမှာလေ ဟိရာဘို့တမာနဲ့ ကင်ဇီတို့ရဲ့၊ ကျုပ်တို့တော့ ခရီးစဉ်ကို ပြောင်းပြီး ခင်ဗျားတို့နဲ့မလိုက်နိုင်ဘူး၊ နို့လေပဲ ဒီအာရုံတွေ မျက်လှည့်တွေ အကြောင်းပြုပြီး ခင်ဗျားတို့မသွားဖို့တော့ ကျုပ်အကြံပေးချင်တယ်”

ဂျန်နှင့်ရပ်(ဖ)တို့လည်း လှည်းဝိုင်းအပြင်သို့ထွက်၍ တိုင်ပင်ကြ၏။ ရပ်(ဖ)က...

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲသွားမယ်”
ဂျန်။ “မဟုတ်တာကွယ်၊ ငါလဲလိုက်မှာပေါ့”
ကျွန်ုပ်။ “ကျုပ်ကတော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”
ဂျန်။ “မင်းကတော့ ဒီကလူတွေနဲ့ နေရစ်ပေါ့ကွယ်”
ကျွန်ုပ်။ “ဒီလိုဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဂျန်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် သွားတဲ့နေရာကို ကျုပ်လဲလိုက်နိုင်တာပဲ”

ဂျန်။ “ဒါဖြင့်လဲ မင့်သဘောပဲရှင်မ”

လ၊ထွက်ပြီးနောက် ၁ နာရီခန့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နွားများကို လှည်းတွင်တပ်ဆင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေများသည် လှည်းမထွက်မီ လာရောက်တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် စိတ်မချမ်းမသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ထက်ကြီးမားသော ဘေးအန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံရမည်ကိုကား အိပ်မက်မျှပင် မမက်မိကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်ပြီး နောက်ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ လူပေါင်းထက်ဝက် ကျော်ကျော်မျှ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသောကြောင့်ပေတည်း။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂါရှာလမ်းပြည့်အတိုင်း အရုဏ်တက်ချိန်ထိ ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ လှည်းကို ဆက်တိုက်မောင်းနှင်ခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းကြောင်းဟူ၍ လုံးဝမရှိသော တောကြီးထဲ၌ တစ်နေ့လုံးတွင် မိုင်နှစ်ဆယ်ထက်ပို၍ ခရီးမပေါက်ခဲ့ကြချေ။ တတိယနေ့၌ လှည်းသေတ္တာပေါ်တွင် ရပ်(ဖ)နံဘေးမှ

ထိုင်၍လိုက်လာသော ဂါရှာသည် အတော်ဝေးကွာသော လွင်ပြင်ဆားတွင်းအထက်၌ နီရဲသောချောက်ကမ်းပါးယံကြီးများကို မိုးလျက် တိမ်တိုက်ဘာန်နှင့်တူသော သဏ္ဌာန်ကို ညွှန်ပြလျက်...

“ဒါဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဌာနီ အန်ပွန်ဒွါနပါပဲသခင်”ဟု ပြောလေသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတစ်နာရီအချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတောင်ကမ္ဘားယံကြီးနှင့် အတော်ပင် နီးကပ်လာကြရာ တောင်နှင့်ချီ၍ဖြတ်သွားသော လူခြေရာလမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းမှာ ဇူးလူးစစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ဖြတ်သွားဟန်တူကြောင်းဖြင့် ဂါရှာက ပြောပြလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်ရှုရင်း ဂါရှာသည် လမ်းချောင်းကြီးအနီးရှိ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်း၌ ဒဏ်ရာဖြင့်လဲနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ခေါင်းတွင် ငှက်မွေးရှည်ကြီးကို ထိုးစိုက်ထားလျက် နံဘေး၌ ချထားသော လှံကြီးကို မြင်ရသဖြင့် ဇူးလူးစစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။ ထိုသူမှာ အသက်ရှင်နေသေးလျက် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြင့် သေလုမြောပါးဖြစ်နေသည်။ ရပ်(ဖ)တို့ကလည်း ရေကို အငမ်းမရ သောက်ပြီးနောက် ဂျန်က မေးမြန်းစုံစမ်းသောအခါ...

“ကျွန်ုပ်ဟာ ဒင်ဂန်းရဲ့စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟိုတောင်ပေါ်က လူမျိုးစုကလေးကို တိုက်ခိုက်နေတုန်း ဒီရောဂါစွဲကပ်ပြီး ဒီနေရာမှာ လဲကျန်ရစ်ခဲ့တာပါပဲ”

“သူတို့ဘယ်ကိုသွားကြသလဲ”

“နေတယ်(လ်)က ဘိုးဘွားတွေကို သုတ်သင်ဖို့ သွားကြပါတယ်၊ နက်ဖြန် အရုဏ်တက်လောက်ကို သူတို့တိုက်ကြလိမ့်မယ်”

ထိုစစ်သားသည် စကားပြောရာမှ သွေးရူးသွေးတန်း ပြေးလွှားပြီးနောက် ခြေလှမ်း ၃၀ ခန့် ရောက်သောအခါ မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။ သို့အခါ ဂျန်က...

“အင်း...ဇူးလူးတွေနဲ့ နေတယ်(လ်)က လူတွေအကြောင်း ပြောသွားတာ အတော်တော့ ထူးဆန်းတာပဲ”

ရပ်(ဖ)။ “ဒီလူရဲ့စိတ်ဟာ ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတယ် ထင်ရပေမဲ့ မှန်သင့်သလောက် မှန်တာတွေ ရှိလိမ့်မယ်ပေမေ၊ အန်ပွန်ဒွါနကို သူတို့ ရောက်ခဲ့ကြတယ် ဆိုပါကလား၊ ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ မပြောဘတ်ဘူး”

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှည်းကို ခေတ္တရပ်နားပြီးလျှင် အရေးတကြီး တိုင်ပင်ကြရ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့ထွက်လာခဲ့သောစခန်းမှ မိတ်ဆွေများအား ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိရသောသတင်းကို အမြန်ဆုံး လူစေလွှတ်ပေးလိုရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ သို့နှင့် လှည်းမောင်းသမားအား ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်လိုက်ရာ ထိုသူငယ်မှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍မသိ၊ ထိုစခန်းသို့ မရောက်ကြောင်း နောင်အခါ သိရှိရလေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်လက်သွားကြလေရာ ဂါရှာသည် နွားများကို တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လေ၏။ ဇူးလူးများလာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ဆက်လက်လိုက်ခဲ့ရာ လူစလူနဟူ၍ မတွေ့ရဘဲ ထိန်းကျောင်းသူမပါသော နွားအုပ်ကြီးများကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အံ့အားသင့်ကာ အစဉ်းစားရ ကြပ်လျက်ရှိကုန်၏။ ထိုနောက် အတန်ကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် လူ၏လက်ချောင်းများနှင့်တူသော ကျောက်တောင်စွယ်ကြီးများနှင့် အတူတကွ လက်မနှင့်လက်ညှိုးသဏ္ဌာန် တောင်စွယ်နှစ်ခုကြားမှ စမ်းချောင်းကြီးတစ်ခု စီးထွက်လျက်ရှိပြီး ချောင်းကမ်းပါးပေါ်၌လည်း ထိပ်ပြားပြား အရွက်ထူထူ သစ်ပင်များကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ရပ်(ဖ)သည် ရောက်လိုလို့ဖြစ်၍ နွားများကို ကြာပွတ်ဖြင့်ရိုက်ကာ ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက်ရှိ၏။ ချောင်းကမ်းပါးသို့ ရောက်သောအခါ ရေထွက်ပေါက်ရှိရာသို့ ဦးတည်လျက် ကမ်းပါးတလျှောက် မောင်း၍တက်သွားကြ၏။ ထိုနေရာတဝိုက်တွင် ခြေရာများမှာ ဒင်းကြမ်းပြည့် ဖြစ်နေသော်လည်း လူစလူနဟူ၍ မတွေ့ရပေ။ ဥင်းတများသာလျှင် လူဆာ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်သေများ၏အရိုးများပေါ်၌ ထိုးဆိတ်စားသောက်ကာ ရှိနေကြလေသည်။

လမ်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မတ်စောက်လာလျက် နောက်ဆုံး၌ နွားများ ဆက်လက်မဆွဲနိုင်သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်(ဖ)သည် ဆွဲမိဆွဲရာ ဇူးလူးစစ်သားတစ်ယောက်ထံမှ ဂါရှာကောက်ယူခဲ့သော လုံကြီးကိုယူပြီးလျှင် လမ်းကလေးအတိုင်း အတင်းပြေးတက်သွားလေရာ ဂျန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်မှ ထက်ချပ်လိုက်ပါသွားလေ၏။ ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိသော တံခါးပေါက် မှ ရပ်(ဖ)သည် အတွင်းသို့ဝင်သွားရာ ပထမတွင် မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိနေပြီးနောက် အသံတစ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“သေမင်းဟာ သင့်အနားရောက်နေပြီ စုန်းမရဲ့၊ ခုထက်ထိ မပြောသေးဘူးလား။ ပြောပြီးရင် ရေသောက်တော့”

ကွဲအက်သော အသံတစ်သံက “သေမင်းဟာ ကျွန်ုပ်အနားသာ မဟုတ်ဘူး သင့်အနားလဲ ရောက်နေပြီ”

* * *

၇

သိရသဖြင့် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲအတွက် အသက်ရှူရန် ခြေလှမ်းများကို နှေးလိုက်လေသည်။

ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးကို ဆွာပီယက် စ၍ တက်မိသောအချိန်၌ ရုပ်(ဖ)မှာ ခြေလှမ်း ၅၀ ခန့်ကျန်၍ နေရစ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်ရှိ အလောင်းမှာ တည်မတ်စွာမရှိတော့ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ နောင်ယွက်ခြင်းခံရသဖြင့် အဝတ်အစားများ စုတ်ပြတ်လျက်ရှိနေ၏။ ရုပ်(ဖ)သည် ပထမ၌ အဓိပ္ပာယ်ကို မတွေးတတ်သဖြင့် အံ့သြငေးမော၍သာ ကြည့်နေရာ နောက်မှ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လာသဖြင့် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ရုပ်(ဖ)သည် နောက်မှလိုက်လာသော ဂျန်ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးရှိသော နေရာသို့ စ၍တက်လေ၏။

(၃၄)

ရုပ်(ဖ)သည် အသံများထွက်ပေါ်လာသည့် ကျောက်တုံးနောက်သို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလိုက်ရာ စမ်းချောင်းနံဘေးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးတွင် ကပ်၍ ချည်နှောင်ထားသည့် သေးငယ်သောခန္ဓာကိုယ်ရှိသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ကိုလည်းကောင်း၊ အနီးတွင် လက်တစ်ဖက်၌ ဓားမြှောင်နှင့် အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် ဗူးသီးခြောက် ရေဗူးတစ်ဗူးကို ကိုင်ထားသော လူဖြူတစ်ယောက်ကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုသူကား ဆွာပီယက်ဗန်ဗောရင်းပေတည်း။

နှစ်ယောက်သား ကြက်သေ့သေကာ အတန်ကြာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ဆီဟမ်ဘာ...

“ဟဲ့... အယုတ်တမာကောင်၊ သေမင်းဟာ သင့်အနားကိုရောက်နေပြီလို့ ကျွန်ုပ်မပြောဘူးလား၊ နေရာကျလိုက်လေ ရုပ်(ဖ)ကင်ဒီ သခင်ရေ”

ရုပ်(ဖ)သည် တိရစ္ဆာန်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ဟိန်းသည့် အသံမျိုးဖြင့် လုံ့ကိုကိုင်မြှောက်ရင်း ရှေ့သို့ ခုန်တိုးလိုက်လေသည်။ ဆွာပီယက်သည် ပထမ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် လှည့်ကာ တောင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးလေ၏။ သို့သော် ဤသို့ပြေးရာ၌ ဆီဟမ်ဘာ၏အနီးမှ ဖြတ်၍ပြေးရင်း ဓားမြှောင်ကို ဆီဟမ်ဘာ၏ကိုယ်တွင်းသို့ ထိုးဝိုက်သွားခဲ့၏။ လက်စားချေလို ခိတ်မွန်၍နေသောရုပ်(ဖ)ကား နောက်မှထပ်ချပ်လိုက်သွားလေသည်။ တောင်ထိပ်မြေညီသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် ထိုအချိန်ထိ အလောင်းကောင်ကြီး ရှိနေသေးသော ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးရှိရာသို့ သုတ်ချေတင်၍ ပြေးလေ၏။ ရုပ်(ဖ)ကား မိမိလက်တွင်းမှရန်သူ လွတ်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း

ဘိုးဝါးကြီးသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ချီမကာ ရုပ်(ဖ)ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပစ်ချလိုက်ရာ ကျောက်တုံးကြီးသည် မမှန်ဘဲ လွဲချော်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ဆွာပီယက်သည် သူ့ကိုယ်ကို ဟန်နိုင်ရန် အလောင်းကောင်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးနောက် ကျောက်ဖျာပေါ်၌ထိုင်ကာ ရုပ်(ဖ)အား ဓားမြှောင်ဖြင့် ခုခံရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုအကြံကို သိရသဖြင့် ရုပ်(ဖ)သည် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို ရစ်ပတ်လိုက်ပြီးလျှင် လုံ့ကို ရှေ့မှကိုင်ရင်း တဖြည်းဖြည်း တက်လာလေသည်။ ကျောက်ထွတ်ကြီး၏ ညီညာသော နေရာသို့အရောက်တွင် သူ့အား ဓားနှင့်ဆီး၍ ထိုးလိုက်၏။ သို့သော် ဓားသည် လူကိုမထိဘဲ အင်္ကျီခေါက်ထဲသို့သာ နစ်မြုပ်သွားလေသည်။ ထိုနောက် ဆွာပီယက်သည် အလောင်း၏ လက်ကို မလွှတ်ဘဲ ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးကို လှည့်ပတ်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိရာ ပေ ၅၀၀ အောက်မှ ရုပ်(ဖ)သည်နေသော ကျွန်ုပ်ပင် သူတို့၏ ဓားရောင်လှံရောင်များကို ဝင်းကနဲ လက်ကနဲ မြင်ရ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဇူးလူးလုံကြီးသည် ဆွာပီယက်၏ရင်အုံထဲသို့ ဖူးဝင်သွားသဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ နောက်သို့လန်သွားလေရာ လူသေကောင်၏ လက်ကို ဆွဲထားခြင်းကြောင့်သာလျှင် အောက်သို့ ကျမသွားဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။ ရုပ်(ဖ)မှာ စိတ်သဘောနှူးညံ့သူပင် ဖြစ်သော်လည်း ထိုသူအပေါ်၌ကား မေတ္တာစိတ်ကုန်ခမ်းနေသဖြင့်...

“အင်း... ခင်ဗျားပြောင်လောင်ခဲ့တဲ့ ကျိန်စာဟာ အခုသင်ပြီမဟုတ်လား” ဟုပြောကာ အလောင်းကောင်နှင့် ထိုင်နုကပ်၍ ချည်ထားသောကြီးကို

လုံသွားဖြင့် ဖြတ်ချလိုက်ရာ ဆွာပီယက်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အလောင်းကောင်နှင့် အတူ အောက်ဘက်ချောက်ထဲသို့ တခါတည်း ထိုးဆင်း၍ သွားလေတော့သည်။

* * *

ချောင်းနံဘေးသို့ ရောက်လာရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သတိမေ့၍နေသော ဆီဟမ်ဘာကိုတွေ့ရ၏။ သူ၏သေးငယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကလေးပင် ပြောင်းလဲ လျက်ရှိလေပြီ။ မြေတစ်ဖက်မှာ သေနတ်ထိမှန်ထားသဖြင့် ကျိုးလျက်ရှိနေပြီး လျှင် ဆွာပီယက်ထိုးခဲ့သော နောက်ကျောဒဏ်ရာမှာလည်း သွေးများတသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လက်တင်၍ စမ်းကြည့် သောအခါ နှလုံးမှာ ခုန်၍နေသေး၏။

“နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုပါတယ် ပျံလွှားသခင်မရဲ့မိခင်၊ အချိန်တော်လောက် ရောက်လာလို့ စကားပြောဖို့ အားအင်ကလေးကျန်သေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရ ဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခုပြောစမ်းပါ ဆီဟမ်ဘာ၊ စူဇန်နီဟာ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်းကျန်းမာမာရှိရဲ့လား။”

“အသက်ရှင်နေပါတယ် သခင်မကြီး၊ အခုလောက်ဆိုရင် တူဂီလာမြစ် နံဘေးမှာရှိတဲ့ ဘိုးဝါးတွေဆီကို ရောက်ရောမယ်”

“အလို... ဘုရားရေ၊ ဒီနေရာဟာ မနက်အရုဏ်တက်မှာ ဇူးလူးတွေ တိုက်မနေရာဘဲ”

သေခါနီးစစ်သားထံမှ ကြားရသောသတင်းကို သူ့အား ကျွန်ုပ်အား အလုံးစုံကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီသတင်းမှန်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်၊ ဒါထက် နွားခေါင်းကြီးအတွက် သူ့လူတွေယူလာတဲ့ မြင်းကျားကြီးကို ဟိုအနားမှာရှိတယ်၊ သခင်မကြီးယောက်ျား ဟာ သူ့ကိုစီးပြီး ခရီးပြင်းနှင်ရင် အရုဏ်မတက်ခင် ဟိုကိုရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ကျွန်ုပ် လမ်းပြလိုက်မယ်၊ ကျွန်ုပ်အသက်ကတော့ နေဝင်ချိန်အထိ ရှင်လိမ့်ဦးမယ်၊ တစ်ဆိတ် ရေကလေးတစ်ပေါက်ပေးပါ သခင်မကြီး”

ရေသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်သည်နှင့် ဆီဟမ်ဘာသည် အားအင်ဆုတ်ယုတ်လျက်ရှိသော်လည်း မကြာခဏ အနားယူကာ သူတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဤကဟားမ ကလေး၏ အချစ်ကြီးပုံ၊ သစ္စာရှိပုံ၊ စိတ်သဘောထားကြီးပုံတို့ကို အံ့သြ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

“ဒါနဲ့ လူမည်းမလေးရဲ့အလောင်းကို သခင်မနေရာမှာ ဆေးခြယ်ထားပြီး စောင့်နေတော့ နွားခေါင်းကြီးဟာ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်း သူ့ရင်သို့ရောက် လိုရောက်လာတာပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်က သူတက်လာပြီး ပျံလွှားသခင်မကို ဆီးနဲ့ ကြိုးစားရင် ချောက်ထဲကို တခါတည်း ခုန်ချလိုက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူက ကျွန်ုပ်ဆင်းလာဖို့ အမိန့်ပေးတော့ ကျွန်ုပ်က မဆင်းဘူး၊ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့လဲ စိတ်မရှည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာ ကျွန်ုပ်မြေထောက်ကိုထိပြီး ကမ်းပါးဘက်ကို မဟုတ်ဘဲ မြေပြင်ဘက်ကို တစ်ခါတည်း လိမ့်ကျလာတော့တာပဲ၊ နောက် မြေသဲမကြားအောင်တက်သွားပြီး သခင်မ ခုန်မချအောင် လက်ကိုတခါထဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်တယ်၊ ဒီအခါ အလောင်းကောင်ကြီးဟာ သူ့ဘက်လည်လာပြီး မျက်နှာက အဖြူ၊ ရင်ပပ်က အမည်းကြီးဖြစ်နေတာ မြင်ရတော့တာပဲ၊ ဒီတော့မှ သူအလိမ့်မိတာ သိရပြီး”

ဒီဟာတွေအားလုံး သင့်ဉာဏ်ကြီးပေါ်လေ ဆိုပြီး စူဇန်နီကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောရမယ်ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ကျွန်ုပ်ကိုဆွဲပြီး စစ်တော့တာ ပါပဲ”

မကြာမီ ရပ်(ဖ)နှင့် ဂျန်တို့ရောက်လာ၍ အားလုံးကိစ္စများ ချောမောပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလာ၏။

ဂျန်နှင့် ရပ်(ဖ)တို့အား ဆီဟမ်ဘာထံမှ ကြားသိရသမျှကို ပြောပြရာ ဂျန်သည် မြင်းကျားကြီးစွာဖွေရန် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက် ဆီဟမ်ဘာ သည် သွားရမည့်ခရီးကို တစ်လုံးချင်း လမ်းညွှန်လျက်ရှိလေ၏။ မြင်းကျားကြီး ရောက်လာသောအခါ ၎င်းမှာ ဇန်တီနှင့် ဆီဟမ်ဘာတို့က ပြောဝံ့စိမ်းများ ကျွေးထားသဖြင့် ယခင်ကကဲ့သို့ လန်းဆန်းလတ်ဆတ်ကာ ပြေးရန်အသင့် ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

မြင်းကြီးသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းမည်းကြီးဖြင့် ဆီဟမ်ဘာအား ပွတ်သီး ပွတ်သပ်လုပ်လျက်ရှိသဖြင့် ဆီဟမ်ဘာကလည်း မြင်းကြီး၏မေးရိုးကို ဆွဲဖက် ကာ အားယူ၍ထိုင်လိုက်၏။ ထိုနောက် မြင်းကြီး၏နားနားသို့ကပ်လက် တစ်ခုတစ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိရာ သတ္တပါကြီးမှာ နားလည်ဘိသကဲ့သို့ ငြိမ်၍ နားထောင်နေလေသည်။

တီးတိုးပြောလျက်ရှိရာမှ ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် “ကျွန်ုပ်မဟုတ်ဘဲ၊ အင်္ဂလိပ်သခင်သွားမှာ ကျွန်ုပ်လဲ သင့်ကို နောက်ထပ်စီးရဦးမှာပါပဲ မြင်းကြီးရယ်၊ နို့ပမဲ့ ဟိုတစ်ဘက်က မှောင်ကြီးထဲကျမှ စီးရလိမ့်မယ်၊ သင်ရဲ့အရေးအကြီးဆုံး

ခန့်ခွဲလိုက်သွားရမဲ့အတွက် လမ်းမှာ ခြေချော်လက်ချော်လဲ မဖြစ်စေနဲ့နော်။ ပျံလွှားသင်္ဃန်းကို ကယ်ဆယ်ရမှာမို့ ပျံလွှားလို မြန်အောင်ပြေးပေးတော့ ကိုင်း... အင်္ဂလိပ်သင်္ဃန်းရေ၊ သွားပေးတော့”

ရုပ်(ဖ)သည် ဒူးထောက်ကာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံအား ကယ်ဆယ်ရန် ဘုရားသခင် စေလွှတ်လိုက်သည့် ကျေးဇူးရှင်မိန်းမအား နမ်းနှုပ်နှုတ်ဆက်လေရာ ဆီဟမ်ဘာကလည်း ခြောက်သွေ့ဖြူရောင်နေသော နှုတ်ခမ်းများဖြင့် သူနှင့် စုဇန်နီတို့အား ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လျက် အသက်ရှေ့ကြောင်းကို ဆုမွန်တောင်း လျက်ရှိလေ၏။ ရုပ်(ဖ)သည် ကုန်းနီးပေါ်သို့ လွှားကန် ခုန်တက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းကျားကြီးသည် တစ်ချက်မျှ ဟိကာ ခေါင်းကိုရမ်းလိုက်ပြီး နောက် နေရောင်ထဲသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သတည်း။

* * *

ဆီဟမ်ဘာသည် ကျောက်တုံးကို ပြန်မှီကာ နေရောင်ပျောက်ကွယ်သွား သည်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ နောက်ဆုံး နေရောင်အမြင်တန်းကလေးသည် သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် လက်သီး လက်မောင်းတန်းပြီး ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

“ပျံလွှားသင်္ဃန်း ကျွန်ုပ်၏ ကတိအတိုင်း တည်ခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ကျွန်ုပ်တို့အမှုထမ်းလျက် ကယ်ဆယ်ခဲ့ပါပြီ၊ အို... ချစ်ညီမ ကျွန်ုပ်အား မမေ့ပါလင့်”

စကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်း ‘ဆီဟမ်ဘာ နဂေးရန်ဂါး’၏အသက်နှင့် နေမင်း၏အလင်းရောင်တို့သည် ပြိုင်တူ ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ကွယ်၍သွားကြလေ တော့ရာ ဂျန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ သူ့အနီး၌ ရှိကင်ငိုကြွေးမိကြလေတော့၏။

* * *

(၃၅)

ရုပ်(ဖ)သည် တောင်ခါးပန်းမှ ထွက်လာခဲ့၍ တစ်မိုင်ခန့်မျှ ခရီးမပေါက် သေးမီ ည၏အမှောင်ထုမှာ တစ်စတစ်စ ကျရောက်လာလေသည်။ သို့နှင့် ကြယ်များ၏အလင်းရောင်ဖြင့် လမ်းကို ရှာဖွေကာ တဖြည်းဖြည်းစီးသွားရ လေသည်။

သူသည် တောင်တန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော်လည်း လွှဲသွားသဏ္ဌာန် ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲရှိလေ၏။ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ရှာရင်း ရောက်လိုသည့်ဇောနှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျ ခြင်းတို့ကြောင့် ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူ၍နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အကြောင်း မထူးသဖြင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းသက်ကာ လ၊ထွက်သည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေ စဉ် မြင်းကြီးကို ဇက်ကြီးမှ ဆွဲကိုင်ထားကာ မြက်ကလေးများကို စားခွင့်ပြု ထားလေ၏။ ဤမျှလောက် လ၊ထွက်ကြာခြင်းကို မည်သည့်အခါမျှ မကြုံဘူးခဲ့ ဟု ထင်မိရာ နောက်ဆုံးတွင် လ၊ရောင်ကလေးမှာ ကြည်လင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ လေတော့၏။ သို့နှင့် ထိုထိုဤဤ ရှာဖွေကြည့်ရှုသည်တွင် မိုင်ဝက်နီးပါးမျှ ဝေးသော နေရာ၌ လွှဲသွားသဏ္ဌာန် ကျောက်တုံးကို ခတ်ရေးရေးမျှ တွေ့မြင်ရ လေသည်။

ရုပ်(ဖ)သည် ကျောက်တုံးကြီးရှိရာသို့ မြင်းကို ခြေကုန်သုတ်၍ စီးရင်း...

“နောက် ၃ နာရီဆိုရင် အရက်တက်တော့မယ်၊ အချိန်ကုန်မလို့ မဖြစ်တော့ဘူး” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူမိ၏။ ထိုနောက် ကျောက်တုံး ထူထပ်သော တောင်တက်လမ်းကို မြင်းသွားနိုင်သလောက် အမြန်စီး၍

သွားလေရာ ၂ နာရီခန့်ကြာသောအခါ တောင်ထိပ်သို့ရောက်သွားသဖြင့် အောက်ဘက် မိုင်ပေါင်းအတော်ဝေးသော လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲ၌ ဖြူဖွေးသော တောင်ကုန်းတစ်ခုနှင့် လရောင်အောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေသော မြစ်ကြီးတစ်စင်း၏ရေပြင်ကို မြင်ရလေ၏။ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော နေရာကို အရောက်သွားရန်မှာ အချိန်တစ်နာရီသာ ကျန်ရှိတော့၏။ နောက် တစ်နာရီနှင့် ရောက်လျှင်ရောက်၊ မရောက်လျှင်ကား စုစနီနှင့်တကွ သူနှင့်အတူ ရှိကြသော အခြားသူများသည် ဇူးလူးများ၏လုံစာ ဖြစ်ရချေတော့မည်။ သို့နှင့် သူသည် ခေတ္တမျှရပ်ကာ မြင်းကြီးကို ဝအောင် အသက်ရှူစေလျက် ဇက်ကိုဆွဲ၍ လှုပ်လိုက်ရာတွင် မြင်းကြီးသည် တစ်ချက်မျှ ဝင့်ကြွားစွာ ဟီလိုက် ပြီးနောက် သူ၏နောက်ဆုံးခရီးကို ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလေတော့၏။

လွင်ပြင်ထဲတွင် အခြားသူများ သွားရသည့်နှုန်းထက် ခလုပ်ကန်သင်း များ ပေါများလှသော တောင်ရိုးပေါ်၌ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေသော မြင်းကြီး ပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာရခြင်းကား အံ့ဖွယ်သရဲတစ်ခုပေတည်း။ မြင်းကြီး ကလည်း ကျောက်တုံးများကိုလည်းကောင်း၊ စမ်းချောင်းများကို လည်းကောင်း၊ တွင်းများ၊ ချိုင့်များကိုလည်းကောင်း ဒရယ်ကလေးတစ်ကောင်သဖွယ် ပေါ့ပါးစွာ ခုန်လွှားကျော်ဖြတ်၍ပြေးခဲ့ရာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် ခြေချော်ခြင်း၊ ခြာလိပ်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ သို့နှင့် ကြမ်းတမ်းသော လမ်းခရီးကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ကျောက်တုံးများကင်းရှင်း၍ ပြေပြစ်သော တောင်ဆင်းလမ်းမှတစ်ဆင့် အောက် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဥဒါန်းတွင်လောက်သည့် ခရီးကို ကား ခြေထောက်နှင့်မြေကြီး ထိသည်ဟုပင် မထင်မှတ်ရဘဲ ပြေးလွှားလာခဲ့ လေပြီ။ သို့ရာတွင် မြင်းကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရေချိုးထားဘိသကဲ့သို့ ရွဲ့ရွဲ့စို လျက် မျက်လုံးများတွင် သွေးများနီရဲလျက်ရှိပြီးလျှင် အသက်ရှူသံများမှာ လည်ချောင်းတွင်းမှ တရွှီးရွှီး မြည်လျက်ရှိလေ၏။

ရပ်(ဖ)သည် ခြေနှင်းကွင်းများပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုရပ်ကာ အလင်းရောင် ကလေး ပြုလာစဖြစ်သော ကောင်းကင်ယံကိုကြည့်ရင်း...

“တောင်ကုန်းနဲ့လဲနီးလာပြီ၊ ဇူးလူးတွေကလဲ မြင်မြင်ထင်ထင် မရှိမချင်း တိုက်တတ်ကြတာမဟုတ်တော့ အချိန်ရပါသေးတယ်လေ” ဟု ဖြောမိလေသည်။

ထိုနေရာ၌ မြေပြင်မှ လှိုင်းထဘိသကဲ့သို့ မြင့်ချည်တစ်ခါ နိမ့်ချည် တစ်လှည့် ဖြစ်နေရာ တောင်ကုန်းတစ်ခုကို တက်ရောက်မိသောအခါ၌ မိမိကမှ စ၍ မတွေ့ရသေးမီ သုံးတန်းခွဲကာ ဘယ်ညာဖြန့်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ခိုဘက်နေကြသော ဇူးလူးတပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ထွင်းဖောက်၍ ကျော်ဖြတ်မိလျက်

သားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ သို့သော် အံ့အားသင့်ကာ ထိတ်လန့် တကြား ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်လိုက်ကြသော ဇူးလူးများက သူ့အား တစ်ခုတစ်ရာ မပြုလုပ်နိုင်မီ ရပ်(ဖ)သည် ၎င်းတို့၏လုံများ မထိရောက်နိုင်သည့်အထောင့် ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

ကုန်းစောင်းကလေးသို့ ဆင်းလာသော သူ၏မြင်းခွာသံများသည် ကုန်းမြင့်ခြေရင်းရှိ မြက်ခင်းများထဲတွင် ပြားပြားဝပ်ကာ နေရရာသော စုစနီ၏နားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေတော့၏။ စုစနီသည် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ကြည့်လိုက်ရာ မိမိမြင်ရသော မြင်းမှာ မြင်းကျားကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ တော့၏။

မြင်းပေါ်ကလူကား မည်သူဖြစ်လေသနည်းဟု စုစနီ တွေးမိ၏။ ထိုသူမှာ ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်ကြီးပါရှိသဖြင့် သူထင်သည့်အတိုင်းလည်း ဖြစ်မည် မဟုတ်။ ထိုခဏ၌ ထိုသူသည် ဦးခေါင်းကိုမော့လိုက်သဖြင့် ဦးထုပ်သည် နောက်သို့ လန်ကျသွားလေရာ စုစနီသည် မိမိ၏မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်ဘဲ အိပ်မက်ပင် မက်၍နေလေသလောဟု တွေးထင်မှတ်မိလေ၏။ သို့သော် ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ထိုသူမှာ အနည်းငယ် အိုမင်းရင့်ရော်လျက် မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးပြိုင်းမွေးများ ပေါက်နေသော်လည်း သူ၏ချစ်လင်အစစ် သာလျှင် ဖြစ်ပေတော့၏။ ဝမ်းသာလှသည့် ပီတိဟုန်ကြောင့် စုစနီသည် မေ့မြောသွားမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသေး၏။ နောက်မှ ရုတ်တရက် မတ်တပ် ရပ်လိုက်သောအခါ မှေးမှိန်သောအလင်းရောင်အောက်တွင် ရပ်(ဖ)က သူ့အား ဇူးလူးစစ်သားတစ်ယောက်ဟု အထင်မှားကာ သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်လိုက် လေသည်။ သေနတ်မောင်းကို ဆွဲတော့မည့်ဆဲတွင်မှ စုစနီမှာ အသံထွက် လာကာ အော်ပြောနိုင်လေတော့၏။

“ရပ်(ဖ)... ရပ်(ဖ)... ကိုယ်ဟာ မင်းခနီး စုစနီနီလေ”
လေထဲတွင် ခြေကားယား၊ လက်ကားယား ဖြစ်နေသော မြင်းကြီးသည် အနီးတွင် တုံ့ကနဲရပ်၍သွားလေသည်။

“မင်းကို ကျုပ် တွေ့မှတွေ့ရပေသေးတယ် အချစ်ရယ်၊ ကိုင်း မြန်မြန်တက်၊ နောက်က ဇူးလူးတွေလိုက်လာတယ်” ဟု ရပ်(ဖ)က ဝမ်းသာလှ ဆိုကာ မူမမှန်သောအသံကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးကား ဆုံဆည်းမိကြလေပြီ။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းလူ့လက်ဝါးတောင်ကြီးပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ အနီးတွင် ဖြစ်ချေ၏။

“နေဦး... ရှေ့မှာ သူတို့ရှိကြသေးတယ်၊ ကိုယ် မြင်လိုက်တယ်” ဟု စုန်နီက ရပ်(ဖ)၏ ရှေ့မြင်ကုန်းနီးပေါ်သို့ ခုန်တက်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ သို့နှင့် ရပ်(ဖ)သည် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ရှေ့၌လည်းကောင်း၊ နံဘေး၌လည်းကောင်း၊ နောက်၌လည်းကောင်း ဇူးလူးတပ်ကြီးသည် သူတို့ ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းလျက်ရှိပြီးလျှင်...

“ဘူလာလာအွန်လွန်ဝူ” (လူဖြူကိုသတ်လော့) ဟု ကြွေးကြော်ရင်း သူတို့ ရှိရာသို့ ပြေးလာကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

“အို... ရပ်(ဖ)ကိုယ်တို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

“ဘုရားသခင်အားကိုးနဲ့ သူတို့ကိုဖောက်ပြန် ပြေးရုံပေါ့”

“ဒီလိုဆိုပြေးလေ... [နောက်သို့လှည့်၍ ရပ်(ဖ)၏လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ကာ နမ်းရှုံ့ရင်း] “ကိုယ်တို့တွေ့ကြရမှပဲ သေလဲ အတူတူသေကြ ရုံပေါ့”

“မြဲမြဲကိုင်နော်” ဟု ပြောပြီးလျှင် ရပ်(ဖ)သည် မြင်းကြီးအား အော်ဟစ် အသံပေးပြီးနောက် အံသွားကိုကြိတ်ကာ ကဆုန်စိုင်း၍ စီးလေတော့၏။

ဇူးလူးများကား ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ဝေးသော မျက်နှာချင်းဆိုင် တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောလေးမှ အစုလိုက်အအုပ်လိုက် ပြေးဆင်းလာကြပြီဖြစ်ရာ သူတို့ အကြားရှိ မြေပြင်မှာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ဆမျှ လေးလံသော ဝန်ကိုထမ်းကာ တောင်ကုန်းကို ပြေးတက်လာခဲ့ရသောကြောင့် မြင်းကြီးမှာ ရန်သူများ၏အလည်သို့ မရောက်မီ အရှိန်ပင် ကောင်းစွာ မရသေးဘဲရှိလေ၏။ ၁၀ ကိုက်ခန့်အကွာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ကား ရပ်(ဖ)သည် လက် တစ်ဖက်နှင့် သေနတ်ကိုမြှောက်ကာ ပစ်လိုက်သဖြင့် စစ်သားတစ်ယောက်မှာ ထိမှန်သေဆုံးသွားလေ၏။ ထိုနောက် ဆက်လက်အသုံးမကျသောသေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ရပ်(ဖ)သည် ညာဘက်ဖြင့် စုန်နီ၏ခါးကို သိုင်းဖက် လျက် သူ့အား ကာကွယ်ရန် မိမိကိုယ်ကို အပေါ်မှကုန်း၍ ကာမှီးထားပြီးလျှင် မြင်းကြီးသို့ ခြေဖြင့်လည်းဆောင့် ပါးစပ်ဖြင့်လည်း အော်ကာ တစ်ဟုန်တည်း မောင်းနှင်လေ၏။

ရေပြင်ကြီးထဲသို့ လှေတစ်စင်း၏အဟုန်ဖြင့် ဖြတ်သန်း၍ သွားသော အခါ ရေများသည် နှစ်ဖွားကွဲကာ ကျန်ဘိသကဲ့သို့ သူတို့ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် သွားကြသော လူအုပ်ကြီးမှာလည်း နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီသို့ မည်းကနဲ မည်းကနဲ အတုံးအရုန်း လဲကျကျန်နေရစ်လေသည်။ ထိုအခါ၌ လူများသည် ပလူပျံဘိသကဲ့သို့ လူးလားခပ်လျက်ရှိကြသော်လည်း လျင်မြန်လှသော အရှိန်

ကြောင့် မြင်းကြီး၏လက်ပြင်တွင် လှံတစ်စင်းလာ၍ စိုက်သည်မှတစ်ပါး သူတို့ကိုမထိခိုက်ဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုခဏ၌ ရပ်(ဖ)၏လက်ဝဲဘက် လက်ပြင်သို့ လည်း လှံတစ်စင်းလာ၍စိုက်ကာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်၍နေလေသည်။ ရပ်(ဖ) သည် ရှေ့သို့ကိုယ်ကို ကုန်းမြဲကုန်းနေသည်ဖြစ်ရာ သူ၏ဦးခေါင်းမှာ မြင်ကြီး၏ လည်ဆံမွေးများထဲတွင် နစ်မြုပ်တော့မတတ်ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ လူရိုင်းတို့လက်များဖြင့် မြင်းပါးချပ်ကြိုးကိုလည်းကောင်း၊ ခြေလက်များကို လည်းကောင်း၊ ဝိုင်းဝန်းကာ ဆွဲငင်ချုပ်နှောင်ကြခြင်းကြောင့် မြင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ခြေလှမ်းတုံ့လျက်ရှိရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ရပ်တန့်၍ သွားလေ တော့၏။ ထိုအခါ ဇူးလူးတစ်ယောက် မြင်းကြီးအား လှံဖြင့် ရင်ဆုံတိုက် ထိုးလိုက်ရာ ရပ်(ဖ)က “သွားပြီ” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ထင်သကဲ့သို့မဟုတ်ပေ။ ဝေဒနာသစ်ကို ခံစားလိုက်ရသော မြင်းကြီးသည် တခါတည်း ရူးသွတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကာ နားရွက်များကို ထောင်လျက် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးလိုက်ပြီးလျှင် ပဒပ်ရပ်၍ သူ့အား ဝိုင်းဝန်းချုပ်ထားသော ရန်သူများ၏ဦးခေါင်းများနှင့် ကိုယ်လက်များကို တအားကုန် ခွာများနှင့် ကန်ကြောက်လေ၏။ အောက်သို့ ခြေပြန်ချပြီးအခါ၌ လည်း တချက်မျှ စူးရှစွာထပ်၍ အော်ပြန်ကာ ပါးစပ်ကြီးဖြင့်လျက် သူ့အား လှံဖြင့် ဆီးထိုးသောသူကို ဖြူဖွေးသောသွားကြီးများဖြင့် ကျောလည်ကို ကန်လန် ဖြတ် ကိုက်ဆွဲလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်ကား အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲသောအခြင်း အရာကို မြင်ကြရလေတော့၏။

ထိုအခါ ကြောက်မက်ဖွယ် ဒေါမာန်ပွားနေသော မြင်းကြီးသည် ပါးစပ်ကြီးကိုဟကာ အခြားသူတစ်ယောက်ကို ထပ်မံလိုက်မည်ပြုသော်လည်း ထိုသူသည်လည်းကောင်း၊ အခြားသူသည်လည်းကောင်း အနားသို့ မြင်းကြီး ကပ်အလာကို မစောင့်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်း သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးကြကုန် လေ၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုခေတ်က ဇူးလူးများသည် မြင်းကို ရိုင်းစိုင်းသော သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဟူ၍ ယူဆထားကြသည်ဖြစ်ရာ ဤကဲ့သို့ မကြံစား ထူးကဲသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်နှင့် တွေ့ကြရသောအခါ၌ကား ရင်မဆိုင် ရဲအောင် ရှိကြလေသည်။

“ဒီဟာ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်တစ်ကောင်ပဲ၊ သူ့အပေါ်မှာ စီးလာကြ တာတွေဟာလဲ ကဝေတွေပဲ” ဟု သူတို့သည် မြင်းကြီးပြေးလာသည့်လမ်းကို ဖယ်ရှား၍ ပေးကြရင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုကြလေ၏။

ဇူးလူး၏အော်သံများကား နောက်ဘက်၌ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ရှေ့၌ကား တောင်ကုန်းစခန်းသို့ ရောက်ရန် နှစ်မိုင်မျှကျန်သေး၏။ ရပ်(ဖ)ကမူ မြင်းကြီး လဲကျသေဆုံးတော့မည်ထင်မှတ်ကာ စုနေနီအား တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားရင်း ကုန်းနှီးကို ဒူးနှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ထားလေသည်။ အမှန်သော် မြင်းကြီးလည်း သေလုဆဲဆဲရှိနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဇူးလူးစစ်တပ်ကြီး နှင့်စခန်းအကြား ၂ မိုင်ခန့်မျှ ကွာလှမ်းသော လွင်ပြင်ကိုကား မကြုံစဘူး ထူးကဲသော လျှင်မြန်ခြင်းဖြင့် ပြေးလွှားလျက်ပင်ရှိသေး၏။ ခြေလှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်း ရင်၌ ဈေးဝင်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မြင်းကျားကြီးသည် မိမိဝန်ကို ပဓာနမထားဘဲ ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်အလား ပြေးမြဲပြေးလျက်ရှိ လေသည်။

* * *

နောက်ဆုံး၌ လှည်းဝိုင်းကြီးအတွင်းရှိ ဘိုးဝါးများသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြပြီးဖြစ်ရာ သေနတ်နှင့် ဇူးလူးများ၏ စစ်ကြေးကြော်သံများကို သံသ့သံသ့ကြားကြရလေ၏။ အဝတ်အစားကတိုက်ရုံနှင့် မိန်းမ၊ ယောက်ျားများ သည် လှည်းမောင်းသေတ္တာများပေါ်မှ တက်ကာ အနောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့် ကြ၏။ သူတို့၏နောက်မှ အလင်းရောင်မှာ တစတစ ကောင်းကင်ယံ၌ ဖြာထွက်လာပြီးဖြစ်ရာ အဆိုပါအလင်းရောင်ဖြင့် သူတို့သည် နောင်အခါ တွေ့ကြုံရတော့မည်မဟုတ်သော အချင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ရင်အုံမှလည်းကောင်း၊ သွေးများ ယိုစီးကျလျက်ရှိသော မြင်းကျားကြီးတစ်ကောင် သည် သူတို့ရှိရာသို့ လေဟုန်တမျှ လျင်မြန်စွာ ပြေးလာလျက်ရှိပြီးလျှင် သူ့ကျောပေါ်၌ကား ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်နှင့် လက်ပြင်၌ လှံတစ်စင်း စိုက်လျက် ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့၌ သတိမေ့လုဆဲဆဲ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖွဲ့ဖက်ကာ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း...မြင်းကျားကြီးတော့ မကြာခင် ရုတ်တရက်လဲကျပြီး တို့လဲ ကိုင်ရိုက်သလို နေကြတော့မှာပဲ” ဟု ရပ်(ဖ)က တွေးမိ၏။ ဤကဲ့သို့ ပြေးပုံမျိုးနှင့်ဆိုလျှင်လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ဖွယ်ရာအကြောင်း ရှိလေသည်။ သို့သော် ထင်သကဲ့သို့မဖြစ်စေ၊ လှည်းဝိုင်းနှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်အကွာသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ရုတ်တရက် စောင်း၍ ထိုးထွက်လျက် ခြေလှမ်း မညီဘဲဖြစ်သွားပြီးမှ သုံးချက်မျှ ခုန်ပေါက်လိုက်ပြီးနောက် တခါတည်း ရပ်တန့်သွားရင်း သွေးများတပေါက်ပေါက် ကျဆင်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့်

သနားစဖွယ် ကြည့်ရှုကာ သူချစ်မြတ်နိုးသည့် အသံတစ်စုံတစ်ခုကို ကြားရော် သကဲ့သို့ တဟင်းဟင်း ညည်းညူလျက်ရှိရလေ၏။

ရပ်(ဖ)သည် မြင်းကြီး၏ကျောပေါ်မှ လျှောဆင်းကာ ဇုန်နီအား ဆွဲယူပြီးနောက် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေလေသည်။

မြင်းကြီးသည် ဦးခေါင်းကို မြေသို့ထိရင်း ဆွေမျှ ရပ်နေနီတံတွင် သူ၏ပါးစပ်၊ မျက်လုံးများနှင့် နားနောက်များအတွင်းမှ သွေးများသည် တသွင်သွင် စီးကျလျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် နောက်ဆုံးအကြိမ်အပြန်ဖြင့် လှည်းတန်းကိုဆန့်ကာ ခါလိုက်ပြီးနောက် ဇူးလူးများအား ခွာနှင့်ခေါက်စဉ်ထ ကဲ့သို့ ပဒပ်ရပ်လိုက်၏။ ထိုနောက် လေကို ရှေ့ခြေများဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက် ပြီးလျှင် နောက်သို့ လန်လဲကျကာ မထ၊ သော အိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်ရှာလေတော့၏။

ဇုန်နီမှာ မေ့မြောသွားသဖြင့် ရပ်(ဖ)သည် သူ့အား စခန်းသို့ ဖွေ့ချီ သွားရလေသည်။ ဘိုးဝါးများသည် သူ၏ပုခုံးမှ လှံကိုနှုတ်ပေးကာ နှစ်ယောက် စလုံးအား ပြုစုပေးကြပြီးနောက် ရပ်(ဖ)၏ ကတိပေးချက်အရ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ကာ ဇူးလူးများအား ပြန်လှန်ခံကြရာ၌ နောက်ဆုံးတွင် မိမိတို့ဘက်မှ လူတစ်ယောက်မျှသာ ကျဆုံးလျက် ကောင်းစွာ နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် ရပ်(ဖ)ကား ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ပေ။

နောက် ၄ ရက်မျှအကြာ ဆီဟမ်ဘာအား မြို့ပိန်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်လာကြသောအခါ၌ကား ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် ကြောင့် အဆိုပါတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားသည့်နေရာ၌ အတုံးအရုံး ကျဆုံးလျက် ရှိကြ သော ဇူးလူးများကို တွေ့ရှိကြရ၏။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ည၌ မြင်းကျားကြီးသည် ကဆုန်စိုင်းကာ သွားရောက် သတိမပေးနိုင်သည့်သူများလည်း ရှိကြသေး၏။ ထိုသူများကား ဇူးလူးများ၏ လှံများတွင် ထိုနေ့အရက်၌ အသက်ပါသွားကြရကုန်သော အခြားစခန်းတစ်ခုမှ ယောက်ျားမိန်းမနှင့်တကွ နီစိုက်လေးများပါ အပါအဝင် ဘိုးဝါးလူမျိုး ၆၀၀ တို့ပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

ထိုသူများအတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇူးလူးများအား ‘သွေးမြစ်’တိုက်ပွဲတွင် လက်စားချေခဲ့ကြသော်လည်း သူတို့အသက်များကား တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှင်းလာ တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လမ်းကား အဆုံးသတ်လေပြီ။ နိဂုံးချုပ် အကြောင်းကို ဖော်ပြရပါမူကား မြင်းကျားကြီး လဲကျသေဆုံးသောနေရာကို ရပ်(ဖ)နှင့် ဂျန်တို့က မစွဲခွာလိုကြသည့်အတိုင်း ထိုနေရာ၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည်

www.burmeseclassic.com

နေအိမ်သစ်ကို ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြပြီးလျှင် ရပ်(ဖ)နှင့် ဘိုးဝါးအချို့တို့ ပြန်လည်ယူဆောင်လာခဲ့ကြသော စူဇန်နီနှင့် ဆီဟမ်ဘာတို့၏ နားများဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍နေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ရပ်(ဖ)နှင့် စူဇန်နီတို့လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတကွ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြပြီးသည့်နောက်၌ကား ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်၏ သမီးလေးစူဇန်နီကို ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။ သို့နှင့် ထိုနေ့မှစ၍ လောကကြီး ကို ငြီးငွေ့နေရှာခဲ့သော ရပ်(ဖ)သည် နောက်ဆုံး၌ သူ့သားဖြစ်သူနှင့် အတူ တကွ “စိတ်ဝါးရိုး” နှင့် တိုက်ခိုက်ကြသော ဇူးလူးစစ်ပွဲကြီးတွင် အင်္ဂလိပ်များ ဘက်မှ ရဲရင့်စွာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာမှ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ကျဆုံး ခဲ့ရလေသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မျိုးကောင်း၊ ဆွေကောင်းဖြစ်သည့် ချေးမဖြစ်သူ မှာလည်း ကလေးမွေးရာမှ မီးတွင်းထဲတွင်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပေ၏။

ထိုနောက်၌ကား ကောင်းကင်ကြီးသည် ဂျန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ မှောင်ကြီးအတိ ကျရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်မသေမီ ပြန်လည်ဖော်ပြနိုင်ခြင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အိုမင်းရွတ်တွလျက်ရှိသော အသက် အရွယ်အဖို့ ပြုထွက်စလင်းရောင်ခြည်ကလေးသဖွယ် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

* * *

“စူဇန်နီကင်မီ”ဟု အမည်တွင်ခဲ့သော ဘေရွန်နက်ကလင်းသံရစ် (ဂလင်း သံရစ်အမတ်ကြီး)၏ မှတ်ချက်...

အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ဘွားဘွားကြီးဖြစ်သူ ဗရောက်စူဇန်နီ ဘို့တမာ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ရေးသားပြီးစီးခဲ့သည်မှာ ၃ နှစ်ကျော်မျှ ကြာရှိခဲ့လေပြီ။ ယခု ကျွန်ုပ်သည် ကံကြမ္မာ၏ ဖန်တီးချက်အရ ထူးခြား ဆန်းကြယ်စွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသို့ ထိုဇာတ်လမ်း၏ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်ဖြင့် ထည့်သွင်းရေးသားပါအံ့။

ဝတ္ထုအစ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဇူးလူးစစ်ပွဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးဖြစ်သူနှင့်အတူ ကျဆုံးခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ အလိုဆန္ဒအရ ဒါဗန်မြို့၌ ပညာသင်ကြားခဲ့ရ၏။ ကျောင်းမှထွက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဒါဗန်၌ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ နေထိုင်လေ့ရှိရာ ထိုအချိန်က “ဂလင်းသလစ်မြို့စား”ဟု အမည်တွင်သော ကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းမှာ မစ္စတာရပ်(ဖ)ကင်မီနှင့်အတူ တွေ့ကြုံ သိကျွမ်းခဲ့ရပေ၏။ ထိုအချိန်က သူ့ဖခင်သေဆုံးသည်မှာ ၆ လခန့်မျှသာ

ကြာသေး၍ သူ့အသက်မှာလည်း ၂၃ နှစ်ရှိပြီးလျှင် ‘ဒါဗန်’၌ နေထိုင်သော စကော့စစ်တပ်တစ်တပ်၌ ‘ဆူဗေဒါ’ အဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ချစ်ကြိုက်မိကြ၏။ မြို့စားကလေးမှာ အသက်အရွယ်ကလည်းငယ်ပြန်၊ ရုပ်ကလည်း ဆော့ဆော့ပြန်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံပြန်ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ရုပ်အဆင်းဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မပြောဟောကံသော သာမည ဒတ်(ချ)မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား စိတ်ညွတ် ခဲ့သည်မှာ ထူးခြားလှသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ခဲ့၏။ သို့နှင့် ကြောင်းလမ်းရန် တောင်းပန်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ တျူးဂျီးနော့ဆွေးပါသူတစ်ဦးပီပီ သူ၏အလိုကို ရုတ်တရက် လိုက်လျောခြင်းမပြုသေးဘဲ တစ်နှစ်တိတိ သူ့အား အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားစေပြီးလျှင် သူ့မိခင်နှင့် ဆွေမျိုးများ သဘောတူညီချက်ရှိပြီးနောက် ကြောင်းလမ်းခြင်းကို လက်ခံခဲ့လေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်ရွယ်သူပင် ဖြစ်သော်လည်း ဘက်မညီသော လက်ထပ်ခြင်းတို့၏ သဘောတရားကို အတော်အတန် သိရှိနားလည်သည့် အပြင် မိမိထက် အဆင့်အတန်းများစွာသာလွန်သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို အမိမိမင်းသည်ဟူသော စကားကိုလည်း သည်းမခံနိုင်သည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်၏ ဘွားဘွားကြီးနှင့်တကွ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများကိုပါ အသိမပေးဘဲ ထားခဲ့ လေသည်။ သို့သော် ဒါဗန်၌နေသည့်အခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံကာ မြို့ပေါ်ရှိ ပျော်ပွဲ စသော ပွဲလမ်းသဘင်များသို့ သွားရောက်ခြင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင်များမရှိသည့်အခါ နှစ်ယောက်အတူ မြင်းစီး၍ ထွက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။

ဤကဲ့သို့ မြင်းစီး၍ထွက်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ထူးဆန်းသော ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးနှင့်အဘွားတို့၏ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသမျှ သူ့အား ပြောပြရာ ရပ်(ဖ)သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ကော့ဆွေသော အခါ ကျွန်ုပ်ပြောဆိုခဲ့သည့် လက်စွပ်နှင့် လောကကသီးကိုပြသနေ နှင်းဆီလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဖခင်သေဆုံးပြီးသည်မှစ၍ ကိုယ်တွင် အမြဲဝတ်ဆင်ခဲ့သော ထိုပစ္စည်းများကို ထုတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဂုဏ်သရေသည် ပထမ”ဟု စာတမ်းထိုးထားသော လက်စွပ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရင်း သူသည် အံ့ဩသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာမှ တော်ပုံမှားသော လောကကသီးကိုဖွင့်၍ ပုံများကို ကြည့်မိသောအခါ မျက်နှာမှာ ဆွေးနွေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက်...

www.burmeseclassic.com

“စူဇန်နီ ကျုပ်ဟာ သွေးဝေးတဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲဖြစ်ရမယ် ဟောဒီ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလဲ ပုံတူကိုကူးထားတာပဲ၊ နောက်ပြီး ဒီဇာတမ်းကလဲ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ပဲဟု ပြောလေသည်။

ကြားရသည်မှာ ထူးဆန်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား အမျိုးမျိုး မေးမြန်းသော်လည်း သူသည် စကားတစ်လုံးမျှ ထပ်မံမပြောတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ကို သာ ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ရုပ်(ဖ)ကင်ဇီ၏အကြောင်းကို ပြောခိုင်းပြီးလျှင် ပြောသမျှ ကိုလည်း သူ၏အိပ်ဆောင်ခိုင်းယာရီထဲတွင် ရေးမှတ်၍ယူလေသည်။ ထိုနောက် လက်စွပ်နှင့် ဆင်စွယ်ဓာတ်ပုံများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်တောင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ခွင့်ပြုလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယာတောသို့ပြန်လာခဲ့ရာမှ ကျွန်ုပ်၏ဘွားဘွားကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏မျိုးရိုးကို ကျွန်ုပ်အား သီစေလိုသောဆန္ဒဖြင့် အထက်ပါဓာတ်လမ်း ကို ညွှန်ပြကာ ရေးသားစေခဲ့၏။ သို့နှင့် ထိုဓာတ်လမ်းထဲမှာ ထိုအချိန်က ဂလင်းသရုပ်မြို့စားဟူသော အမည်ကို တွေ့ရှိရသောအခါ၌ စဉ်းစာမိသော်လည်း ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍မူကား ကျွန်ုပ်သည် ဘွားဘွားကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ရုပ်(ဖ)ကိုလည်းကောင်း လေသံမျှပင် မဟုတ်ချေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ချင်း ခွဲခွာခဲ့ကြ၍ ၆ လမျှကြာရှိခဲ့ပြီးနောက် ရုပ်(ဖ) ပါဝင်သော စစ်တပ်ကလေးသည် အနီးအနားမြို့ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာရာမှ ရုပ်(ဖ)သည် တစ်နေ့တွင် ယာတောနေအိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိလာကာ ကျွန်ုပ်အား ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဘွားဘွားကြီးသည် သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသော ဟိုင်းလင်းပါတောင်ပေါ်သားအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင် ထားသော ရုပ်(ဖ)အား စိမ်းစိမ်းကြည့်ရှင်း ကြမ်းတမ်းသောစကားများဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုနေရာတွင် ဒတ်(ချ)စကားကို လုံးဝနားမလည်သော ရုပ်(ဖ)က အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းသဖြင့် ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ဘွားဘွားကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ကိုစွဲကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပြောဆိုခြင်းမရှိသဖြင့် သူမသိသေးကြောင်း တို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြရလေသည်။ ထိုနောက် ဘွားဘွားကြီးသည် မျက်နှာ ထားပြောင်းလဲသွားပြီးလျှင် “ဒီသူငယ်ဟာ ဘယ်သူနဲ့တူပါလိမ့်”ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောရာမှ...

“အလို ဘုရားရေ... ဒီမျက်နှာဟာ လက်စသပ်တော့ နှစ်ပေါင်း ၅၀ လောက်တုန်းက တို့ဆီကိုလာလည်တဲ့ အင်္ဂလိပ်မြို့စားကလေးရဲ့မျက်နှာ ပါကလား။ ဟုတ်တယ် ရုပ်(ဖ)ရဲ့မျက်နှာပဲ” (ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်လျက်) “ဒီလူ ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

“သူ့နာမည် လော့ဒ်ဂလင်းသရုပ်ပါတဲ့”

“လော့ဒ်ဂလင်းသရုပ်၊ ဒီမျက်နှာနဲ့ ဒီနာမည်၊ ပြီးတော့လဲ ညည်းထ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာရောက်နေတယ်၊ အင်း... ဒီနေ့အဆုံးသတ်တဲ့ဝတ္ထုမျိုး ဘုရား သခင်က ဖန်တည်းဦးမလိုလား ကရို၊ ကိုင်း... ကိုင်းလာ ဒီမှာထိုင်တဲ့ စူဇန်နီ၊ ဟိုစောင် လှမ်းပေးလိုက်စမ်း”ဟု ပြောကာ ဝတ်တာတွင် နေရာထား ပြီးနောက် ရုပ်(ဖ)၏ဒူးနှစ်ဖက်ကို အအေးမိမည်စိုး၍ စောင်နှင့်အုပ်ပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မှတစ်ဆင့် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရန် ခိုင်းလေသည်။

ဂရင်းသရုပ်။ “ဒီလို စူဇန်နီရဲ့၊ ကျုပ်စကားတွေကို မငဲ့ဘွားဘွားကို ပြန်ပြောပြပါ၊ ကျုပ်နာမည်ဟာ လော့ဒ်ဂလင်းသရုပ်လို့ ပြောတယ်နော်၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ ရက်မကြာမီအတွင်းကပဲ ဒီဘွဲ့နဲ့ဘာမှမဆိုင်တော့ဘဲ ရိုးရိုး ရုပ်(ဖ)မကွင်းမီ ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

အံ့ဩစွာဖြင့် “ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဒီလိုလေ၊ မင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၆၀ လောက်က ထရန်စကေး ကမ်းရိုးတန်းပေါ်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ရုပ်(ဖ)မကွင်းမီကဆင်းသက်လာတဲ့ အဆက်အနွယ်ဆိုတာ ထင်ရှားအောင် ပြနိုင်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် မင်ဟာ ဘာရွန်နက် ဂလင်းသရုပ်ဖြစ်မှာပဲ၊ ကျုပ်စုံစမ်းစရာရှိတာ စုံစမ်းပြီး မငဲ့အဘွားနဲ့ သူလက်ထပ် ခဲ့တဲ့အကြောင်းကိုလဲ သူ့အမေဖြစ်တဲ့ မင်းဘွားဘွားကြီးကိုယ်တိုင် သက်သေ ခံဖို့ရှိနေလို့ ဒီလိုပြနိုင်မယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ သားအငယ်က ဆင်းသက်ခဲ့တာကြောင့် မြို့စားသခင်မကြီးရဲ့ ဗိုလ်မှူးလေး လက်ဖက်နှင့်ရုပ်(ဖ)မကွင်းမီပါပဲ”

“အို... ရုပ်(ဖ) မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့မျိုးရိုးမှာတော့ ဒီဘွဲ့ထူးဟာ မိန်းမဘက်ကဆင်းသက်လာတာမို့ မငဲ့ဖခင်ရဲ့အမွေကို မင်းခံယူ နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် စူဇန်နီ၊ ကျုပ်ပေါ့ပေါ့ဆဆပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းနဲ့ခွဲသွားနေတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ကျုပ် ဒီအကြောင်းကို စကော့တလန်မှာရာ အိမ်မှာရာ စုံစမ်းပြီးပြီ၊ ကျုပ်တို့အမျိုးရဲ့ အမွေခံဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး မင်းပဲ”

ကျွန်ုပ်က အံ့ဩစွာဖြင့် ဘွားဘွားကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြန်ပြောပြ သောအခါ သူက သင်၏ဆုတောင်းအရာ ဘုရားသခင်က သူ၏အပြစ်ကို ရုပ်သိမ်းပာန်တူကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောပြပြီးလျှင် ရုပ်(ဖ)က ကျွန်ုပ်အား လက်ထပ် လိုစိတ်ရှိသေးသလောဟု အမေးခိုင်းလေ၏။ ထိုအခါ ရုပ်(ဖ)က ကျွန်ုပ်မှာ ယခုအခါ၌ ဂရိတ်ဗြိတိန်တွင် အကြွယ်ဝအမြင့်မြတ်ဆုံးသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ ထိုမေးခွန်းကို မေးခြင်းမေးလျှင် သူက အေးရန် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကမေးရန်သာဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေသည်။

ဘွားဘွားကြီးကမူ ရုပ်(ဖ)ကို အင်္ဂလိပ်ပီပီ ဂုဏ်ပကာသန အကြောင်းကို မပြောကြားရန် ကျွန်ုပ်အား ပီတိပင်ခိုင်းလေသည်။

ထိုနောက်၌ ရုပ်(ဖ)၏စစ်တပ်ကို အင်္ဂလန်သို့ ပြန်သွားရန် အမိန့် ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးသို့ သွားရောက် ပြီးလျှင် စစ်အခမ်းအနားဖြင့် အဆောတလျှင် လက်ထပ်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုလက်ထပ်ပွဲကို ဘွားဘွားကြီး ဗရောက်ဘို့တမာသည် ဘိုးဘိုးကြီးဂျန်နှင့် အတူ နားဖြူ ၁၈ ကောင်ဆွဲသော လှမ်းကြီးကိုစီး၍ တက်ရောက်လေသည်။

လက်ထပ်ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဘွားဘွားကြီးနှင့် မခွဲခွာလို သော်လည်း သူ၏တိုက်တွန်းချက်အရ အင်္ဂလန်တိုင်းပြည်သို့ ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတူ လိုက်လာပြီးလျှင် သက်သေထင်ရှားသည့်အလျောက် ဘွဲ့ထူးနှင့် မြေယာများကို ကျွန်ုပ်က မယူလိုသော်လည်း တရားဥပဒေအရ လက်ခံသိမ်းပိုက် လိုက်ရလေ၏။

* * *

ဂလင်းသရစ် ရဲတိုက်ကြီးသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် ၆ လမြောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် စုစန့်နီဘို့တမာ၏လက်မှတ်ကို မေးမြန်စွာရေးထိုးထား သော အောက်ပါစာတိုကလေးတစ်စောင်ကို ရရှိလေသည်။

မြေးကလေးစုစန့်နီ

ညက ညည်းဘိုးဘိုးကြီးဆုံးလို့ ဒီနေ့ပဲ ငါသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီ နှစ်ပေါင်း ဒီလောက်ကြာအောင် သူနဲ့အဖော်သဟဲပြုလာပြီးမှ သူမရှိတဲ့ နောက် ငါလဲ နက်ဖြန် သေမှာပဲ၊ ငါတို့ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ဆုံကြ မှာပေါ့လေ၊ ကဲ... ကဲ... ညည်းနဲ့ရုပ်(ဖ)ကင်ဒီရဲ့ သွေးပါလို့ ငါချစ် တဲ့ ညည်းယောက်ျားကိုပါ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရရှိသော စာမျက်နှာအရ ကျွန်ုပ်၏ဘွားဘွားကြီး “ဗရောက်ဘို့တမာ”ပါ ထိုနေ့ည၌ပင် သေဆုံးသွားရှာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့ည၌ပင် ယောက်ျား “ဂျန်ဘို့တမာ”နှင့်အတူ ယှဉ်၍ မြုပ်နှံလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်သော သတင်းကို ကြားသိရလေသတည်း။

ပြီးပြီ
ဒဂုန်ရွှေများ